

I

(Acte legislative)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) NR. 806/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 15 iulie 2014

de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) De-a lungul ultimelor decenii, Uniunea a realizat progrese în crearea unei piețe interne a serviciilor bancare. O mai bună integrare a pieței interne a serviciilor bancare este esențială pentru a stimula creșterea economică în Uniune și finanțarea adecvată a economiei reale. Cu toate acestea, criza financiară și economică a demonstrat că funcționarea pieței interne în acest domeniu se află în pericol și că există un risc din ce în ce mai ridicat de fragmentare financiară. Acest fapt reprezintă un motiv real de îngrijorare pe o piață internă în care băncile ar trebui să poată desfășura activități transfrontaliere semnificative. Piețele interbancare au devenit mai puțin lichide, iar activitățile bancare transfrontaliere sunt în scădere din cauza temerilor în ceea ce privește riscul de contagiune și din cauza lipsei de încredere în alte sisteme bancare naționale și în capacitatea statelor membre de a sprijini băncile.
- (2) Divergențele dintre normele naționale în materie de rezoluție din diferite state membre și dintre practicile administrative aferente ale acestora, precum și lipsa unui proces decizional unificat pentru rezoluție în uniunea bancară contribuie la lipsa de încredere menționată și la instabilitatea pieței, deoarece nu asigură previzibilitatea în ceea ce privește rezultatul posibil al situației de dificultate a unei bănci.
- (3) În special, diferitele stimulente și practici ale statelor membre în ceea ce privește tratarea creditorilor băncilor aflate în rezoluție și salvarea cu banii contribuabililor a băncilor care se află în dificultate au un impact asupra riscului de credit perceput, a solidității financiare și a solvabilității băncilor din aceste state, creând astfel condiții neechitabile de concurență, ceea ce subminează încrederea publicului în sectorul bancar și împiedică exercitarea libertății de stabilire și libera prestare a serviciilor în cadrul pieței interne, deoarece costurile de finanțare ar fi mai reduse dacă nu ar exista aceste diferențe între practicile statelor membre.

⁽¹⁾ JO C 109, 11.4.2014, p. 2.⁽²⁾ JO C 67, 6.3.2014, p. 58.⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 15 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 14 iulie 2014.

- (4) Divergențele dintre normele naționale în materie de rezoluție din diferite state membre și practicile administrative relevante ale acestora pot duce la costuri ale împrumutului mai ridicate pentru bănci și clienți doar pe baza locului de stabilire și indiferent de bonitatea lor reală. În plus, clienții băncilor din unele state membre se confruntă cu rate ale împrumutului mai mari decât clienții băncilor din alte state membre, indiferent de propria bonitate.
- (5) Consiliul European din 18 octombrie 2012 a conchis că „Ținând seama de provocările majore cu care se confruntă, este necesară consolidarea uniunii economice și monetare, pentru a asigura bunăstarea economică și socială, precum și stabilitatea și prosperitatea durabilă” și că „procesul spre o uniune economică și monetară profundă ar trebui să se bazeze pe cadrul instituțional și legal al Uniunii și să fie caracterizat prin deschidere și transparență față de statele membre a căror monedă nu este euro, precum și prin respect pentru integritatea pieței interne”. În acest scop, se instituie o uniune bancară susținută de un cadru de reglementare unic pentru serviciile financiare, cuprinzător și detaliat, aplicabil pieței interne în ansamblul său. Procesul de instituire a unei uniuni bancare este caracterizat de deschidere și transparență către statele membre neparticipante și de respectarea integrității pieței interne.
- (6) Parlamentul European, în Rezoluția sa din 7 iulie 2010 conținând recomandări către Comisie privind gestionarea crizelor transfrontaliere din sectorul bancar, a cerut „Comisiei să îi prezinte, în temeiul articolelor 50 și 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, una sau mai multe propuneri legislative privind un cadru al UE de gestionare a crizelor, un fond al UE de stabilitate financiară și o unitate de soluționare”, iar în Rezoluția sa din 20 noiembrie 2012 conținând recomandări destinate Comisiei privind raportul președinților Consiliului European, Comisiei Europene, Băncii Centrale Europene și Eurogrupului, intitulat „Către o veritabilă uniune economică și monetară”, a afirmat că „pentru funcționarea armonioasă a UEM, este esențial să se întrerupă buclele de reacții negative dintre fondurile suverane, bănci și economia reală” și a subliniat „că sunt necesare de urgență măsuri suplimentare și de mare anvergură pentru soluționarea crizei din sectorul bancar” și pentru „realizarea unei uniuni bancare europene pe deplin operaționale”, asigurând totodată „funcționarea corectă continuă a pieței interne a serviciilor financiare și libera circulație a capitalului”.
- (7) Ca prim pas în direcția unei uniuni bancare, mecanismul unic de supraveghere instituit de Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului ⁽¹⁾ (MUS) va asigura garantarea punerii în aplicare în mod coerent și eficace a politicii Uniunii referitoare la supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, aplicarea cadrului unic de reglementare a serviciilor financiare în același fel instituțiilor de credit din statele membre ale zonei euro și din statele membre din afara zonei euro care aleg să participe la MUS (denumite în continuare „state membre participante”), precum și faptul că respectivele instituții de credit sunt supuse unei supravegheri de cea mai bună calitate.
- (8) Mecanismele de rezoluție mai eficiente reprezintă un instrument esențial pentru evitarea daunelor provocate în trecut de intrarea în dificultate a unor bănci.
- (9) Atât timp cât normele în materie de rezoluție, practicile și abordările privind repartizarea sarcinilor în acest domeniu rămân la nivel național, iar resursele financiare necesare pentru finanțarea rezoluției sunt colectate și cheltuite la nivel național, piața internă va rămâne fragmentată. Mai mult, autoritățile naționale de supraveghere au stimulente puternice pentru a reduce la minimum impactul potențial al crizelor bancare asupra economiilor lor naționale prin adoptarea de măsuri unilaterale menite să izoleze unele operațiuni bancare (ring fencing), de exemplu, prin limitarea transferurilor și a creditelor intragrup sau prin impunerea majorării lichidităților și a unor cerințe de capital mai stricte filialelor din jurisdicțiile lor care aparțin unor întreprinderi-mamă care se află în dificultate. Acest lucru restrânge activitățile transfrontaliere ale băncilor, creând astfel obstacole în calea exercitării libertăților fundamentale și denaturând concurența pe piața internă. Problemele litigioase privind chestiuni din statele de origine și statele gazdă, deși sunt abordate în contextul MUS și în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾, pot reduce în continuare eficacitatea proceselor de rezoluție transfrontaliere.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de atribuire a unor sarcini specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO L 287, 29.10.2013, p. 63).

⁽²⁾ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

- (10) Pentru a aborda aceste probleme a fost necesară intensificarea integrării cadrului de rezoluție pentru instituțiile de credit și firmele de investiții (denumite în continuare „instituții”) cu scopul de a întări Uniunea, a reface stabilitatea financiară și a pune bazele redresării economice. Directiva 2014/59/UE constituie un pas important în armonizarea normelor în materie de rezoluție bancară în întreaga Uniune și prevede obligația autorităților de rezoluție de a coopera atunci când tratează situații de dificultate ale băncilor transfrontaliere. Cu toate acestea, directiva sus-menționată prevede norme minime de armonizare și nu determină centralizarea procesului decizional în materie de rezoluție. Aceasta dispune, în esență, punerea la dispoziția autorităților naționale din fiecare stat membru a unor instrumente și competențe comune în materie de rezoluție, dar lasă o anumită marjă de apreciere respectivelor autorități naționale în ceea ce privește aplicarea instrumentelor și utilizarea mecanismelor de finanțare naționale în sprijinul procedurilor de rezoluție. Acest lucru garantează că autoritățile dispun de instrumentele necesare pentru a interveni suficient de timpuriu și de rapid în cazul unei instituții neviabile sau aflate în dificultate, astfel încât să garanteze continuitatea funcțiilor financiare și economice critice ale acesteia, reducând în același timp la minimum impactul situației de dificultate a instituției asupra economiei și a sistemului financiar.

Deși atribuie sarcini de reglementare și mediere Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) („ABE”), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, Directiva 2014/59/UE nu împiedică în totalitate adoptarea de decizii separate și potențial contradictorii de către statele membre în ceea ce privește rezoluția grupurilor transfrontaliere, decizii care pot afecta costurile totale ale procesului de rezoluție. În plus, deoarece prevede mecanisme de finanțare naționale, directiva nu reduce suficient dependența băncilor de sprijinul finanțat din bugetele naționale și nu împiedică în totalitate adoptarea unor abordări diferite de către statele membre pentru utilizarea mecanismelor de finanțare.

- (11) Pentru statele membre participante, în contextul Mecanismului unic de rezoluție (MUR), o competență centralizată de rezoluție este stabilită și încredințată Comitetului unic de rezoluție instituit în temeiul prezentului regulament (denumit în continuare „comitetul”) și autorităților naționale de rezoluție. Aceasta constituie o parte integrantă din procesul de armonizare în materie de rezoluție desfășurat prin intermediul Directivei 2014/59/UE și al unui set de prevederi uniforme în materie de rezoluție prevăzut în prezentul regulament. Aplicarea uniformă a unui regim de rezoluție în statele membre participante va fi consolidată ca urmare a încredințării sale unei autorități centrale precum MUR. În plus, MUR este strâns legat de procesul de armonizare în materie de supraveghere prudențială, determinat de crearea ABE, a cadrului unic de reglementare a supravegherii prudențiale [Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾ și Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾], iar, în statele membre participante, de instituirea MUS căruia i se încredințează aplicarea normelor de supraveghere prudențială ale Uniunii. Supravegherea și rezoluția sunt două aspecte complementare ale instituirii pieței interne a serviciilor financiare, a căror aplicare centralizată poate fi pusă sub semnul dependenței reciproce.
- (12) Asigurarea unor decizii eficace în materie de rezoluție pentru băncile din Uniune aflate în dificultate, inclusiv în ceea ce privește utilizarea fondurilor colectate la nivelul Uniunii, este esențială pentru finalizarea pieței interne a serviciilor financiare. În cadrul pieței interne, situațiile de dificultate majoră cu care se confruntă unele bănci dintr-un stat membru pot afecta stabilitatea piețelor financiare din Uniune în ansamblu. Asigurarea unor norme eficiente și uniforme în materie de rezoluție și a unor condiții echitabile de finanțare a rezoluției în toate statele membre este nu numai în interesul statelor membre în care băncile își desfășoară activitatea, ci și în interesul tuturor statelor membre în general, constituind un mijloc de a asigura condiții de concurență echitabile și de a îmbunătăți funcționarea pieței interne. Sistemele bancare de pe piața internă sunt puternic interconectate, grupurile bancare sunt internaționale, iar băncile dețin un procent important de active străine. În lipsa MUR, crizele bancare din statele membre care participă la MUS ar avea un impact sistemic negativ mai puternic și în statele membre neparticipante. Instituirea MUR va asigura o abordare neutră în ceea ce privește băncile aflate în dificultate și va spori stabilitatea băncilor din statele membre participante și va împiedica propagarea efectelor colaterale

(1) Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

(2) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

(3) Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

în statele membre neparticipante, facilitând astfel funcționarea piețe interne în ansamblu. Mecanismele de cooperare care vizează instituții stabilite atât în state membre participante, cât și în state membre neparticipante ar trebui să fie clare și nu ar trebui să fie discriminat, direct sau indirect, niciun stat membru sau grup de state membre, ca loc de prestare a serviciilor financiare.

- (13) Pentru a restabili încrederea în sectorul bancar și credibilitatea acestuia, Banca Centrală Europeană (BCE) efectuează în prezent o evaluare detaliată a bilanțurilor contabile ale tuturor băncilor aflate sub supraveghere directă. O astfel de evaluare ar trebui să asigure toate părțile interesate că băncile care participă la MUS, intrând astfel în domeniul de aplicare al MUR, sunt în mod esențial viabile și de încredere.
- (14) În urma instituirii MUS, prin Regulamentul (UE) nr. 1024/2013, în temeiul căruia băncile din statele membre participante sunt monitorizate fie la nivel central de către BCE, fie de către autoritățile naționale competente în cadrul MUS, există unele divergențe între supravegherea de către Uniune a acestor bănci și modul cum sunt tratate respectivele bănci la nivel național în cadrul procedurilor de rezoluție desfășurate în temeiul Directivei 2014/59/UE, divergențe care vor fi rezolvate odată cu instituirea MUR.
- (15) Prezentul regulament se aplică numai băncilor ale cărui supraveghetori din țara de origine este BCE sau autoritatea națională competentă din statele membre a căror monedă este euro sau din statele membre a căror monedă nu este euro care au stabilit legături de strânsă cooperare în conformitate cu articolul 7 din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013. Domeniul de aplicare al prezentului regulament este corelat cu domeniul de aplicare al Regulamentului (UE) nr. 1024/2013. Într-adevăr, având în vedere nivelul important de interdependență dintre sarcinile de supraveghere atribuite MUS și măsura de rezoluție, crearea unui sistem centralizat de supraveghere care funcționează în conformitate cu articolul 127 alineatul (6) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) are o importanță fundamentală în procesul de armonizare a rezoluției în statele membre participante. Faptul de a face obiectul supravegherii de către MUS constituie un atribut specific care plasează entitățile care intră în domeniul de aplicare al Regulamentului (UE) nr. 1024/2013 într-o poziție distinctă în mod obiectiv și specific pentru procedura de rezoluție. Este necesar să se adopte măsuri în vederea creării unui MUR pentru toate statele membre care participă la MUS, pentru a facilita funcționarea corespunzătoare și stabilă a pieței interne.
- (16) În timp ce băncile din statele membre rămase în afara MUS fac obiectul mecanismelor în materie de supraveghere, rezoluție și sprijin financiar aliniate la nivel național, băncile din statele membre care participă la MUS fac obiectul dispozițiilor Uniunii în ceea ce privește supravegherea și al dispozițiilor naționale în ceea ce privește rezoluția și protecția financiară. Deoarece supravegherea și rezoluția se desfășoară pe două niveluri diferite în cadrul MUS, intervenția și rezoluția în cazul băncilor din statele membre care participă la MUS nu ar fi la fel de rapide, consecvente și eficiente ca și în cazul băncilor din statele membre care nu participă la mecanism. Prin urmare, un mecanism centralizat de rezoluție pentru toate băncile care își desfășoară activitatea în statele membre care participă la MUS este esențială pentru a garanta existența unor condiții de concurență echitabile.
- (17) Atât timp cât supravegherea rămâne în afara MUS într-un stat membru, acest stat membru ar trebui să fie responsabil și pentru consecințele financiare ale situației de dificultate a unei bănci. Prin urmare, MUR ar trebui să acopere doar băncile și instituțiile financiare care sunt stabilite în statele membre participante la MUS și care fac obiectul supravegherii BCE și a autorităților naționale în cadrul MUS. Băncile stabilite în statele membre care nu participă la MUS nu ar trebui să fie supuse MUR. În cazul în care respectivele state membre ar fi supuse MUR, s-ar crea stimulente nedorite pentru statele membre în cauză. Mai precis, autoritățile de supraveghere din aceste state membre ar putea deveni mai permissive față de băncile din jurisdicțiile lor, deoarece nu ar trebui să suporte întregul risc financiar al disfuncționalităților acestora. Prin urmare, pentru a se asigura paralelismul cu MUS, MUR ar trebui să se aplice statelor membre care participă la MUS. Pe măsură ce statele membre vor adera la MUS, acestea ar trebui să fie supuse în mod automat și MUR. MUR ar putea eventual să se extindă, în cele din urmă, la întreaga piață internă.

- (18) Pentru a garanta condiții de concurență echitabile pe piața internă în ansamblu, prezentul regulament este consecvent cu Directiva 2014/59/UE. Prin urmare, adaptează normele și principiile directivei respective la caracteristicile specifice ale MUR și garantează că acesta din urmă dispune de un nivel suficient de finanțare. Atunci când comitetul, Consiliul și Comisia își exercită competențele care le sunt conferite prin prezentul regulament, acestea ar trebui să facă obiectul actelor delegate, standardelor tehnice de reglementare sau punere în aplicare, ghidurilor și recomandărilor adoptate de ABE în temeiul articolelor 10-15 și, respectiv, al articolului 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, în conformitate cu domeniul de aplicare al Directivei 2014/59/UE. Comitetul, Consiliul și Comisia, în limitele capacităților lor, ar trebui, de asemenea, să coopereze cu ABE în conformitate cu articolele 25 și 30 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 și să răspundă cererilor privind colectarea de informații adresate lor de către ABE în conformitate cu articolul 35 din respectivul regulament. Se reamintește că, în conformitate cu ultima teză din considerentul 32 din respectivul regulament, „în cazul în care legislația relevantă a Uniunii conferă competențe discreționare autorităților competente [...], deciziile adoptate de autoritate nu pot înlocui exercitarea competențelor discreționare în cauză în conformitate cu legislația Uniunii”. Același principiu ar trebui extins și la prezentul regulament, cu respectarea deplină a principiilor înscrise în dreptul primar la Uniunii. Ținând seama de aceste elemente-cheie, ABE ar trebui să își poată îndeplini sarcinile cu eficacitate și să asigure egalitatea de tratament între comitet, Consiliu, Comisie și autoritățile naționale, atunci când îndeplinesc sarcini similare.
- (19) Un fond unic de rezoluție (denumit în continuare „fondul”) este un element esențial, în absența căruia MUR nu ar putea funcționa în mod corespunzător. Dacă finanțarea procesului de rezoluție este menținută la nivel național pe termen mai lung, legătura dintre state și sectorul bancar nu se va rupe în totalitate, iar investitorii vor continua să stabilească condiții de împrumut în funcție de locul în care băncile sunt stabilite, mai degrabă decât de bonitatea acestora. Fondul ar trebui să contribuie la asigurarea uniformității practicilor administrative de finanțare a rezoluției și să evite situația în care practicile naționale divergente creează obstacole pentru exercitarea libertăților fundamentale sau denaturează concurența pe piața internă. Fondul ar trebui să fie finanțat prin contribuțiile băncilor colectate la nivel național și pus în comun la nivelul Uniunii în conformitate cu un acord interguvernamental privind transferul și punerea treptată în comun a acestor contribuții (denumit în continuare „acordul”), sporindu-se astfel stabilitatea financiară și limitându-se legătura dintre percepția poziției bugetare a statelor membre, luate separat, și costurile de finanțare ale băncilor și a întreprinderilor care își desfășoară activitatea în statele membre respective. Pentru a rupe și mai mult această legătură, deciziile luate în cadrul MUR nu ar trebui să aibă impact asupra responsabilităților fiscale ale statelor membre. În acest sens, ar trebui să se considere că doar sprijinul financiar public extraordinar aduce atingere suveranității bugetare și responsabilităților fiscale ale statelor membre. În special, nu ar trebui să se considere că deciziile care implică utilizarea fondului sau a unei scheme de garantare a depozitelor aduc atingere suveranității bugetare sau responsabilităților fiscale ale statelor membre.
- (20) Prezentul regulament, împreună cu Directiva 2014/59/UE, instituie modalitățile de utilizare a fondului și criteriile generale de stabilire și calculare a contribuțiilor *ex ante* și *ex post*. Statele membre participante au în continuare competența de a aplica aceste contribuții entităților localizate pe teritoriile lor în conformitate cu Directiva 2014/59/UE și cu prezentul regulament. Prin intermediul acordului, statele membre participante își vor asuma obligația de a transfera contribuțiile pe care le percep la nivel național către fond, în conformitate cu Directiva 2014/59/UE și cu prezentul regulament. În timpul unei perioade de tranziție, contribuțiile vor fi alocate unor compartimente diferite corespunzătoare fiecărui stat membru participant (compartimente naționale). Compartimentele respective vor face obiectul unei fuziuni treptate astfel încât acestea vor înceta să existe la sfârșitul perioadei de tranziție. Acordul va stabili condițiile în care părțile la acesta au decis să transfere contribuțiile pe care le colectează la nivel național către fond și să fuzioneze treptat compartimentele. Intrarea în vigoare a acordului va fi necesară pentru realizarea transferului contribuțiilor colectate la nivel național către compartimentele naționale ale fondului. Prezentul regulament prevede competențele comitetului privind utilizarea și gestionarea fondului. Acordul va stabili modul în care comitetul poate elimina compartimentele naționale care fac obiectul fuzionării treptate.
- (21) Aplicarea centralizată, în statele membre participante, de către o autoritate unică de rezoluție la nivelul Uniunii a normelor de rezoluție pentru instituții prevăzute în Directiva 2014/59/UE poate fi asigurată numai în cazul în care normele care reglementează înființarea și funcționarea MUR sunt direct aplicabile în statele membre, pentru a se evita interpretări divergente între statele membre. O astfel de aplicabilitate directă ar trebui să aducă beneficii pieței interne în ansamblul său, deoarece va contribui la asigurarea unei concurențe loiale și la prevenirea obstacolelor în calea liberei exercitări a libertăților fundamentale, nu numai în statele membre participante la mecanism, ci și în piața internă în ansamblu.
- (22) Pentru a reflecta domeniul de aplicare al Regulamentului (UE) nr. 1024/2013, MUR ar trebui să se aplice tuturor instituțiilor de credit stabilite în statele membre participante. Cu toate acestea, în cadrul MUR ar trebui să fie posibil ca orice instituție de credit dintr-un stat membru participant să fie supusă direct procedurii de rezoluție,

pentru a se evita asimetriile în cadrul pieței interne în ceea ce privește tratarea instituțiilor aflate în dificultate și a creditorilor în cursul unei proceduri de rezoluție. În măsura în care întreprinderile-mamă, firmele de investiții și instituțiile financiare intră sub incidența supravegherii consolidate realizate de BCE, acestea ar trebui să facă și obiectul MUR. Deși nu va supraveghea aceste instituții la nivel individual, BCE va fi singura instanță de supraveghere care va avea o percepție globală a riscului la care este expus un grup și indirect membrii individuali ai acestuia. Dacă entitățile care fac obiectul supravegherii consolidate din cadrul BCE ar fi excluse din domeniul de aplicare al MUR, ar fi imposibil să se planifice rezoluția grupurilor și să se adopte o strategie de rezoluție la nivel de grup, orice decizie privind rezoluția fiind astfel mult mai puțin eficace.

- (23) În cadrul MUR, deciziile ar trebui luate la nivelul cel mai adecvat. Atunci când adoptă decizii în temeiul prezentului regulament, comitetul și autoritățile naționale de rezoluție ar trebui să aplice aceleași reguli de fond.
- (24) Dat fiind faptul că numai instituțiile Uniunii pot elabora politica în materie de rezoluție a Uniunii și că o marjă discreționară continuă să existe pentru adoptarea fiecărei scheme de rezoluție, este necesar să se prevadă implicarea adecvată a Consiliului și a Comisiei, în calitate de instituții care pot exercita competențe de executare în conformitate cu articolul 291 din TFUE. Evaluarea aspectelor legate de marja discreționară în luarea de decizii privind rezoluția de către comitet ar trebui realizată de Comisie. Având în vedere impactul considerabil al deciziilor privind rezoluția asupra stabilității financiare a statelor membre și a Uniunii ca atare, precum și asupra suveranității fiscale a statelor membre, este important să i se confere Consiliului competența de executare în vederea luării anumitor decizii privind rezoluția. Astfel, ar trebui să fie de competența Consiliului ca, la propunerea Comisiei, să exercite un control efectiv asupra evaluării de către comitet a existenței interesului public și să evalueze orice modificare substanțială a cuantumului din fond ce urmează a fi folosită într-o anumită măsură de rezoluție. În plus, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte acte delegate în care să se menționeze criteriile și condițiile suplimentare de care comitetul trebuie să țină seama atunci când își exercită diferitele competențe. Conferirea de sarcini de rezoluție nu ar trebui să împiedice în nici un fel funcționarea pieței interne a serviciilor financiare. ABE ar trebui, așadar, să își păstreze rolul, competențele și sarcinile sale existente. Aceasta ar trebui să dezvolte legislația Uniunii aplicabilă tuturor statelor membre și să contribuie la punerea sa consecventă în aplicare, precum și să sporească gradul de convergență al practicilor de rezoluție în ansamblul Uniunii.
- (25) Pentru a asigura conformitatea cu principiile stabilite la articolul 3 alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE, instituțiile Uniunii ar trebui să se asigure că sunt puse în practică condițiile organizatorice adecvate atunci când își îndeplinesc sarcinile care le-au fost atribuite prin prezentul regulament.
- (26) În calitate de instanță de supraveghere în cadrul MUS, BCE, precum și comitetul, ar trebui să poată determina dacă o instituție de credit se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate și dacă nu există nicio perspectivă rezonabilă ca o măsură alternativă din sectorul privat sau ca o măsură alternativă de supraveghere să împiedice, într-un interval de timp rezonabil, apariția unei situații de dificultate pentru instituția respectivă. Comitetul ar trebui să adopte schema de rezoluție în cazul în care consideră că sunt îndeplinite criteriile referitoare la declanșarea rezoluției. Procedura legată de adoptarea schemei de rezoluție, care implică Consiliul și Comisia, consolidează dependența operațională necesară a comitetului, respectând în același timp principiul delegării de competențe agențiilor, astfel cum este interpretat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare „Curtea de Justiție”). Prin urmare, prezentul regulament prevede că schema de rezoluție adoptată de comitet intră în vigoare numai dacă, în cursul unei perioade de 24 de ore de la adoptarea sa de către comitet, nu există obiecțiuni din partea Consiliului sau Comisiei sau schema de rezoluție este aprobată de către Comisie. Motivele pentru care Consiliului i se permite ca, la propunerea Comisiei, să aducă obiecțiuni la schema de rezoluție a comitetului, ar trebui să fie limitate strict la existența unui interes public și la modificările substanțiale aduse de Comisie cuantumului propus de comitet pentru a fi utilizat din fond.

O modificare a cuantumului fondului cu 5 % sau mai mult comparativ cu propunerea inițială făcută de comitet ar trebui considerată ca fiind o modificare substanțială. Consiliul ar trebui să aprobe sau să aducă obiecțiuni la propunerea Comisiei fără a o modifica. În calitate de observator la reuniunile comitetului, Comisia ar trebui să verifice în permanență că schema de rezoluție adoptată de comitet respectă pe deplin prezentul regulament, că asigură un echilibru corespunzător între diferitele obiective și interese aflate în joc, că respectă interesul public și că integritatea pieței interne este menținută. Având în vedere că măsura de rezoluție necesită un proces decizional extrem de rapid, Consiliul și Comisia ar trebui să coopereze îndeaproape, iar Consiliul nu ar trebui să repete lucrările pregătitoare desfășurate deja de Comisie. Comitetul ar trebui să instruiască autoritățile naționale de rezoluție care ar trebui să ia toate măsurile necesare pentru a pune în aplicare schema de rezoluție.

- (27) Crearea unei scheme de rezoluție a grupului ar trebui să faciliteze o rezoluție coordonată, ceea ce va conduce probabil la obținerea celor mai bune rezultate pentru toate entitățile unui grup. Comitetul sau, atunci când este cazul, autoritățile naționale de rezoluție ar trebui să aibă competența de a recurge la instrumentul bazat pe o instituție-punte la nivel de grup (ceea ce poate include, după caz, acorduri de repartizare a sarcinii) pentru a stabiliza un grup în ansamblul său. Proprietatea filialelor ar putea fi transferată către instituția-punte în vederea vânzării ulterioare, fie sub forma unui pachet, fie individual, atunci când condițiile de piață sunt adecvate. În plus, comitetul sau, atunci când este cazul, autoritatea națională de rezoluție ar trebui să aibă competența de a aplica instrumentul de recapitalizare internă la nivelul entității-mamă.
- (28) Comitetul ar trebui, în special, să fie împuternicit să ia decizii în legătură cu entitățile sau grupurile semnificative, entitățile sau grupurile supravegheate direct de BCE sau grupurile transnaționale. Autoritățile naționale de rezoluție ar trebui să sprijine comitetul în planificarea rezoluției și în pregătirea deciziilor privind rezoluția. În cazul entităților sau grupurilor care nu sunt semnificative și nici transnaționale, autoritățile naționale de rezoluție ar trebui să fie responsabile în special de planificarea rezoluției, evaluarea posibilităților de rezoluție, îndepărtarea obstacolelor din calea acestor posibilități, măsurile pe care autoritățile de rezoluție sunt împuternicite să le ia în faza de intervenție timpurie și măsurile de rezoluție. În anumite circumstanțe, autoritățile naționale de rezoluție ar trebui să-și îndeplinească sarcinile în temeiul și în conformitate cu prezentul regulament, făcând în același timp uz de competențele care le-au fost încredințate prin transpunerea în dreptul intern a Directivei 2014/59/UE și în conformitate cu dreptul intern respectiv, atât timp cât nu intră în conflict cu prezentul regulament.
- (29) Pentru buna funcționare a pieței interne este esențial ca aceleași reguli să se aplice tuturor măsurilor de rezoluție, indiferent dacă acestea sunt întreprinse de autoritățile de rezoluție în temeiul Directivei 2014/59/UE sau în cadrul MUR. Comisia ar trebui să evalueze măsurile în cauză în temeiul articolului 107 din TFUE.
- (30) În cazul în care o măsură de rezoluție presupune acordarea de ajutoare de stat în temeiul articolului 107 alineatul (1) din TFUE sau de ajutoare din partea fondului, poate fi adoptată o decizie de rezoluție după adoptarea de către Comisie a unei decizii privind compatibilitatea totală sau compatibilitatea condiționată a utilizării ajutoarelor de stat cu piața internă. Decizia Comisiei privind acordarea de ajutoare din partea fondului poate impune condiții, angajamente sau măsuri cu privire la beneficiar. Condițiile pe care le poate impune Comisia pot include, dar fără a se limita la cerințe privind repartizarea sarcinii, inclusiv o cerință potrivit căreia pierderile să fie absorbite mai întâi de capitalurile proprii, cerințe privind contribuții din partea deținătorilor de capital hibrid și a titularilor de creanțe subordonate și a creditorilor prioritari, inclusiv în conformitate cu cerințele Directivei 2014/59/UE; restricții privind plata dividendelor pentru acțiuni sau cupoane pentru instrumentele de capital hibride, răscumpărarea propriilor acțiuni sau instrumente de capital hibride, sau operațiuni de gestionare a capitalului; restricții privind achizițiile de cote de participație în orice întreprindere, prin transfer de active sau de acțiuni; interzicerea practicilor sau strategiilor comerciale agresive sau a anunțurilor publicitare finanțate cu bani publici; cerințe privind cotele de piață, stabilirea prețurilor, caracteristicile produselor sau alte cerințe de comportament; cerințe privind planurile de restructurare; cerințe privind administrarea; cerințe de raportare și divulgare a informațiilor, inclusiv în ceea ce privește respectarea unor condiții astfel cum sunt specificate de Comisie; cerințe privind vânzarea beneficiarului sau a unei părți sau a totalității activelor, drepturilor și pasivelor sale; cerințe privind lichidarea beneficiarului.
- (31) Pentru a asigura un proces decizional rapid și eficient în cadrul procedurii de rezoluție, comitetul ar trebui să fie o agenție specifică a Uniunii, care să aibă o structură specifică, adecvată sarcinilor sale specifice, și care să se îndeplinească de modelul tuturor celorlalte agenții ale Uniunii. Structura acestuia ar trebui să garanteze faptul că se ține seama în mod corespunzător de toate interesele relevante aflate în joc în cadrul procedurilor de rezoluție. Având în vedere misiunea comitetului, un președinte, un vicepreședinte și patru alți membri deplin ai comitetului ar trebui să fie desemnați pe baza meritelor, competențelor și cunoștințelor lor din domeniul bancar și financiar, precum și a experienței relevante în supraveghere și reglementare în domeniul financiar și în rezoluția instituțiilor. Președintele, vicepreședintele și ceilalți patru membri deplin ai comitetului ar trebui să fie aleși în urma unei proceduri de selecție deschise cu privire la care Parlamentul European și Consiliul ar trebui să fie informați constant în mod corespunzător și care ar trebui să respecte principiile echilibrului de gen, experienței și calificării. Comisia ar trebui să prezinte comisiei responsabile a Parlamentului European lista scurtă de candidați pentru pozițiile de președinte, vicepreședinte și ceilalți patru membri deplin ai comitetului. Comisia ar trebui să prezinte

Parlamentului spre aprobare o propunere de numire a președintelui, a vicepreședintelui și a celorlalți patru membri deplin ai comitetului. În urma aprobării propunerii de către Parlamentul European, Consiliul ar trebui să adopte o decizie de punere în aplicare pentru numirea președintelui, a vicepreședintelui și a celorlalți patru membri deplin ai comitetului.

- (32) Comitetul ar trebui să își desfășoare activitatea în sesiuni plenare și executive. În sesiunea executivă, acesta ar trebui să fie alcătuit din președintele său, cei patru membri deplin și independenți ai acestuia, care ar trebui să acționeze în mod independent și obiectiv în interesul Uniunii în ansamblul său, precum și observatori permanenți desemnați de Comisie și de BCE. Atunci când deliberază cu privire la rezoluția unei instituții sau a unui grup care își are sediul într-un singur stat membru participant, sesiunea executivă a comitetului ar trebui să convoace și să implice în procesul decizional membrul desemnat de statul membru în cauză, care reprezintă autoritatea națională de rezoluție a respectivului stat. Atunci când deliberază cu privire la un grup transfrontalier, membrii desemnați de către statele membre de origine și de către toate statele membre gazdă implicate, care reprezintă autoritățile naționale de rezoluție relevante ar trebui să fie convocați și implicați în procesul decizional al sesiunii executive a comitetului.
- (33) În sesiunea sa executivă, comitetul ar trebui să pregătească toate deciziile privind procedura de rezoluție și, în măsura posibilului, adoptarea acestor decizii. Din cauza faptului că informațiile cuprinse în planurile de rezoluție sunt specifice fiecărei instituții, deciziile privind elaborarea, evaluarea și aprobarea planurilor de rezoluție ar trebui luate de comitet în sesiunea sa executivă. În ceea ce privește utilizarea fondului, este important să nu existe un avantaj al primului venit și ca fluxurile de ieșire ale fondului să fie monitorizate. Pentru a garanta un proces decizional corespunzător la nivelul comitetului, atunci când măsurile de rezoluție necesare depășesc pragul de 5 000 000 000 EUR, orice membru al plenului ar trebui să poată, într-un termen strict, să ceară o ședință plenară pentru a lua o decizie. Atunci când sprijinul sub formă de lichidități nu implică riscuri sau implică riscuri semnificativ mai mici decât alte tipuri de sprijin, în special în cazul extinderilor punctuale de credit pe termen scurt către instituții solvabile contra unor garanții corespunzătoare de înaltă calitate, este justificabil să se acorde acestui tip de sprijin o pondere inferioară, de numai 0,5. Atunci când ajutorul net din partea fondului acumulat în cele 12 luni consecutive anterioare atinge pragul de 5 000 000 000 EUR pe an, ședința plenară ar trebui să evalueze aplicarea instrumentelor de rezoluție, inclusiv utilizarea fondului, și să ofere îndrumări pe care sesiunea executivă ar trebui să le urmeze în deciziile sale de rezoluție ulterioare. Îndrumările pentru sesiunea executivă ar trebui să se concentreze în special pe garantarea aplicării unor instrumente de rezoluție nediscriminatorii, pe evitarea epuizării fondului și pe diferențierea adecvată a lichidităților fără riscuri sau cu riscuri reduse de alte tipuri de sprijin.
- (34) Având în vedere că participanții la procesul decizional al comitetului în cursul sesiunilor sale executive se schimbă în funcție de statul membru în care instituția relevantă sau grupul își desfășoară activitatea, participanții permanenți ar trebui să se asigure că deciziile luate în diferitele formațiuni ale sesiunilor executive ale comitetului sunt consecvente, adecvate și proporționale.
- (35) Comitetul ar trebui să poată invita observatori la reuniunile sale. Conferirea unor sarcini de rezoluție comitetului ar trebui să fie consecventă cu cadrul Sistemului european de supraveghere financiară (SESF) și cu obiectivul său fundamental de a elabora un cadru unic de reglementare și de a consolida convergența practicilor de supraveghere și rezoluție în întreaga Uniune. În special, ABE ar trebui să evalueze și să coordoneze inițiativele privind planurile de rezoluție, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, în vederea promovării convergenței în acest domeniu. Prin urmare, ca regulă generală, comitetul ar trebui întotdeauna să invite ABE atunci când se discută chestiuni pentru care, în conformitate cu Directiva 2014/59/UE, ABE trebuie să elaboreze standarde tehnice sau să emită orientări. Alți observatori, precum un reprezentant al Mecanismului European de Stabilitate (MES), pot, atunci când este cazul, să fie de asemenea invitați pentru a participa la reuniunile comitetului.
- (36) Observatorii ar trebui să respecte aceleași cerințe privind secretul profesional ca și membrii și personalul comitetului, precum și membrii personalului care participă la schimburi cu statele membre participante sau care sunt detașați în acestea și care îndeplinesc sarcini în materie de rezoluție.
- (37) Comitetul ar trebui să poată forma echipe interne de rezoluție compuse din propriul personal și personalul autorităților naționale de rezoluție, inclusiv, atunci când este cazul, observatori din statele membre neparticipante. Respectivul echipe interne de rezoluție ar trebui să fie conduse de coordonatori numiți de personalul de conducere al comitetului, care ar putea fi invitați în calitate de observatori pentru a participa la sesiunile executive ale comitetului.

- (38) Comitetul și autoritățile de rezoluție și autoritățile competente ale statelor membre neparticipante ar trebui să încheie memorandumuri de înțelegere care să descrie în termeni generali modul în care vor coopera reciproc pentru îndeplinirea sarcinilor ce le revin în temeiul Directivei 2014/59/UE. Memorandumurile de înțelegere ar putea, printre altele, să clarifice procesul de consultare privind deciziile comitetului care au efect asupra filialelor stabilite sau sucursalelor aflate în statele membre neparticipante în cazul cărora întreprinderea-mamă este stabilită într-un stat membru participant. Memorandumurile ar trebui revizuite în mod regulat.
- (39) Comitetul ar trebui să acționeze independent, ar trebui să aibă capacitatea de a gestiona grupuri de mari dimensiuni și să acționeze rapid și imparțial. Comitetul ar trebui să se asigure că se iau în calcul în mod corespunzător stabilitatea financiară națională, stabilitatea financiară a Uniunii și piața internă. Membrii comitetului ar trebui să aibă experiența necesară în materie de restructurare bancară și insolvență.
- (40) Atunci când se adoptă decizii sau se iau măsuri în vederea exercitării competențelor atribuite prin prezentul regulament, ar trebui să se acorde atenția cuvenită importanței pentru piața internă a exercitării dreptului de stabilire prevăzut în TFUE și în special, atunci când este posibil, efectelor continuării activităților transfrontaliere.
- (41) În lumina sarcinilor comitetului și a obiectivelor rezoluției, printre care se numără și protejarea fondurilor publice, funcționarea MUS ar trebui să fie finanțată din contribuții plătite de instituțiile cu sediul în statele membre participante.
- (42) Comitetul, Consiliul, atunci când este cazul, și Comisia ar trebui să înlocuiască autoritățile naționale de rezoluție desemnate în temeiul Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește toate aspectele legate de procesul decizional din cadrul rezoluției. Autoritățile naționale de rezoluție desemnate în temeiul respectivei directive ar trebui să continue să efectueze activități legate de implementarea schemelor de rezoluție adoptate de comitet. Pentru a asigura transparența și controlul democratic, precum și pentru a proteja drepturile instituțiilor Uniunii, comitetul ar trebui să răspundă în fața Parlamentului European și a Consiliului pentru orice decizie luată pe baza prezentului regulament. Din aceleași rațiuni de transparență și control democratic, parlamentele naționale ar trebui să aibă anumite drepturi de a obține informații despre activitățile comitetului și de a se angaja într-un dialog cu acesta.
- (43) Parlamentul național al unui stat membru participant sau comisia competentă a acestuia ar trebui să îl poată invita pe președinte să participe la un schimb de opinii împreună cu un reprezentant al autorității naționale de rezoluție în legătură cu rezoluția instituțiilor în acel stat membru. Un astfel de rol al parlamentelor naționale este adecvat dat fiind impactul potențial al măsurilor de rezoluție asupra finanțelor publice, instituțiilor, clienților și angajaților acestora și asupra piețelor din statul membru participant. Președintele și autoritățile naționale de rezoluție ar trebui să răspundă afirmativ la astfel de invitații de schimburi de opinii cu parlamentele naționale.
- (44) Pentru a asigura o abordare uniformă pentru instituții și grupuri, comitetul ar trebui să fie împuternicit să întocmească planuri de rezoluție pentru aceste instituții și grupuri în urma consultării autorităților naționale competente și a autorităților de rezoluție. Ca normă generală, planurile de rezoluție la nivel de grup ar trebui să fie elaborate pentru grup în ansamblu său și să fie identificate măsurile în legătură cu o întreprindere-mamă, precum și filialele individuale care fac parte din grup. Planurile de rezoluție la nivel de grup ar trebui să țină seama de structura financiară, tehnică și comercială a grupului relevant. Dacă sunt pregătite planuri individuale de rezoluție pentru entitățile care fac parte din grup, comitetul sau, atunci când este cazul, autoritățile naționale de rezoluție ar trebui să urmărească, în măsura posibilului, coerența cu planurile de rezoluție la nivel de grup. Comitetul sau, atunci când este cazul, autoritățile naționale de rezoluție ar trebui să transmită planurile de rezoluție și orice modificări ale acestora autorității competente pentru a o informa pe deplin în orice moment. Comitetul ar trebui să evalueze posibilitățile de rezoluție a instituțiilor și grupurilor și să ia măsuri pentru a elimina obstacolele din calea posibilităților de rezoluție, în cazul în care acestea există. Comitetul ar trebui să impună autorităților naționale de rezoluție să aplice astfel de măsuri adecvate menite să elimine obstacolele din calea posibilităților de rezoluție, pentru a asigura consecvența și posibilitatea de rezoluție a instituțiilor în cauză. Dat fiind caracterul sensibil al informațiilor incluse în acestea, planurile de rezoluție ar trebui să facă obiectul cerințelor privind secretul profesional prevăzute în prezentul regulament.

- (45) Atunci când se utilizează instrumente de rezoluție și se exercită competențe în materie de rezoluție, ar trebui să se țină seama de principiul proporționalității și de particularitățile forme juridice a unei instituții.
- (46) Planificarea rezoluției este una dintre condițiile esențiale ale unei rezoluții eficiente. Prin urmare, comitetul ar trebui să aibă competența de a solicita modificări ale structurii și organizării instituțiilor sau grupurilor, în scopul de a lua măsuri necesare și proporționale pentru a reduce sau a elimina obstacolele materiale din calea aplicării instrumentelor de rezoluție și pentru a se asigura că entităților în cauză li se pot aplica posibilitățile de soluționare. Datorită naturii potențial sistemice a tuturor instituțiilor, este esențial ca, pentru a putea menține stabilitatea financiară, comitetul sau, după caz, autoritățile naționale de rezoluție să aibă posibilitatea de a aplica oricărei instituții procedura de rezoluție. Pentru a nu încălca dreptul de a desfășura o activitate comercială prevăzut la articolul 16 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „Carta”), puterile discreționare ale comitetului ar trebui să se limiteze la ceea ce este necesar pentru a simplifica structura și funcționarea instituției, exclusiv cu scopul de a spori posibilitățile de soluționare ale acesteia. În plus, orice măsură instituită în acest scop ar trebui să fie conformă cu dreptul Uniunii. Măsurile nu ar trebui să conțină niciun fel de discriminare directă sau indirectă pe criterii de naționalitate și ar trebui să fie justificate de motivul imperios de a fi fost adoptate pentru menținerea stabilității financiare în interesul public. Pentru a stabili dacă o măsură a fost luată în interesul public general, comitetul, acționând în interesul public general, ar trebui să își poată atinge obiectivele de rezoluție fără a se confrunta cu impedimente în ceea ce privește aplicarea instrumentelor de rezoluție sau exercitarea competențelor care i-au fost conferite prin prezentul regulament. În plus, măsurile nu ar trebui să depășească nivelul minim necesar pentru atingerea obiectivelor urmărite. Atunci când definește măsurile care trebuie luate, comitetul sau, după caz, autoritățile naționale de rezoluție, ar trebui să ia în considerare avertismentele și recomandările Comitetului european pentru risc sistemic („CERS”), înființat în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾.
- (47) Dată fiind natura potențial sistemică a tuturor instituțiilor, este esențial ca comitetul, în cooperare cu autoritățile naționale de rezoluție, după caz, să poată adopta planuri de rezoluție, evalua posibilitățile de rezoluție ale oricărei instituții sau grup și, dacă este necesar, lua măsuri pentru a aborda sau elimina obstacolele din calea rezoluției oricărei instituții din statele membre participante. Situația de dificultate a instituțiilor de importanță sistemică, inclusiv a celor menționate la articolul 131 din Directiva 2013/36/UE, ar putea reprezenta un risc semnificativ pentru funcționarea piețelor financiare și ar putea avea un impact negativ asupra stabilității financiare. Comitetul ar trebui să garanteze, în mod prioritar, elaborarea planurilor de rezoluție pentru respectivele instituții de importanță sistemică, precum și evaluarea posibilităților de rezoluție și să ia toate măsurile necesare pentru a aborda sau elimina toate obstacolele din calea rezoluției acestora, fără a aduce atingere independenței sale și obligației sale de planificare a procesului de rezoluție și de evaluare a posibilităților de rezoluție ale tuturor instituțiilor care fac obiectul competențelor sale.
- (48) Planurile de rezoluție ar trebui să includă proceduri pentru informarea și consultarea reprezentanților angajaților de-a lungul întregului proces de rezoluție, după caz. Dacă este cazul, ar trebui respectate în acest sens acordurile colective sau alte înțelegeri convenite de partenerii sociali, precum și dreptul Uniunii și cel intern privind implicarea sindicatelor și a reprezentanților lucrătorilor în procesele de restructurare a întreprinderilor.
- (49) În legătură cu obligația de a elabora planuri de rezoluție, comitetul sau, dacă este cazul, autoritățile naționale de rezoluție, în contextul planurilor de rezoluție și atunci când utilizează diversele competențe și instrumente pe care le au la dispoziție, ar trebui să ia în considerare tipul de activitate, structura acționariatului, forma juridică, profilul de risc, dimensiunea, statutul juridic și gradul de interconectare al unei entități cu alte instituții sau cu sistemul financiar în general, domeniul de aplicare și complexitatea activităților sale, dacă este membru al unui mecanism de protecție instituțională sau al altor sisteme de solidaritate reciprocă, măsura în care exercită servicii sau activități de investiții și dacă intrarea sa în dificultate și lichidarea ulterioară prin procedurile de insolvență obișnuite ar putea avea un efect negativ semnificativ asupra piețelor financiare, asupra altor instituții, asupra condițiilor de finanțare sau asupra economiei în general, asigurându-se că regimul de rezoluție este aplicat în mod corespunzător și proporțional și că sarcina administrativă legată de obligațiile aferente pregătirii planurilor de rezoluție este redusă la minimum. Întrucât conținutul și informațiile menționate în Secțiunea A din anexa la Directiva 2014/49/UE stabilesc un standard minim pentru entitățile cu relevanță sistemică evidentă, este autorizată aplicarea unor cerințe diferite sau semnificativ mai reduse în materie de planificare a rezoluției și de

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru risc sistemic (JO L 331, 15.12.2010, p. 1).

informare, în funcție de instituție și cu o frecvență a actualizărilor mai rară de un an. În cazul unei entități de mici dimensiuni cu un grad mic de interconectare și de complexitate, planul de rezoluție ar putea fi redus. De asemenea, regimul ar trebui aplicat în așa fel încât să nu pericliteze stabilitatea piețelor financiare. În special, în situațiile caracterizate de probleme mai generale sau chiar de îndoieli cu privire la rezistența multora dintre entități, este esențial să se examineze riscul de contagiare provocat de măsurile luate în legătură cu oricare dintre entități.

- (50) Atunci când Directiva 2014/59/UE prevede posibilitatea aplicării de către autoritățile naționale de rezoluție a obligațiilor simplificate sau a derogărilor în ceea ce privește cerința de a elabora planuri de rezoluție, ar trebui să se prevadă o procedură prin care comitetul sau, dacă este cazul, autoritățile naționale de rezoluție, să autorizeze aplicarea unor astfel de obligații simplificate.
- (51) În conformitate cu structura capitalului entităților afiliate unui organism central, în sensul prezentului regulament, comitetul sau, după caz, autoritățile naționale de rezoluție, ar trebui să nu fie obligate să elaboreze planuri de rezoluție separate doar din cauză că organismul central la care sunt afiliate entitățile respective se află sub supravegherea directă a BCE. În cazul planurilor de rezoluție la nivel de grup, la elaborarea planurilor ar trebui să se țină seama în mod specific de posibilul impact al măsurilor de rezoluție în toate statele membre în care grupul își desfășoară activitatea.
- (52) MUR ar trebui să se bazeze pe cadrul Regulamentului (UE) nr. 1024/2013 și al Directivei 2014/59/UE. Prin urmare, atunci când situația financiară sau solvabilitatea unei entități se deteriorează, comitetul ar trebui să aibă dreptul să intervină într-un stadiu incipient. Informațiile pe care comitetul le primește de la autoritățile naționale de rezoluție sau de la BCE în această etapă sunt esențiale pentru stabilirea măsurilor pe care le poate lua pentru a pregăti rezoluția entității vizate.
- (53) Pentru a asigura aplicarea rapidă a măsurilor de rezoluție în cazul în care acestea sunt necesare, comitetul ar trebui să monitorizeze îndeaproape, în cooperare cu BCE sau cu autoritatea națională competentă relevantă, situația entităților vizate, precum și gradul în care respectivele entități respectă orice măsură de intervenție timpurie luată în acest sens. Pentru a determina dacă o acțiune a sectorului privat ar putea împiedica într-un interval de timp rezonabil intrarea în dificultate a unei entități, autoritatea corespunzătoare ar trebui să ia în considerare eficacitatea măsurilor de intervenție timpurie întreprinse într-un termen stabilit de către autoritatea competentă.
- (54) Comitetul, autoritățile naționale de rezoluție și autoritățile competente, inclusiv BCE, ar trebui, atunci când este necesar, să încheie memorandumuri de înțelegere care să descrie în termeni generali modul în care vor coopera reciproc pentru îndeplinirea sarcinilor ce le revin în temeiul dreptului Uniunii. Memorandumul ar trebui revizuit în mod regulat.
- (55) Atunci când se adoptă decizii sau se iau măsuri, în special cu privire la entitățile stabilite atât în statele membre participante, cât și în statele membre neparticipante, ar trebui să se ia în considerare posibilele efecte negative asupra respectivelor state membre, precum amenințările la adresa stabilității financiare a piețelor lor financiare și asupra entităților stabilite în aceste state membre.
- (56) În scopul de a reduce la minimum perturbarea pieței financiare și a economiei, procesul de rezoluție ar trebui realizat într-o perioadă scurtă de timp. Ar trebui să se garanteze accesul depunătorilor cel puțin la depozitele garantate, cât mai curând posibil și în orice caz în aceleași termene ca și cele prevăzute în Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾. Pe parcursul procedurii de rezoluție, Comisia ar trebui să aibă acces la orice informație pe care o consideră necesară pentru a lua o decizie în cunoștință de cauză în procesul de rezoluție.
- (57) Ar trebui să se ia decizia de a supune o entitate procedurii de rezoluție înainte ca insolvabilitatea instituției financiare să se reflecte în bilanț și înainte ca întregul său capital propriu să fi fost anihilat. Procedura de rezoluție ar trebui declanșată după ce se determină faptul că o entitate se află sau este susceptibilă să se afle în dificultate și că nu există nicio măsură alternativă din sectorul privat care să împiedice intrarea în dificultate într-un interval de timp rezonabil. Faptul că o entitate nu îndeplinește condițiile de autorizare nu ar trebui să justifice în sine declanșarea procedurii de rezoluție, mai ales dacă entitatea rămâne sau ar putea rămâne viabilă. O entitate ar trebui

⁽¹⁾ Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor (JO L 173, 12.6.2014, p. 149).

considerată ca aflată sau susceptibilă să se afle în dificultate atunci când ea nu respectă sau când este susceptibilă să nu respecte, în viitorul apropiat, cerințele pentru continuarea autorizării, atunci când activele entității sunt inferioare pasivelor sale sau sunt susceptibile să devină, în viitorul apropiat, inferioare pasivelor sale, atunci când entitatea este în imposibilitatea de a-și plăti obligațiile la scadență sau este susceptibilă să se afle în această imposibilitate în viitorul apropiat sau atunci când entitatea necesită sprijin financiar public extraordinar, cu excepția circumstanțelor specifice prevăzute de prezentul regulament. Necesitatea unui aport urgent de lichidități din partea unei bănci centrale nu ar trebui să fie, în sine, o condiție care demonstrează în mod suficient faptul că o entitate se află sau este susceptibilă să se afle, în viitorul apropiat, în imposibilitatea de a-și achita datoriile la scadență. În cazul garantării de către stat a acestei facilități, o entitate care accesează o astfel de facilitate ar face obiectul normelor privind ajutoarele de stat. În vederea menținerii stabilității financiare, în special în cazul unui deficit sistemic de lichidități, garanțiile acordate de stat pentru facilitățile de trezorerie oferite de băncile centrale sau garanțiile acordate de stat pentru instrumentele de datorie nou emise pentru remedierea unei perturbări grave a economiei unui stat membru nu ar trebui să conducă la declanșarea procedurii de rezoluție, dacă sunt îndeplinite o serie de condiții. Mai exact, aceste garanții de stat ar trebui să fie aprobate în conformitate cu cadrul pentru ajutoarele de stat și nu ar trebui să facă parte dintr-un pachet mai mare de măsuri de ajutor, iar utilizarea măsurilor de garanție ar trebui să fie strict limitată în timp. Ar trebui interzisă garantarea de către statele membre a creanțelor de capital.

Atunci când oferă o garanție, un stat membru ar trebui să se asigure că garanția este remunerată în mod suficient de entitate. Mai mult, acordarea de sprijin financiar public extraordinar nu ar trebui să conducă la declanșarea procedurii de rezoluție în cazul în care, cu titlu de precauție, un stat membru devine participant la capitalul unei entități, inclusiv al unei entități publice, care își respectă cerințele de capital. Un exemplu în acest sens ar putea fi situația în care o entitate este obligată să atragă capital nou ca urmare a rezultatelor unui test de rezistență bazat pe scenarii de criză sau ale unui exercițiu echivalent desfășurat de autoritățile macroprudențiale care să includă o cerință ce vizează menținerea stabilității financiare în contextul unei crize sistemice, entitatea neputând însă atrage capital prin mecanisme private, pe piețele de profil. Simplul fapt că unei entități i s-a acordat sprijin financiar public extraordinar înainte de intrarea în vigoare a prezentului regulament nu ar trebui să fie un temei pentru a se considera că entitatea se află sau este susceptibilă să se afle în dificultate. În fine, accesul la facilitățile de trezorerie, inclusiv la aportul urgent de lichidități, oferite de băncile centrale poate constitui ajutor de stat în temeiul cadrului pentru ajutoarele de stat.

- (58) Lichidarea, printr-o procedură obișnuită de insolvență, a unei entități care se află în dificultate ar putea să pună în pericol stabilitatea financiară, să întrerupă furnizarea de servicii esențiale și să afecteze protecția depunătorilor. În astfel de cazuri, aplicarea instrumentelor de rezoluție prezintă un interes public. Prin urmare, obiectivele rezoluției ar trebui să fie asigurarea continuității serviciilor financiare esențiale, menținerea stabilității sistemului financiar, diminuarea hazardului moral prin reducerea la minimum a dependenței entităților care se află în dificultate de sprijinul financiar public și protejarea depunătorilor.
- (59) Cu toate acestea, înainte de luarea unei decizii privind continuarea activității entității, ar trebui întotdeauna analizată opțiunea lichidării entității insolubile prin intermediul procedurii obișnuite de insolvență. Activitatea unei entități insolubile ar trebui să fie menținută în scopul asigurării stabilității financiare și prin utilizarea, în măsura posibilului, de fonduri private. Acest lucru poate fi realizat prin vânzarea către un cumpărător din sectorul privat sau prin fuzionarea cu acesta, prin reducerea valorii contabile a pasivelor entității sau prin conversia datoriilor în capitaluri proprii, în vederea recapitalizării.
- (60) Atunci când iau sau elaborează decizii privind competențele în materie de rezoluție, comitetul, Consiliul și Comisia ar trebui să garanteze că măsura de rezoluție este luată în conformitate cu anumite principii, inclusiv cel al participării în mod corespunzător la pierderi a acționarilor și a creditorilor, cel al înlocuirii conducerii, în principiu, cel al reducerii la minimum a costurilor legate de rezoluția entității și cel al tratamentului echitabil al creditorilor aparținând aceleiași categorii. În special, ar trebui ca, în acele situații în care creditorii din aceeași categorie sunt tratați diferiți în contextul unei măsuri de rezoluție, aceste distincții să fie justificate din perspectiva interesului public și, de asemenea, ele nu ar trebui să aibă un caracter discriminatoriu, direct sau indirect, pe criterii de naționalitate.
- (61) Limitările drepturilor acționarilor și ale creditorilor ar trebui să se conformeze prevederilor de la articolul 52 din Cartă. Prin urmare, instrumentele de rezoluție ar trebui să se aplice doar acelor entități care se află sau sunt susceptibile de a se afla în dificultate și numai atunci când acest lucru este necesar pentru atingerea obiectivului de stabilitate financiară, în interesul general. Mai exact, instrumentele de rezoluție ar trebui aplicate atunci când entitate nu poate fi lichidată în conformitate cu procedura obișnuită de insolvență fără a destabiliza sistemul financiar, iar aceste măsuri sunt necesare pentru a asigura transferul rapid și menținerea funcțiilor de importanță sistemică și atunci când nu există nicio perspectivă rezonabilă de găsire a unei soluții alternative provenind din sectorul privat care să fie suficientă pentru redresarea deplină a entității, nici chiar majorarea capitalului de către acționarii existenți sau de către o terță parte.

- (62) Atingerile aduse drepturilor de proprietate nu ar trebui să fie disproporționate. În consecință, acționarii și creditorii afectați nu ar trebui să suporte pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul în care entitatea ar fi fost lichidată la momentul luării deciziei de declanșare a procedurii de rezoluție. În caz de transfer parțial al activelor unei instituții aflate în rezoluție către un cumpărător privat sau să o instituție-punte, partea reziduală a instituției aflate în rezoluție ar trebui lichidată în baza procedurilor obișnuite de insolvență. Pentru a proteja acționarii existenți și creditorii entității în procedurile de lichidare, aceștia ar trebui să aibă dreptul de a primi, ca plată a creanțelor, cel puțin sumele pe care se estimează că le-ar fi recuperat în cazul în care entitatea în ansamblu ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență.
- (63) Cu scopul de a proteja drepturile acționarilor și ale creditorilor, ar trebui stabilite obligații clare în ceea ce privește evaluarea activelor și a pasivelor instituției aflate în rezoluție și, acolo unde se prevede în cadrul prezentului regulament, evaluarea tratamentului care li s-ar fi aplicat acționarilor și creditorilor în cazul în care entitatea ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență. Începerea evaluării ar trebui să fie posibilă deja din faza de intervenție timpurie. Înainte de luarea oricărei măsuri de rezoluție, ar trebui efectuată o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și pasivelor entității. Această evaluare nu ar trebui să poată face obiectul unei căi de atac decât împreună cu decizia de declanșare a procedurii de rezoluție. În plus, în cazurile în care se prevede acest lucru în cadrul prezentului regulament, ar trebui să se efectueze, după aplicarea instrumentelor de rezoluție, o comparație *ex post* între tratamentul acordat acționarilor și creditorilor și tratamentul de care aceștia ar fi beneficiat în cadrul procedurii obișnuite de insolvență. În cazul în care se constată că acționarii și creditorii au primit ca plată a creanțelor un quantum inferior celui pe care l-ar fi primit în cadrul procedurii obișnuite de insolvență, ei ar trebui să aibă dreptul la plata diferenței, în cazurile în care prezentul regulament prevede acest lucru. Diferența respectivă, dacă există, ar trebui plătită fondului creat în conformitate cu prezentul regulament.
- (64) Este importantă contabilizarea pierderilor în cazul în care o entitate intră în dificultate. Evaluarea activelor și a pasivelor entităților care se află în curs de a intra în dificultate ar trebui să se bazeze pe estimări corecte, prudente și realiste, la momentul aplicării instrumentelor de rezoluție. Valoarea pasivelor nu ar trebui însă să fie afectată în cadrul evaluării de situația financiară a entității. Din rațiuni de urgență, comitetul ar trebui să poată efectua o evaluare rapidă a activelor sau a pasivelor unei entități care se află în dificultate. Această evaluare ar trebui să fie provizorie și aplicabilă până la efectuarea unei evaluări independente.
- (65) Pentru a garanta că procesul de rezoluție rămâne obiectiv și sigur, este necesar să se stabilească ordinea în care valoarea contabilă a creanțelor negarantate ale creditorilor față de o instituție aflată în rezoluție ar trebui să fie redusă sau creanțele ar trebui să fie convertite. În scopul de a limita riscul cu care se confruntă creditorii de a suporta pierderi mai mari decât în cazul în care instituția ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență, ordinea care urmează să fie stabilită ar trebui să fie aplicabilă atât în procedurile obișnuite de insolvență, cât și în procesul de reducerea a valorii contabile sau conversie din cadrul rezoluției. Acest lucru ar facilita, de asemenea, stabilirea prețului datoriei.
- (66) Comitetul ar trebui să decidă cu privire la schema de rezoluție detaliată. Instrumentele de rezoluție relevante ar trebui să includă instrumentul de vânzare a activității, instrumentul instituției-punte, instrumentul de recapitalizare internă și instrumentul de separare a activelor, care sunt, de asemenea, prevăzute de Directiva 2014/59/UE. Schema ar trebui, de asemenea, să prevadă posibilitatea de a se evalua dacă sunt îndeplinite condițiile de reducere a valorii contabile și conversie a instrumentelor de capital.
- (67) Atunci când adoptă măsuri de rezoluție, comitetul ar trebui să ia în considerare și să urmeze măsurile prevăzute în planurile de rezoluție, cu excepția cazului în care comitetul consideră, având în vedere circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi obținute într-un mod mai eficace prin adoptarea de măsuri care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluție respective.
- (68) Instrumentele de rezoluție ar trebui să includă vânzarea activității sau a acțiunilor instituției aflate în rezoluție, crearea unei entități-punte, separarea activelor performante ale entității care se află în dificultate de activele slab performante sau toxice și recapitalizarea internă a acționarilor și creditorilor entității care se află în dificultate.

- (69) Atunci când instrumentele de rezoluție au fost folosite pentru a transfera servicii de importanță sistemică sau activitatea viabilă a unei entități către o entitate solidă, cum ar fi un cumpărător din sectorul privat sau o entitate-punte, partea reziduală a entității ar trebui lichidată.
- (70) Instrumentul de vânzare a activității ar trebui să permită vânzarea entității sau a unor părți ale activității acesteia către unul sau mai mulți cumpărători, fără acordul acționarilor.
- (71) Orice venituri nete din transferul activelor sau pasivelor instituției aflate în rezoluție, în cazul aplicării instrumentului de vânzare a activității, ar trebui să revină entității rămase în procedură de lichidare. Orice venituri nete din transferul instrumentelor de proprietate emise de instituția aflată în rezoluție, în cazul aplicării instrumentului de vânzare a activității, ar trebui să revină deținătorilor respectivelor instrumente de proprietate în entitatea rămasă în procedură de lichidare. Veniturile ar trebuie să fie calculate prin deducerea costurilor ocazionate de intrarea în dificultate a entității și de procesul de rezoluție.
- (72) Instrumentul de separare a activelor ar trebui să permită autorităților transferarea către un vehicul separat a activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții aflate în rezoluție. Acest instrument ar trebui utilizat numai în combinație cu alte instrumente pentru a preveni apariția unui avantaj concurențial nejustificat pentru entitatea care se află în dificultate.
- (73) Un regim de rezoluție eficace ar trebui să reducă la minimum acele costuri ale rezoluției unei entități care se află în dificultate care sunt suportate de contribuabili. De asemenea, ar trebui să se asigure o rezoluție a entităților de importanță sistemică fără a pune în pericol stabilitatea financiară. Instrumentul de recapitalizare internă atinge aceste obiective prin garantarea faptului că acționarii și creditorii entității care se află în dificultate participă la pierderi și suportă aceste costuri ocazionate de intrarea în dificultate a entității, în mod corespunzător. Prin urmare, instrumentul de recapitalizare internă îi va încuraja mai mult pe acționarii și creditorii instituțiilor să monitorizeze soliditatea unei entități în condiții normale. Acest fapt corespunde recomandării Consiliului pentru stabilitate financiară referitoare la includerea de competențe statutare privind reducerea valorii contabile a datorii și de conversie într-un cadru pentru rezoluție, ca o opțiune suplimentară în coroborare cu alte instrumente de rezoluție.
- (74) Pentru a garanta flexibilitatea necesară în ceea ce privește repartizarea pierderilor către creditori în diferite circumstanțe, instrumentul de recapitalizare internă ar trebui să fie aplicabil atât în situația în care obiectivul este acela de a utiliza procedura de rezoluție în vederea menținerii activității entității care se află în dificultate, dacă există perspective reale de restabilire a viabilității entității, cât și atunci când unele servicii de importanță sistemică sunt transferate unei entități-punte, iar partea reziduală a entității își încetează activitatea și este lichidată.
- (75) Atunci când instrumentul de recapitalizare internă este aplicat cu scopul de a reface fondurile proprii ale entității care se află în dificultate, pentru a permite menținerea activității acesteia, rezoluția prin recapitalizare internă ar trebui să fie însoțită de înlocuirea cadrelor de conducere, cu excepția situațiilor în care păstrarea acestora este adecvată și necesară pentru îndeplinirea obiectivelor rezoluției, și de restructurarea ulterioară a entității și a activităților acesteia, într-un mod care să țină cont de motivele care au condus la intrarea ei în dificultate. Această restructurare ar trebui să fie realizată prin punerea în aplicare a unui plan de reorganizare a activității. După caz, aceste planuri ar trebui să fie compatibile cu planul de restructurare pe care entitățile trebuie să îl prezinte Comisiei conform cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat. Mai exact, pe lângă măsurile care vizează restabilirea viabilității pe termen lung a entității, planul ar trebui să includă măsuri de limitare a ajutorului astfel încât să se reducă la minimum repartizarea sarcinii suportate, precum și măsuri de limitare a denaturării concurenței.
- (76) Aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în cazul creanțelor nu este oportună dacă acestea sunt garantate prin garanții mobiliare, garanții reale sau prin alte mijloace. Pentru a se garanta însă faptul că instrumentul de recapitalizare internă este eficace și își atinge obiectivele, este de dorit ca aceasta să poată fi aplicat unui număr cât mai mare de datorii negarantate ale unei entități care se află în dificultate. Cu toate acestea, este adecvată excluderea anumitor tipuri de datorii negarantate din domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă. Pentru a proteja deținătorii de depozite garantate, instrumentul de recapitalizare internă nu ar trebui să se aplice depozitelor protejate în temeiul Directivei 2014/49/UE. Pentru a asigura continuitatea funcțiilor critice, instrumentul de recapitalizare internă nu ar trebui să se aplice anumitor datorii față de angajații entității care se

află în dificultate sau creanțelor comerciale care se referă la mărfuri și servicii esențiale pentru funcționarea de zi cu zi a entității. Pentru a onora drepturile la pensie și quantumurile aferente pensiilor datorate societăților de administrare a fondurilor de pensii și administratorilor fondurilor de pensii, instrumentul de recapitalizare internă nu ar trebui să se aplice datoriei entității care se află în dificultate față de un sistem de pensii, cu excepția datoriei pentru prestațiile de pensie care pot fi atribuite unei remunerații variabile nedecurgând din contractele colective de muncă. Pentru a reduce riscul de contagiune sistemică, instrumentul de recapitalizare internă nu ar trebui să se aplice pasivelor care rezultă din participarea la sisteme de plată și care au o scadență reziduală sub șapte zile și nici datoriei față de entități, excluzând entitățile care fac parte din același grup, cu o scadență inițială sub șapte zile.

- (77) Ar trebui să fie posibil să se excludă pasive, integral sau parțial, într-o serie de circumstanțe, inclusiv în cazurile în care recapitalizarea internă a pasivelor respective nu este posibilă într-un termen rezonabil, în care excluderea este strict necesară și este proporțională pentru a obține continuitatea funcțiilor esențiale și a liniilor de activitate esențiale, sau în care aplicarea instrumentului de recapitalizare internă pentru pasivele în cauză ar conduce la o deteriorare a valorii, astfel încât pierderile suferite de alți creditori ar fi superioare cazului în care pasivele respective nu ar fi excluse de la recapitalizare. Ar trebui totodată să fie posibil să se excludă pasive, integral sau parțial, atunci când acest lucru este necesar pentru a evita răspândirea contaminării sau a instabilității financiare care ar putea determina o perturbare gravă a economiei unui stat membru. Atunci când efectuează evaluările, comitetul sau, dacă este cazul, autoritățile naționale de rezoluție ar trebui să ia în considerare consecințele unei potențiale recapitalizări interne a pasivelor care rezultă din depozitele eligibile deținute de persoane fizice și de microîntreprinderi, întreprinderi mici și mijlocii peste nivelul de garantare prevăzut în Directiva 2014/49/UE.
- (78) În cazul în care se aplică excluderile menționate, nivelul reducerii valorii contabile sau al conversiei altor pasive eligibile poate fi majorat pentru a ține seama de astfel de excluderi, sub rezerva respectării principiului „niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat în raport cu procedurile de insolvență obișnuite”. În cazul în care pierderile nu pot fi transferate altor creditori, fondul poate face o contribuție în beneficiul instituției aflate în rezoluție, sub rezerva unor condiții stricte, inclusiv cerința ca pierderile în valoare totală de cel puțin 8 % din totalul pasivelor, incluzând fondurile proprii, să fi fost deja absorbite și ca finanțarea furnizată din fond să fie limitată la valoarea mai mică de 5 % din totalul pasivelor, incluzând fondurile proprii sau mijloacele disponibile fondului de rezoluție și quantumul care poate fi perceput prin contribuții ex post în termen de trei ani.
- (79) Ar trebui ca, în circumstanțe extraordinare, atunci când pasivele au fost excluse și fondul a fost utilizat pentru a contribui la recapitalizarea internă în locul pasivelor respective până la plafonul permis, comitetul să poată solicita finanțare prin intermediul mijloacelor de finanțare alternative.
- (80) Quantumul minim al recapitalizării interne, de 8 % din totalul pasivelor menționat în prezentul regulament ar trebui să se calculeze pe baza evaluării efectuate în conformitate cu prezentul regulament. Pierderile istorice care au fost deja absorbite de acționari printr-o reducere a fondurilor proprii anterioară evaluării respective nu ar trebui incluse în procentajul respectiv.
- (81) Având în vedere că protecția depunătorilor care dețin depozite garantate constituie unul dintre cele mai importante obiective ale rezoluției, depozitele garantate nu ar trebui să facă obiectul aplicării instrumentului de recapitalizare internă. Schema de garantare a depozitelor contribuie însă la finanțarea procesului de rezoluție absorbind pierderi pe măsura pierderilor nete pe care ar fi trebuit să le înregistreze după compensarea depunătorilor în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență. Exercitarea competențelor de recapitalizare internă ar garanta faptul că depunătorii continuă să aibă acces la propriile depozite, acesta fiind principalul motiv pentru care au fost instituite schemele de garantare a depozitelor. Neluarea în considerare a implicării acestor scheme în astfel de cazuri ar constitui un avantaj neloial față de restul creditorilor care ar fi condiționați de exercitarea competențelor autorității de rezoluție.
- (82) Atunci când sunt transferate depozite către o altă entitate în contextul rezoluției unei entități, depunătorii nu ar trebui să fie asigurați dincolo de nivelul de garantare prevăzut de Directiva 2014/49/UE. Prin urmare, creanțele asociate depozitelor rămase în instituția aflată în rezoluție ar trebui să fie limitate la diferența dintre fondurile transferate și nivelul de garantare prevăzut de Directiva 2014/49/UE. În cazurile în care valoarea depozitelor transferate este superioară nivelului de garantare, depunătorul ar trebui să nu poată invoca schema de garantare a depozitelor în ceea ce privește depozitele menținute în instituția aflată în rezoluție.
- (83) Pentru a evita ca entitățile să își structureze datoriile într-un mod care afectează eficacitatea instrumentului de recapitalizare internă, este oportun ca entitățile să respecte în orice moment o cerință minimă de fonduri proprii și pasive eligibile care pot face obiectul instrumentului de recapitalizare internă, exprimate ca procent din pasivele totale și fondurile proprii ale entității.

- (84) Ar trebui adoptată o abordare „de sus în jos” atunci când se stabilește cerința minimă de fonduri proprii și de pasive eligibile în cadrul unui grup. Abordarea respectivă ar trebui să recunoască faptul că măsura de rezoluție se aplică la nivelul fiecărei entități juridice în parte și că este imperativ ca la nivelul entității din cadrul grupului unde se produc pierderile să fie localizată capacitatea de absorbție a pierderilor sau acestei entități să îi fie creat accesul la acea capacitate. În acest scop, ar trebui să se garanteze distribuția în întregul grup a capacității de absorbție a pierderilor dintr-un grup, în conformitate cu nivelul de risc al entităților juridice care îl constituie. Cerința minimă necesară de fonduri proprii și pasive eligibile pentru fiecare filială în parte ar trebui evaluată separat. Mai mult, ar trebui să se garanteze că întregul capital și pasivele contabilizate în contul cerinței minime consolidate de fonduri proprii și pasive eligibile sunt localizate la nivelul entităților susceptibile să înregistreze pierderi sau care sunt puse la dispoziție pentru a absorbi pierderi.

Prezentul regulament ar trebui să permită o procedură de rezoluție cu mai multe puncte de intrare sau cu un singur punct de intrare. Cerința minimă de fonduri proprii și pasive eligibile ar trebui să reflecte strategia de rezoluție adecvată pentru un grup, în conformitate cu planul de rezoluție. În special, cerința minimă de fonduri proprii și pasive eligibile ar trebui impusă la nivelul adecvat în cadrul grupului, astfel încât să reflecte o abordare cu mai multe puncte de intrare sau cu un singur punct de intrare cuprinsă în planul de rezoluție, ținând seama de faptul că ar putea exista situații în care o abordare diferită de cea menționată în planul respectiv este utilizată, deoarece aceasta ar permite, de exemplu, atingerea obiectivelor într-un mod mai eficient. În acest context, indiferent dacă un grup a ales abordarea cu mai multe puncte de intrare sau abordarea cu un singur punct de intrare, toate entitățile din grup ar trebui să dispună în permanență de cerințe minime robuste pentru fondurile proprii și pasivele eligibile, astfel încât să evite riscul de contagiare sau de panică bancară.

- (85) În funcție de circumstanțele cazului în speță ar trebui să fie aleasă cea mai bună metodă de rezoluție și, în acest scop, toate instrumentele de rezoluție prevăzute de către Directiva 2014/59/UE ar trebui să fie disponibile. Atunci când decid schema de rezoluție, comitetul, Consiliul și Comisia, ar trebui să aleagă, în măsura posibilului, schema cea mai puțin costisitoare pentru fond.
- (86) Directiva 2014/59/UE conferă autorităților naționale de rezoluție competența de a reduce valoarea contabilă și a converti instrumentele de capital, deoarece condițiile reducerii valorii contabile și ale conversiei instrumentelor de capital pot coincide cu condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, caz în care trebuie să se determine dacă reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital sunt măsuri suficiente pentru a restabili soliditatea financiară a entității în cauză sau dacă este necesar, de asemenea, să se ia măsuri de rezoluție. Această competență va fi utilizată de regulă în contextul rezoluției. comitetul, sub controlul Comisiei sau, după caz, al Consiliului ar trebui să înlocuiască autoritățile naționale de rezoluție și în această funcție și ar trebui, prin urmare, să fie împuternicită să evalueze dacă sunt îndeplinite condițiile pentru reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital și să decidă dacă să inițieze sau nu procedura de rezoluție în ceea ce privește o anumită entitate, în cazul în care condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție sunt, de asemenea, îndeplinite.
- (87) Eficiența și uniformitatea măsurilor de rezoluție ar trebui să fie asigurată în toate statele membre participante. În acest scop, în cazul în care o autoritate națională de rezoluție nu a aplicat sau nu a respectat decizia comitetului în temeiul prezentului regulament sau a aplicat-o într-un mod care pune în pericol oricare dintre obiectivele rezoluției sau aplicarea eficientă a schemei de rezoluție, comitetul ar trebui să fie împuternicit să transfere unei alte persoane anumite drepturi, active sau datorii ale unei instituții aflate în rezoluție, să impună conversia instrumentelor de datorie care conțin o clauză contractuală privind conversia în anumite circumstanțe sau să adopte orice măsură necesară care abordează în mod semnificativ pericolul la adresa obiectivului de rezoluție relevant. Orice măsură luată de o autoritate națională de rezoluție care ar putea restrânge sau afecta exercitarea de către comitet a competențelor sau funcțiilor sale ar trebui să fie exclusă.
- (88) Entitățile, organismele și autoritățile relevante implicate în aplicare prezentului regulament ar trebui să coopereze reciproc în conformitate cu principiul cooperării loiale consacrat în tratate.
- (89) Pentru a spori eficiența MUR, comitetul ar trebui să coopereze îndeaproape, în orice circumstanță, cu ABE. Dacă este cazul, comitetul ar trebui să coopereze, de asemenea, cu CERS, cu Autoritatea europeană de supraveghere

(Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) (EIOPA), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) (ESMA), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾ și celelalte autorități care constituie SESF. În plus, comitetul ar trebui să coopereze strâns cu BCE și cu alte autorități abilitate să supravegheze entitățile în cadrul MUS, în special în cazul grupurilor care fac obiectul supravegherii consolidate realizate de BCE. Pentru a gestiona în mod eficient procesul de rezoluție a băncilor care se află în dificultate, comitetul ar trebui să coopereze cu autoritățile naționale de rezoluție în toate etapele procedurii de rezoluție. Astfel, această cooperare este necesară nu numai pentru punerea în aplicare a deciziilor în materie de rezoluție luate de comitet, ci și înainte de adoptarea oricărei decizii privind rezoluția, în etapa de planificare a rezoluției sau în faza de intervenție timpurie. Comitetul ar trebui să poată coopera cu autoritățile de rezoluție relevante și cu facilitățile de finanțare a asistenței financiare publice directe sau indirecte.

- (90) În momentul aplicării instrumentelor de rezoluție și al exercitării competențelor de rezoluție, comitetul ar trebui să solicite autorităților naționale de rezoluție să se asigure că reprezentanții angajaților entităților în cauză sunt informați și, dacă este cazul, consultați, astfel cum este prevăzut în Directiva 2014/59/UE.
- (91) Întrucât înlocuiește autoritățile naționale de rezoluție ale statelor membre participante în ceea ce privește deciziile privind rezoluția, comitetul ar trebui, de asemenea, să înlocuiască respectivele autorități în scopul cooperării cu statele membre neparticipante, inclusiv în cadrul colegiilor de rezoluție menționate în Directiva 2014/59/UE, în ceea ce privește funcțiile din cadrul rezoluției.
- (92) Deoarece numeroase instituții își desfășoară activitatea nu numai în cadrul Uniunii, ci și la nivel internațional, un mecanism de rezoluție eficient trebuie să stabilească unele principii de cooperare cu autoritățile relevante din țările terțe. În conformitate cu cadrul juridic prevăzut la articolul 88 din Directiva 2014/59/UE, autorităților din țările terțe ar trebui să li se acorde sprijin. Pentru a asigura o abordare coerentă față de țările terțe, ar trebui să se evite, în măsura posibilului, ca, în statele membre participante, să se ia decizii divergente în legătură cu recunoașterea procedurilor de rezoluție realizate în țările terțe în cazul instituțiilor sau întreprinderilor-mamă care au filiale sau alte active, drepturi sau pasive pe teritoriul statelor membre participante. Comitetul ar trebui, prin urmare, să emită recomandări în acest sens.
- (93) Pentru a-și îndeplini sarcinile în mod eficient, comitetul ar trebui să dețină competențe de investigare adecvate. Acesta ar trebui să fie abilitat să solicite toate informațiile necesare prin intermediul autorităților naționale de rezoluție sau în mod direct, după ce le informează, și să desfășoare investigații și inspecții la fața locului, dacă este cazul, în colaborare cu autoritățile naționale competente, utilizând la maximum toate informațiile aflate la dispoziția BCE și a autorităților naționale competente. În contextul rezoluției, comitetul ar trebui să poată desfășura inspecții la fața locului cu scopul de a garanta că se iau decizii pe baza unor informații absolut corecte și de a monitoriza în mod eficient implementarea măsurilor de către autoritățile naționale.
- (94) Pentru a asigura accesul comitetului la toate informațiile relevante, entitățile relevante și angajații acestora sau părțile terțe către care entitățile în cauză au externalizat funcții sau activități nu ar trebui să aibă dreptul de a invoca cerințele privind secretul profesional cu scopul de a împiedica divulgarea informațiilor către comitet. În același timp, divulgarea unor astfel de informații către comitet nu ar trebui considerată niciodată o încălcare a cerințelor privind secretul profesional.
- (95) Pentru a garanta respectarea deciziilor adoptate în cadrul MUR, în caz de încălcare ar trebui impuse amenzi proporționale și cu efect de descurajare. Comitetul ar trebui să aibă dreptul de a impune întreprinderilor amenzi sau penalități cu titlu cominatoriu în cazul neîndeplinirii obligațiilor care decurg din deciziile care li se adresează.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 48).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84).

- (96) În cazul în care o autoritate națională de rezoluție încalcă normele MUR prin faptul că nu utilizează competența, conferită în temeiul dreptului intern, de a pune în aplicare o instrucțiune transmisă de comitet, statul membru în cauză poate fi considerat răspunzător pentru orice prejudiciu cauzat persoanelor fizice, inclusiv, dacă este cazul, instituției sau grupului aflat în rezoluție sau oricărui creditor al oricărei părți a entității respective sau a grupului respectiv din orice stat membru, în conformitate cu jurisprudența relevantă.
- (97) Pentru a-i garanta autonomia și independența deplină, comitetul ar trebui să dispună de un buget autonom cu venituri din contribuții obligatorii din partea instituțiilor în statele membre participante. Ar trebui stabilite norme corespunzătoare care să reglementeze bugetul comitetului, pregătirea bugetului, adoptarea de reguli interne care să descrie procedura de stabilire și execuție a bugetului, precum și procedura de audit intern și extern al conturilor.
- (98) Prezentul regulament nu ar trebui să aducă atingere capacității statului membru de a percepe taxe pentru a acoperi cheltuielile administrative ale autorităților sale naționale de rezoluție.
- (99) Statele membre participante au convenit de comun acord să se asigure că statele membre neparticipante sunt rambursate cu promptitudine și cu dobândă pentru cuantumurile pe care statele membre neparticipante le-au plătit din resursele proprii în legătură cu executarea bugetului Uniunii, în scopul îndeplinirii oricărei răspunderi necontractuale sau al acoperirii oricărui cost aferent, în ceea ce privește îndeplinirea sarcinilor în temeiul prezentului regulament. Statele membre participante au încheiat un acord pentru îndeplinirea acestui angajament.
- (100) Există situații în care eficacitatea instrumentelor de rezoluție aplicate poate depinde de posibilitățile de finanțare pe termen scurt ale entității sau ale entității-punte, de furnizarea de garanții cumpărătorilor potențiali sau de furnizarea de capital entității-punte. Fără a aduce atingere rolului deținut de băncile centrale în furnizarea de lichidități pentru sistemul financiar chiar și în perioade de criză, este important să se instituie un fond pentru a evita ca fondurile necesare în acest scop să provină din bugetele naționale. Stabilizarea sistemului financiar ar trebui finanțată de ansamblul sectorului financiar.
- (101) Este necesar să se asigure că fondul este pe deplin disponibil pentru rezoluția instituțiilor care se află sau sunt susceptibile de a intra în dificultate. Prin urmare, acesta nu ar trebui să fie utilizat în alte scopuri decât pentru asigurarea aplicării eficiente a instrumentelor de rezoluție și a exercitării eficiente a competențelor de rezoluție. În plus, fondul ar trebui utilizat doar în conformitate cu obiectivele și principiile aplicabile în materie de rezoluție. În consecință, comitetul ar trebui să garanteze că toate pierderile, costurile și celelalte cheltuieli suportate în legătură cu utilizarea instrumentelor de rezoluție sunt suportate în primul rând de către acționarii și creditorii instituției aflate în rezoluție. Fondul nu ar trebui să suporte pierderile, costurile și celelalte cheltuieli aferente instrumentelor de rezoluție decât în cazul în care resursele acționarilor și creditorilor sunt epuizate.
- (102) În principiu, contribuțiile ar trebui colectate din sector înaintea oricărei operațiuni de rezoluție și independent de aceasta. Atunci când finanțarea prealabilă se dovedește a fi insuficientă pentru acoperirea pierderilor, a costurilor suportate prin recurgerea la fond, ar trebui colectate contribuții suplimentare pentru acoperirea costurilor sau a pierderilor suplimentare. În plus, fondul ar trebui să aibă capacitatea de a contracta împrumuturi sau alte forme de sprijin provenind din partea unor instituții, instituții financiare sau a altor părți terțe, în cazul în care contribuțiile *ex ante* și *ex post* nu sunt imediat accesibile sau nu sunt suficiente pentru a acoperi cheltuielile suportate prin utilizarea fondului în legătură cu măsurile de rezoluție.
- (103) Pentru a evita plățile duble, statele membre ar trebui să poată utiliza mijloacele financiare disponibile care provin din taxele, impozitele sau contribuțiile pentru rezoluție impuse băncilor naționale între 17 iunie 2010 și 2 iulie 2014 în scopul colectării de contribuții *ex ante*.
- (104) Pentru a atinge o masă critică și a evita efectele prociclice care ar apărea în cazul în care fondul ar trebui să se bazeze exclusiv pe contribuțiile *ex post* în caz de criză sistemică, este indispensabil ca mijloacele financiare *ex ante* ale fondului să atingă cel puțin un anumit nivel-țintă.

- (105) Nivelul-țintă al fondului ar trebui stabilit ca procentaj din quantumul depozitelor garantate ale tuturor instituțiilor de credit autorizate în statele membre participante. Cu toate acestea, întrucât quantumul total al pasivelor respectivelor instituții ar fi o valoare de referință mai adecvată având în vedere funcțiile fondului, Comisia ar trebui să evalueze dacă depozitele garantate sau quantumul total al pasivelor sunt o bază mai adecvată și dacă o valoare minimă absolută pentru fond ar trebui introdusă în viitor, menținând condiții de concurență echitabile cu Directiva 2014/59/UE.
- (106) Ar trebui stabilit un calendar adecvat pentru atingerea nivelului-țintă al fondului. Cu toate acestea, comitetul ar trebui să aibă posibilitatea de a ajusta perioada de contribuție pentru a lua în considerare plățile semnificative efectuate din fond.
- (107) Asigurarea unui nivel efectiv și suficient de finanțare a fondului este de o importanță deosebită pentru credibilitatea MUR. Capacitatea comitetului de a contracta mijloace de finanțare alternative pentru fond ar trebui consolidată într-un mod care optimizează costul finanțării și menține bonitatea fondului. Odată cu intrarea în vigoare a prezentului regulament, comitetul, în cooperare cu statele membre participante, ar trebui să ia măsurile necesare pentru a elabora metode și modalități adecvate care să permită consolidarea capacității de împrumut a fondului, care ar trebui să fie pus în practică până la data aplicării prezentului regulament.
- (108) Statele membre participante ar trebui să fie în măsură, în cazul în care au instituit deja mecanisme naționale de finanțare a rezoluției, să prevadă obligația ca respectivele mecanisme să își utilizeze mijloacele financiare disponibile, colectate de la entități în trecut prin contribuții *ex ante*, pentru a compensa entitățile pentru contribuțiile *ex ante* pe care entitățile respective ar trebui să le plătească în contul fondului. Această restituire nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor statelor membre prevăzute de Directiva 2014/49/UE.
- (109) Pentru a asigura un calcul corect al contribuțiilor și a oferi stimulente pentru funcționarea în conformitate cu un model care prezintă mai puține riscuri, contribuțiile la fond ar trebui să țină seama de gradul de risc la care sunt expuse instituțiile de credit în conformitate cu Directiva 2014/59/UE și cu actele delegate adoptate în temeiul acesteia.
- (110) În vederea asigurării unei bune repartizări a costurilor aferente rezoluției între schemele de garantare a depozitelor și fond, ar trebui să se solicite schemei de garantare a depozitelor la care o instituție aflată în rezoluție este afiliată să plătească o contribuție care să nu fie mai mare decât pierderile pe care ar fi trebuit să le suporte în cazul în care entitatea ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență.
- (111) Pentru a proteja valoarea quantumurilor deținute de fond, aceste quantumuri ar trebui să fie investite în active suficient de sigure, diversificate și lichide.
- (112) În cazul în care cooperarea strânsă a unui stat membru participant a cărei monedă nu este euro cu BCE încetează în conformitate cu articolul 7 din Regulamentul (UE) 1024/2013, ar trebui să se decidă o împărțire echitabilă a contribuțiilor cumulate provenite de la statul membru participant în cauză, ținându-se seama de interesele statului membru participant în cauză și de cele ale fondului.
- (113) Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte acte delegate, în conformitate cu articolul 290 din TFUE, pentru a stabili normele pentru calcularea ratei dobânzii ce urmează să fie aplicată în cazul adoptării unei decizii de recuperare a quantumurilor din fond folosite în mod necorespunzător și pentru garantarea dreptului la bună administrare și a dreptului de acces la documente ale beneficiarilor în cadrul procedurilor legate de o astfel de recuperare, pentru a stabili tipul contribuțiilor la fond și elementele pentru care sunt datorate contribuțiile, modul în care se calculează valoarea contribuțiilor și modalitățile de plată a acestora, pentru a preciza normele privind înregistrarea, contabilitatea, raportarea, precum și alte norme necesare în vederea garantării plății integrale și prompte a contribuțiilor, pentru a stabili contribuțiile anuale necesare pentru acoperirea cheltuielilor administrative ale comitetului înainte ca acesta să devină pe deplin operațional; pentru a stabili sistemul de contribuții pentru instituțiile care au fost autorizate să funcționeze după ce fondul și-a atins nivelul-țintă; pentru a stabili criteriile de eşalonare a contribuțiilor; pentru a determina criteriile de determinare a numărului de ani cu care se poate prelungi perioada inițială pentru atingerea nivelului-țintă, pentru a defini criteriile de stabilire a contribuțiilor anuale atunci când mijloacele de finanțare disponibile pentru fond se reduc sub nivelul-țintă după perioada inițială, pentru a identifica măsurile prin care să se precizeze în ce împrejurări și condiții contribuțiile *ex post* pot fi temporar amânate pentru anumite instituții; și pentru a stabili normele detaliate pentru administrarea fondului, precum și principiile generale și criteriile pentru strategia de investiții a acestuia.

- (114) Consiliul, în conformitate cu actele delegate adoptate în temeiul Directivei 2014/59/UE, ar trebui să adopte acte de punere în aplicare pentru a specifica aplicarea metodologiei pentru calcularea contribuțiilor individuale către fond, precum și modalitățile tehnice de calcul al contribuției forfetare și al contribuției ajustate la risc. Această metodologie ar trebui să garanteze că atât elementele forfetare, cât și cele ajustate la risc din formula de calcul al contribuțiilor individuale sunt luate în considerare într-un mod care este consecvent cu principiile de rezoluție și în conformitate cu actele delegate adoptate în temeiul articolului 103 alineatul (7) din Directiva 2014/59/UE. Metodologia ar trebui să țină seama de principiul proporționalității fără a crea distorsiuni între structurile sectorului bancar ale statelor membre.
- (115) Astfel cum se reflectă în Declarația nr. 39 privind articolul 290 din TFUE, Comisia, în conformitate cu practicile consacrate, ar trebui să consulte în continuare experții desemnați de statele membre pentru elaborarea proiectelor sale de acte delegate prevăzute în prezentul regulament. Totodată, este deosebit de importantă, în acest sens, organizarea, după caz, de consultări corespunzătoare de către Comisie în cursul lucrărilor sale pregătitoare cu BCE și comitet, în domeniile lor de competență respective.
- (116) Măsurile de rezoluție ar trebui notificate în mod corespunzător și, sub rezerva unui număr limitat de excepții prevăzute în prezentul regulament, făcute publice. Ținând însă cont de faptul că informațiile obținute de comitet, autoritățile de rezoluție și de consilierii lor profesionali pe parcursul procesului de rezoluție vor fi probabil sensibile, aceste informații ar trebui să facă obiectul cerințelor privind secretul profesional înainte ca decizia de rezoluție să fie făcută publică. Trebuie să se țină seama de faptul că informațiile privind conținutul și detaliile planurilor de rezoluție, precum și rezultatele eventualelor evaluări ale acestor planuri pot avea un impact major, în special asupra întreprinderilor în cauză. Toate informațiile furnizate în ceea ce privește o decizie înainte de a fi luată, indiferent dacă privesc îndeplinirea condițiilor pentru declanșarea procedurii de rezoluție, ori utilizarea unui instrument specific sau a unei eventuale măsuri în cursul procedurii, trebuie considerate ca având efecte asupra intereselor publice și private vizate de măsură. Cu toate acestea, o informație conform căreia comitetul și autoritatea de rezoluție examinează o anumită entitate ar putea fi suficientă pentru a produce efecte negative asupra entității respective. Prin urmare, este necesar să se asigure că există mecanisme adecvate pentru păstrarea confidențialității acestor informații, cum ar fi conținutul și detaliile privind planurile de rezoluție, precum și rezultatele eventualelor evaluări efectuate în acest context.
- (117) Cu scopul de a păstra confidențialitatea lucrărilor comitetului, membrii acestuia, personalul său, inclusiv personalul detașat de statele membre participante sau membrii personalului care fac obiectul schimburilor între acestea în vederea desfășurării unor sarcini în cadrul procedurii de rezoluție, ar trebui să fie supuși cerințelor de păstrare a secretului profesional, inclusiv după încetarea îndatoririlor acestora. Aceste cerințe ar trebui să se aplice și altor persoane autorizate de comitet, unor persoane autorizate sau numite de către autoritățile naționale de rezoluție ale statelor membre să efectueze inspecții la fața locului, observatorilor invitați să participe la sesiunile plenare și executive ale comitetului, precum și observatorilor din partea statelor membre neparticipante care fac parte din echipe interne de rezoluție. În scopul îndeplinirii sarcinilor care îi revin în virtutea prezentului regulament, comitetul ar trebui să fie autorizat, în anumite condiții, să facă schimb de informații cu autoritățile și organismele naționale sau ale Uniunii.
- (118) Pentru a garanta asimilarea comitetului în SESF, Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 ar trebui modificat pentru a include comitetul în sfera conceptului de autoritate competentă definit în regulamentul respectiv. Identificarea comitetului ca autoritate competentă în sensul Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 este coerentă cu funcțiile atribuite ABE în temeiul articolului 25 din Regulamentul nr. 1093/2010, constând în a contribui și a participa în mod activ la elaborarea și coordonarea planurilor de redresare și de rezoluție și a viza facilitarea rezoluției entităților care se află în dificultate și în special a grupurilor transnaționale.
- (119) Până când comitetul va fi pe deplin operațional, Comisia ar trebui să fie responsabilă de operațiunile inițiale, inclusiv de desemnarea unui președinte interimar care să autorizeze toate plățile necesare în numele comitetului.
- (120) MUR reunește comitetul, Consiliul, Comisia și autoritățile de rezoluție ale statelor membre participante. Curtea de Justiție are competența de a examina legalitatea deciziilor adoptate de comitet, Consiliu și Comisie în conformitate cu articolul 263 din TFUE, precum și pentru determinarea răspunderii lor necontractuale. În plus, Curtea de Justiție are competența, în conformitate cu articolul 267 din TFUE, să hotărască, cu titlu preliminar și la cererea autorităților judiciare naționale, cu privire la validitatea și interpretarea actelor instituțiilor, organismelor sau agențiilor Uniunii. Autoritățile judiciare naționale ar trebui să aibă competența, în conformitate cu dreptul intern, de a examina legalitatea deciziilor adoptate de autoritățile de rezoluție ale statelor membre participante în exercitarea prerogativelor care le sunt conferite prin prezentul regulament, precum și de a stabili răspunderea lor necontractuală.

- (121) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și drepturile, libertățile și principiile recunoscute în special de Cartă, îndeosebi dreptul de proprietate, dreptul la protecția datelor cu caracter personal, libertatea de a desfășura o activitate comercială, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, precum și dreptul la apărare și ar trebui să fie pus în aplicare în conformitate cu aceste drepturi și principii.
- (122) Deoarece obiectivele prezentului regulament, și anume instituirea unui cadru unic european eficient și eficace de rezoluție a entităților și asigurarea aplicării coerente a normelor în materie de rezoluție, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre ci pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (Tratatul UE). În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate.
- (123) Comisia ar trebui să revizuiască aplicarea prezentului regulament pentru a evalua impactul său asupra pieței interne și pentru a stabili dacă sunt necesare modificări sau alte evoluții suplimentare în vederea îmbunătățirii eficienței și eficacității MUR, în special dacă uniunea bancară trebuie completată cu armonizarea la nivelul Uniunii a procedurilor de insolvență pentru instituțiile care au intrat în dificultate.
- (124) Transferul contribuțiilor colectate la nivel național în temeiul prezentului regulament ar trebui să permită fondului să funcționeze și, în consecință, instrumentelor de rezoluție să fie aplicate în mod eficace. Prin urmare, dispozițiile prezentului regulament referitoare la instrumentele de rezoluție și la contribuții ar trebui să se aplice începând de la 1 ianuarie 2016. Începând din decembrie 2015, ar trebui să fie posibil ca această dată să fie amânată cu perioade de o lună în cazul în care condițiile care permit transferul contribuțiilor colectate la nivel național nu au fost îndeplinite,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

PARTEA I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect

Prezentul regulament instituie norme uniforme și o procedură uniformă pentru rezoluția entităților menționate la articolul 2 care sunt stabilite în statele membre participante menționate la articolul 4.

Aceste norme uniforme și această procedură uniformă se aplică de către Comitetul unic de rezoluție instituit în conformitate cu articolul 42 (denumit în continuare „comitetul”) împreună cu Consiliul și Comisia și cu autoritățile naționale de rezoluție, în cadrul mecanismului unic de rezoluție (MUR) instituit prin prezentul regulament. MUR este sprijinit de un fond unic de rezoluție (denumit în continuare „fondul”).

Utilizarea fondului este condiționată de intrarea în vigoare a unui acord între statele membre participante (denumit în continuare „acordul”) privind transferul către fond a fondurilor colectate la nivel național, precum și privind fuziunea progresivă a diferitelor fonduri colectate la nivel național pentru a fi alocate compartimentelor naționale ale fondului.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

Prezentul regulament se aplică entităților enumerate mai jos:

- (a) instituțiile de credit stabilite într-unul dintre statele membre participante;
- (b) întreprinderile-mamă, inclusiv holdinguri financiare și holdinguri financiare mixte, stabilite într-unul dintre statele membre participante, atunci când acestea fac obiectul supravegherii consolidate realizate de BCE în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013;
- (c) firmele de investiții și instituțiile financiare stabilite într-unul dintre statele membre participante, în cazul în care acestea sunt supuse supravegherii consolidate efectuate de BCE asupra întreprinderii-mamă, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013.

Articolul 3

Definiții

- (1) În sensul prezentului regulament se aplică următoarele definiții:
1. „autoritate națională competentă” înseamnă oricare dintre autoritățile naționale competente definite la articolul 2 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013;
 2. „autoritate competentă” înseamnă o autoritate competentă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (2) litera (i) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010;
 3. „autoritate națională de rezoluție” înseamnă o autoritate desemnată de un stat membru participant în conformitate cu articolul 3 din Directiva 2014/59/UE;
 4. „autoritate națională de rezoluție relevantă” înseamnă autoritatea națională de rezoluție a unui stat membru participant în care este stabilită o entitate sau o entitate a grupului;
 5. „condiții de declanșare a procedurii de rezoluție” înseamnă condițiile menționate la articolul 18 alineatul (1);
 6. „plan de rezoluție” înseamnă un plan de rezoluție întocmit în conformitate cu articolul 8 sau 9;
 7. „plan de rezoluție a grupului” înseamnă un plan de rezoluție întocmit în conformitate cu articolele 8 și 9;
 8. „obiectivele rezoluției” sunt obiectivele rezoluției menționate la articolul 14;
 9. „instrument de rezoluție” înseamnă un instrument de rezoluție menționat la articolul 22 alineatul (2);
 10. „măsură de rezoluție” înseamnă decizia de a supune o entitate menționată la articolul 2 unei proceduri de rezoluție în conformitate cu articolul 18, aplicarea unui instrument de rezoluție sau exercitarea uneia sau mai multor competențe de rezoluție;
 11. „depozite garantate” înseamnă depozitele astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 5 din Directiva 2014/49/UE;
 12. „depozite eligibile” înseamnă depozitele eligibile astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 4 din Directiva 2014/49/UE;
 13. „instituție” înseamnă o instituție de credit sau o întreprindere de investiții care face obiectul supravegherii consolidate în conformitate cu articolul 2 litera (c);
 14. „instituție aflată în rezoluție” înseamnă o entitate menționată la articolul 2 în privința căreia se ia o măsură de rezoluție;
 15. „instituție financiară” înseamnă o instituție financiară astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 26 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 16. „societate financiară holding” înseamnă un holding financiar astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 20 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 17. „societate financiară holding mixtă” înseamnă o societate financiară holding mixtă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 18. „societate financiară holding-mamă din Uniune” înseamnă societate financiară holding-mamă din UE astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 31 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 19. „instituție-mamă din Uniune” înseamnă o instituție-mamă din UE astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 29 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 20. „întreprindere-mamă” înseamnă o întreprindere-mamă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 15 litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 21. „filială” înseamnă o filială, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 16 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 22. „sucursală” înseamnă o sucursală, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 17 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

23. „grup” înseamnă o întreprindere-mamă și filialele sale, care sunt entități menționate la articolul 2;
24. „grup transfrontalier” înseamnă un grup care are entități astfel cum sunt menționate la articolul 2, care sunt stabilite în cel puțin două state membre participante;
25. „bază consolidată” înseamnă baza situației consolidate astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 47 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
26. „supraveghetor consolidant” înseamnă un supraveghetor consolidant, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 41 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
27. „autoritate de rezoluție a grupului” înseamnă autoritatea de rezoluție din statul membru participant în care este situată instituția sau întreprinderea-mamă care face obiectul supravegherii pe bază consolidată la cel mai înalt nivel de consolidare din statele membre participante, în temeiul articolului 111 din Directiva 2013/36/UE;
28. „sistem instituțional de protecție” sau „SIP” înseamnă un mecanism ce respectă cerințele prevăzute la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
29. „sprijin financiar public extraordinar” înseamnă ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din TFUE sau orice alt sprijin financiar public la nivel supranațional, care, dacă ar fi furnizat la nivel național, ar constitui un ajutor de stat și care este furnizat pentru a menține sau restabili viabilitatea, lichiditatea sau solvabilitatea unei entități menționate la articolul 2 din prezentul Regulament sau a unui grup din care face parte o astfel de entitate;
30. „instrument de vânzare a activității” înseamnă mecanismul prin care o autoritate de rezoluție efectuează un transfer al instrumentelor de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție sau al activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții aflate în rezoluție, către un cumpărător care nu este o instituție-punte, în conformitate cu articolul 24;
31. „instrumentul instituției-punte” înseamnă mecanismul de transfer către o instituție-punte, în conformitate cu articolul 25, al acțiunilor ori al altor instrumente de proprietate care au fost emise de o instituție aflată în rezoluție, sau al activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții aflate în rezoluție;
32. „instrument de separare a activelor” înseamnă mecanismul de efectuare a unui transfer al activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții aflate în rezoluție către un vehicul de gestionare a activelor, în conformitate cu articolul 26;
33. „instrument de recapitalizare internă” înseamnă mecanismul de exercitare a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie a datoriilor unei instituții aflate în rezoluție, în conformitate cu articolul 27;
34. „mijloace financiare disponibile” înseamnă numerar, depozite, active și angajamente de plată irevocabile aflate la dispoziția fondului în scopurile enumerate la articolul 76 alineatul (1);
35. „nivel-țintă” înseamnă cuantumul mijloacelor financiare disponibile care trebuie atins în conformitate cu articolul 69 alineatul (1).
36. „acord” înseamnă acordul privind transferul și mutualizarea contribuțiilor la fond;
37. „perioadă de tranziție” înseamnă perioada cuprinsă între data aplicării prezentului regulament, conform dispozițiilor articolului 99 alineatele (2) și (6), și data la care fondul atinge nivelul-țintă sau 1 ianuarie 2024, indiferent care dintre situații intervine mai întâi;
38. „instrument financiar” înseamnă un instrument financiar astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 50 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
39. „instrumente de datorie” înseamnă obligațiuni și alte forme de datorii transferabile, instrumente care creează sau recunosc o datorie și instrumente care dau dreptul de a achiziționa instrumente de datorie;
40. „fonduri proprii” înseamnă fonduri proprii în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 118 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
41. „cerințe de fonduri proprii” înseamnă cerințele prevăzute la articolele 92-98 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

42. „lichidare” înseamnă valorificarea activelor unei entități menționate la articolul 2;
43. „instrument financiar derivat” înseamnă un instrument financiar derivat, astfel cum este definit la articolul 2 punctul 5 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;
44. „competențe de reducere a valorii contabile și de conversie” înseamnă competențele menționate la articolul 21;
45. „instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază” înseamnă instrumente de capital ce întrunesc cerințele prevăzute la articolul 28 alineatele (1)-(4), articolul 29 alineatele (1)-(5) sau articolul 31 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
46. „instrumente de fonduri proprii de nivelul 1 suplimentar” înseamnă instrumente de capital ce întrunesc cerințele prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
47. „instrumente de fonduri proprii de nivel 2” înseamnă instrumente de capital sau împrumuturi subordonate ce întrunesc cerințele prevăzute la articolul 63 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
48. „cuanum agregat” înseamnă cuantumul agregat cu care trebuie reduse sau convertite pasivele eligibile, rezultată în urma evaluării efectuate de autoritatea de rezoluție în conformitate cu articolul 27 alineatul (13);
49. „pasive eligibile” înseamnă acele pasive și instrumente de capital care nu îndeplinesc condițiile pentru a fi considerate instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivelul 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2, aparținând unei entități menționate la articolul 2, care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă în temeiul articolului 27 alineatul (3);
50. „schemă de garantare a depozitelor” înseamnă o schemă de garantare a depozitelor introdusă și recunoscută în mod oficial de un stat membru în temeiul articolului 4 din Directiva 2014/49/UE;
51. „instrumente de capital relevante” înseamnă instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumente de fonduri proprii de nivel 2;
52. „obligație garantată” înseamnă un instrument astfel cum este menționat la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾;
53. „deponent” înseamnă un deponent astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) punctul 6 din Directiva 2014/49/UE;
54. „investitor” înseamnă un investitor în sensul articolului 1 punctul 4 din Directiva 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾.

(2) În cazul în care vreo definiție relevantă lipsește de la alineatul (1) al prezentului articol, se aplică definițiile menționate la articolul 2 din Directiva 2014/59/UE. În cazul în care vreo definiție relevantă lipsește de la alineatul (1) al prezentului articol sau de la articolul 2 din Directiva 2014/59/UE, se aplică definițiile menționate la articolul 3 din Directiva 2013/36/UE.

Articolul 4

Statele membre participante

(1) Statele membre participante în sensul articolului 2 din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 sunt considerate drept state membre participante în sensul prezentului regulament.

(2) În cazul în care cooperarea strânsă dintre un stat membru și BCE este suspendată sau încheiată în conformitate cu articolul 7 din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013, entitățile stabilite în statul membru respectiv nu mai fac obiectul prezentului regulament începând cu data aplicării deciziei privind suspendarea sau încheierea cooperării strânse.

(3) În cazul în care cooperarea strânsă a unui stat membru a cărui monedă nu este euro cu BCE încetează în conformitate cu articolul 7 din Regulamentul nr. 1024/2013, comitetul decide în termen de trei luni de la adoptarea deciziei de încetare a cooperării strânse, în acord cu statul membru respectiv, asupra modalităților privind recuperarea contribuțiilor pe care statul membru în cauză le-a transferat către fond, precum și asupra oricăror condiții aplicabile.

Recuperările includ partea din compartiment aferentă statului membru în cauză care nu face obiectul mutualizării. În cazul în care, în timpul perioadei de tranziție, conform dispozițiilor acordului, recuperările părții care nu face obiectul

⁽¹⁾ Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

⁽²⁾ Directiva 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 martie 1997 privind sistemele de compensare pentru investitori (JO L 84, 26.3.1997, p. 22).

mutualizării nu sunt suficiente pentru a permite finanțarea instituirii de către statul membru în cauză a acordului său financiar național în conformitate cu Directiva 2014/59/UE, recuperările includ, de asemenea, întreaga parte a compartimentului aferentă statului membru respectiv care face obiectul mutualizării ori o parte a acesteia, în conformitate cu acordul sau, după încheierea perioadei de tranziție, totalitatea contribuțiilor transferate de către statul membru în cauză în cursul cooperării strânse sau o parte a acestora, într-un quantum suficient pentru a permite finanțarea respectivului acord financiar național.

Atunci când se evaluează quantumul mijloacelor financiare care trebuie recuperat din partea care face obiectul mutualizării sau, după încheierea perioadei de tranziție, de la fond, se iau în considerare următoarele criterii suplimentare:

- (a) modul în care a încetat cooperarea strânsă cu BCE, respectiv dacă încetarea a avut loc în mod voluntar, în conformitate cu articolul 7 alineatul (6) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013, sau nu;
- (b) existența unor măsuri de rezoluție în curs până la data încetării;
- (c) ciclul economic al statului membru afectat de încetare.

Recuperările sunt distribuite pe o perioadă de timp limitată proporțională cu durata cooperării strânse. Cota aferentă statului membru relevant din mijloacele financiare provenite din fond utilizate în scopul măsurilor de rezoluție în perioada de strânsă cooperare se deduce din recuperările respective.

- (4) Prezentul regulament continuă să se aplice procedurilor de rezoluție în curs la data aplicării deciziei menționate la alineatul (2).

Articolul 5

Relația cu Directiva 2014/59/UE și cu dreptul intern aplicabil

- (1) În cazul în care, în temeiul prezentului regulament, comitetul îndeplinește sarcini sau exercită competențe care, conform Directivei 2014/59/UE, sunt de resortul autorității naționale de rezoluție, comitetul este considerat a fi, în scopul aplicării prezentului regulament și a Directivei 2014/59/UE, autoritatea națională de rezoluție relevantă sau, în caz de rezoluție a unui grup transfrontalier, autoritatea națională de rezoluție la nivel de grup relevantă.

- (2) Comitetul, Consiliul și Comisia și, atunci când este relevant, autoritățile naționale de rezoluție, iau decizii sub rezerva dreptului relevant al Uniunii și în conformitate cu acesta și, în special, cu orice act legislativ și fără caracter legislativ, inclusiv cele menționate la articolele 290 și 291 din TFUE.

Comitetul, Consiliul și Comisia sunt obligați să respecte standardele tehnice de reglementare și de punere în aplicare elaborate de ABE și adoptate de către Comisie în conformitate cu articolele 10-15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, precum și orice orientări și recomandări adoptate de ABE în conformitate cu articolul 16 din regulamentul menționat. Aceștia depun toate eforturile pentru a respecta orientările și recomandările emise de ABE cu privire la sarcinile care sunt de resortul organismelor respective. În cazul în care aceștia nu respectă sau nu intenționează să respecte orientările sau recomandările respective, ABE este informată în acest sens în conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din respectivul regulament. Comitetul, Consiliul și Comisia cooperează cu ABE în aplicarea articolelor 25 și 30 din respectivul regulament. Comitetul respectă orice decizie a ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 în cazul în care Directiva 2014/59/UE prevede astfel de decizii.

Articolul 6

Principii generale

- (1) Nicio acțiune, propunere sau politică a comitetului, a Consiliului, a Comisiei sau a unei autorități naționale de rezoluție nu discriminează entitățile, titularii de depozite, investitorii sau alți creditori stabiliți în Uniune pe motivul naționalității sau al locului de desfășurare a activității.

- (2) Fiecare acțiune, propunere sau politică a comitetului, a Consiliului, a Comisiei sau a unei autorități naționale de rezoluție în cadrul MUR este întreprinsă ținând seama pe deplin și în mod corespunzător de unitatea și de integritatea pieței interne.
- (3) Atunci când se iau decizii sau măsuri care pot avea un impact în mai mult de un stat membru, în special atunci când se iau decizii privind grupurile stabilite în două sau mai multe state membre, se acordă atenția cuvenită obiectivelor rezoluției menționate la articolul 14 și tuturor elementelor enumerate mai jos:
- (a) interesele statelor membre în care un grup își desfășoară activitatea și, în special, impactul oricărei decizii, acțiuni sau lipse de acțiune asupra stabilității financiare, a resurselor fiscale, a economiei, a mecanismelor de finanțare, a schemei de garantare a depozitelor sau a sistemului de compensare pentru investitori din oricare dintre statele membre în cauză și a fondului;
 - (b) obiectivul de a echilibra interesele diferitelor state membre implicate și de a evita cazurile de prejudicii neloiale aduse unui stat membru sau de protejare neloială a intereselor unui stat membru;
 - (c) necesitatea de a minimiza un impact negativ asupra oricărei părți a unui grup din care face parte o entitate menționată la articolul 2, care face obiectul unei proceduri de rezoluție.
- (4) Atunci când se adoptă decizii sau se iau măsuri, în special cu privire la entitățile sau grupurile stabilite atât într-un stat membru participant, cât și într-unul neparticipant, se iau în considerare posibilele efecte negative asupra statelor membre neparticipante, inclusiv asupra entităților stabilite în respectivele state membre.
- (5) Comitetul, Consiliul și Comisia găsesc un echilibru între elementele menționate la alineatul (3) și obiectivele rezoluției menționate la articolul 14 în funcție de natura și de circumstanțele proprii fiecărui caz și respectă deciziile luate de Comisie în temeiul articolului 107 din TFUE și al articolului 19 din prezentul regulament.
- (6) Deciziile sau acțiunile comitetului, Consiliului sau ale Comisiei nu impun statelor membre să ofere sprijin financiar public extraordinar și nici nu afectează suveranitatea bugetară și responsabilitățile fiscale ale statelor membre.
- (7) În cazul în care comitetul ia o decizie care se adresează unei autorități naționale de rezoluție, autoritatea națională de rezoluție are dreptul de a preciza în detaliu măsurile care trebuie luate. Aceste precizări sunt conforme cu decizia în cauză a comitetului.

Articolul 7

Repartizarea sarcinilor în cadrul MUR

- (1) Comitetul este responsabil de funcționarea eficace și consecventă a MUR.
- (2) Sub rezerva dispozițiilor menționate la articolul 31 alineatul (1), comitetul este responsabil de elaborarea planurilor de rezoluție și de adoptarea tuturor deciziilor privind rezoluția pentru:
- (a) entitățile menționate la articolul 2 care nu fac parte dintr-un grup și pentru grupurile:
 - (i) care sunt considerate semnificative în conformitate cu articolul 6 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013; sau
 - (ii) în legătură cu care BCE a decis, în conformitate cu articolul 6 alineatul (5) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013, să exercite în mod direct toate competențele relevante; și
 - (b) alte grupuri transfrontaliere.
- (3) În ceea ce privește entitățile și grupurile, altele decât cele menționate la alineatul (2), fără a aduce atingere responsabilităților comitetului cu privire la sarcinile care îi sunt conferite de prezentul regulament, autoritățile naționale de rezoluție îndeplinesc și sunt responsabile de următoarele sarcini:
- (a) adoptarea planurilor de rezoluție și realizarea evaluării posibilităților de rezoluție în conformitate cu articolele 8 și 10 și cu procedura prevăzută la articolul 9;
 - (b) adoptarea măsurilor în timpul intervenției timpurii în conformitate cu articolul 13 alineatul (3);

- (c) aplicarea obligațiilor simplificate sau derogarea de la obligația de a elabora un plan de rezoluție, în conformitate cu articolul 11;
- (d) stabilirea nivelului cerințelor minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile, în conformitate cu articolul 12;
- (e) adoptarea deciziilor privind rezoluția și aplicarea instrumentelor de rezoluție menționate în prezentul regulament, în conformitate cu procedurile și garanțiile relevante, cu condiția ca măsura de rezoluție să nu necesite utilizarea fondului și să fie finanțată în mod exclusiv prin instrumentele menționate la articolele 21 și 24-27 și/sau prin sistemul de garantare a depozitelor, în conformitate cu articolul 73 și conform procedurii prevăzute la articolul 31;
- (f) reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital relevante în temeiul articolului 21, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 31.

În cazul în care măsura de rezoluție necesită utilizarea fondului, comitetul adoptă schema de rezoluție.

Atunci când adoptă o decizie de rezoluție, autoritățile naționale de rezoluție iau în considerare și urmează planul de rezoluție menționat la articolul 9, cu excepția cazului în care acestea consideră, având în vedere circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi îndeplinite mai eficient prin adoptarea de măsuri care nu sunt prevăzute în planul de rezoluție.

Atunci când îndeplinesc sarcinile menționate la prezentul alineat, autoritățile naționale de rezoluție aplică dispozițiile relevante ale prezentului regulament. Orice trimiteri la comitet din articolul 5 alineatul (2), articolul 6 alineatul (5), articolul 8 alineatele (6), (8), (12) și (13), articolul 10 alineatele (1)-(10), articolele 11-14, articolul 15 alineatele (1), (2) și (3), articolul 16, articolul 18 alineatul (1) primul paragraf, articolul 18 alineatele (2) și (6), articolul 20, articolul 21 alineatele (1)-(7), articolul 21 alineatul (8) al doilea paragraf, articolul 21 alineatele (9) și (10), articolul 22 alineatele (1), (3) și (6), articolul 23, articolul 24, articolul 25 alineatul (3), articolul 27 alineatele (1)-(15), articolul 27 alineatul (16) al doilea paragraf a doua teză, articolul 27 alineatul (16) al treilea paragraf, articolul 27 alineatul (16) al patrulea paragraf prima, a treia și a patra teză și articolul 32 se interpretează ca trimiteri la autoritățile naționale de rezoluție în ceea ce privește grupurile și entitățile menționate în primul paragraf de la prezentul alineat. În acest scop, autoritățile naționale de rezoluție își exercită competențele care le-au fost conferite în temeiul dreptului intern privind transpunerea Directivei 2014/59/UE în conformitate cu condițiile prevăzute de dreptul intern.

Autoritățile naționale de rezoluție informează în prealabil comitetul cu privire la măsurile menționate în prezentul alineat pe care urmează să le adopte și se coordonează îndeaproape cu comitetul atunci când adoptă măsurile respective.

Autoritățile naționale de rezoluție prezintă comitetului planurile de rezoluție menționate la articolul 9, precum și orice actualizare, însoțite de o evaluare motivată a posibilităților de rezoluție ale entității sau ale grupului în cauză, în conformitate cu articolul 10.

(4) Atunci când este necesar pentru asigurarea aplicării consecvente a standardelor ridicate de rezoluție în temeiul prezentului regulament, comitetul poate:

- (a) în urma notificării de către autorități naționale de rezoluție a unei măsuri luate în temeiul alineatului (3) din prezentul articol, în conformitate cu articolul 31 alineatul (1), într-un termen adecvat, luând în considerare urgența situației, emite o avertizare autorității naționale de rezoluție relevante în cazul în care comitetul consideră că proiectul de decizie referitor la orice entitate sau grup menționat la alineatul (3) din prezentul articol nu respectă prezentul regulament sau instrucțiunile generale menționate la articolul 31 alineatul (1) litera (a);
- (b) decide, în orice moment, în special dacă avertizarea sa menționată la litera (a) nu a fost abordată în mod adecvat, din proprie inițiativă, după consultarea autorității naționale de rezoluție în cauză, sau la cererea autorității naționale de rezoluție în cauză, să exercite în mod direct toate competențele relevante care i-au fost conferite respectivei autorități naționale de rezoluție în temeiul prezentului regulament și cu privire la orice entitate sau grup menționat la alineatul (3) din prezentul articol.

(5) Fără a aduce atingere alineatului (3) din prezentul articol, statele membre participante pot hotărî ca comitetul să exercite toate competențele și responsabilitățile relevante conferite acestuia de prezentul regulament cu privire la entități sau grupuri, altele decât cele menționate la alineatul (2), stabilite pe teritoriul lor. În acest caz, nu se aplică alineatele (3) și (4) ale prezentului articol, articolul 9, articolul 12 alineatul (2) și articolul 31 alineatul (1). Statele membre care intenționează să utilizeze această opțiune notifică comitetul și Comisia despre aceasta. Notificarea intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

PARTEA A II-A

DISPOZIȚII SPECIFICE

TITLUL I

FUNCȚII ÎN CADRUL MUR ȘI NORME DE PROCEDURĂ

CAPITOLUL 1

Planificarea rezoluției

Articolul 8

Planurile de rezoluție elaborate de comitet

(1) Comitetul elaborează și adoptă planuri de rezoluție pentru entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (2) și pentru entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și la articolul 6a alineatul (5) atunci când sunt întrunite condițiile pentru aplicarea acestor alineate.

(2) Comitetul elaborează planurile de rezoluție după consultarea BCE sau a autorităților naționale relevante și a autorităților de rezoluție competente, inclusiv a autorității de rezoluție a grupului din statele membre participante în care sunt stabilite entitățile în cauză, precum și a autorităților de rezoluție ale statelor membre neparticipante în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursalele semnificative. În acest scop, comitetul poate solicita autorităților naționale de rezoluție să elaboreze și să îi prezinte proiecte de planuri de rezoluție și poate solicita autorității de rezoluție a grupului să elaboreze și să îi prezinte un proiect de plan de rezoluție a grupului.

(3) Pentru a asigura aplicarea eficace și coerentă a prezentului articol, comitetul emite orientări și transmite autorităților naționale de rezoluție instrucțiuni pentru elaborarea proiectelor de planuri de rezoluție și a proiectelor de planuri de rezoluție a grupurilor în legătură cu anumite entități sau grupuri.

(4) În sensul alineatului (1) din prezentul articol, autoritățile naționale de rezoluție transmit comitetului toate informațiile necesare pentru elaborarea și punerea în aplicare a planurilor de rezoluție pe care le-au obținut în conformitate cu articolul 11 și cu articolul 13 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE, fără a aduce atingere capitolului 5 din prezentul titlu.

(5) Planul de rezoluție stabilește opțiunile de aplicare a instrumentelor și de exercitare a competențelor de rezoluție menționate în prezentul regulament în cazul entităților și al grupurilor la care se face referire la alineatul (1).

(6) Planul de rezoluție prevede măsurile de rezoluție pe care comitetul ar putea să le întreprindă atunci când una dintre entitățile sau unul dintre grupurile menționate la alineatul (1) îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție.

Informațiile prevăzute la alineatul (9) se comunică entității în cauză.

Atunci când elaborează și actualizează planului de rezoluție, comitetul identifică obstacolele majore ce se află în calea rezoluției și, dacă este necesar și proporțional, prevede soluții corespunzătoare pentru respectivele obstacole în conformitate cu articolul 10.

Planul de rezoluție ia în considerare scenarii pertinente, printre care și posibilitatea ca intrarea în dificultate să se datoreze unor circumstanțe specifice sau să survină pe fondul unei instabilități financiare extinse sau al unor evenimente sistemice.

Planul de rezoluție nu trebuie să se bazeze pe următoarele:

- (a) orice sprijin financiar public extraordinar în afară de utilizarea fondului instituit în conformitate cu articolul 67;
- (b) aport urgent de lichidități din partea băncii centrale; sau
- (c) aport urgent de lichidități din partea băncii centrale oferit cu garanții atipice sau cu rate ale dobânzilor sau durate atipice.

- (7) Planul de rezoluție prevede o analiză a modului și a momentului în care instituția poate solicita, în condițiile prevăzute în plan, accesul la mecanismele oferite de banca centrală și identifică activele care pot fi folosite drept garanții.
- (8) Comitetul poate solicita instituțiilor să îi ofere asistență la elaborarea și actualizarea planurilor.
- (9) Planul de rezoluție pentru fiecare entitate include, sub formă cuantificată ori de câte ori acest lucru este oportun și posibil, următoarele:
- (a) un rezumat al elementelor-cheie ale planului;
 - (b) un rezumat al modificărilor importante survenite în cadrul instituției ulterior transmiterii ultimelor informații aferente procedurii de rezoluție;
 - (c) o demonstrație a modului în care funcțiile critice și liniile de activitate esențiale ar putea fi separate de alte funcții, din punct de vedere juridic și economic, în măsura necesară asigurării continuității acestora în caz de intrare în dificultate a instituției;
 - (d) o estimare a calendarului punerii în aplicare a fiecărui aspect important al planului;
 - (e) o descriere detaliată a evaluării posibilităților de rezoluție efectuate în conformitate cu articolul 10;
 - (f) o descriere a tuturor măsurilor necesare în temeiul articolului 10 alineatul (7) pentru a aborda sau a înlătura obstacolele din calea posibilităților de rezoluție, obstacole identificate în urma evaluării efectuate în conformitate cu articolul 10;
 - (g) o descriere a proceselor de stabilire a valorii și tranzacționabilității funcțiilor critice, a liniilor de activitate esențiale și a activelor instituției;
 - (h) o descriere detaliată a măsurilor destinate garantării faptului că informațiile solicitate în temeiul articolului 11 din Directiva 2014/59/UE sunt actualizate și accesibile autorităților de rezoluție în orice moment;
 - (i) o explicație a modului în care pot fi finanțate opțiunile de rezoluție fără recurgerea la niciuna dintre următoarele măsuri:
 - (i) orice sprijin financiar public extraordinar în afară de utilizarea fondului instituit în conformitate cu articolul 67;
 - (ii) aport urgent de lichidități din partea băncii centrale; sau
 - (iii) aport urgent de lichidități din partea băncii centrale oferit cu garanții atipice sau cu rate ale dobânzilor sau durate atipice;
 - (j) o descriere detaliată a diferitelor strategii de rezoluție care ar putea fi aplicate, în funcție de diferitele scenarii posibile și de termenele aplicabile;
 - (k) o descriere a interdependențelor critice;
 - (l) o descriere a opțiunilor care ar permite menținerea accesului la serviciile de plăți și de compensare și la alte infrastructuri, precum și o evaluare a portabilității pozițiilor clienților;
 - (m) o analiză a impactului planului asupra angajaților instituției, inclusiv o evaluare a tuturor costurilor asociate și o descriere a procedurilor preconizate pentru consultarea personalului în cursul procesului de rezoluție, ținând seama de sistemele naționale de dialog cu partenerii sociali, după caz;
 - (n) un plan de comunicare cu media și cu publicul;
 - (o) cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile necesare în temeiul articolului 12, precum și un termen-limită pentru a ajunge la acest nivel, dacă este cazul;
 - (p) după caz, cerințele minime privind fondurile proprii și instrumentele contractuale de recapitalizare internă necesare în temeiul articolului 12, precum și un termen-limită pentru a ajunge la acest nivel, dacă este cazul;
 - (q) o descriere a operațiunilor și a sistemelor esențiale pentru a menține funcționarea continuă a proceselor operaționale ale instituției;
 - (r) după caz, un aviz formulat de instituție cu privire la planul de rezoluție.

(10) Planurile de rezoluție a grupului cuprind un plan de rezoluție a grupului în ansamblul său condus de întreprinderea-mamă din Uniune care este stabilită în unul dintre statele membre participante, fie prin rezoluție la nivelul întreprinderii-mamă din Uniune, fie prin diviziune și rezoluție la nivelul filialelor. Acest plan de rezoluție a grupului identifică măsurile necesare pentru rezoluția:

- (a) întreprinderii-mamă din Uniune;
- (b) filialelor ce fac parte din grup și sunt stabilite în Uniune;
- (c) entităților menționate la articolul 2 litera (b); și
- (d) sub rezerva articolului 33, a filialelor ce fac parte din grup și sunt stabilite în afara Uniunii.

(11) Planul de rezoluție a grupului:

- (a) stabilește măsurile de rezoluție care urmează a fi luate în cazul entităților ce fac parte din grup, atât prin intermediul măsurilor de rezoluție luate cu privire la entitățile menționate la articolul 2 litera (d) și la instituțiile-filiale, cât și prin intermediul unor măsuri de rezoluție coordonate referitoare la instituțiile-filiale, în cazul scenariilor prevăzute la alineatul (6);
- (b) examinează măsura în care instrumentele și competențele de rezoluție ar putea fi aplicate și exercitate în mod coordonat în cazul entităților din grup stabilite în Uniune, inclusiv măsurile vizând facilitarea achiziționării de către o terță parte a grupului în ansamblu, a unor linii de activitate separate sau a unor activități realizate fie de mai multe entități din grup, fie de entități individuale din grup, și identifică eventualele obstacole din calea unei rezoluții coordonate;
- (c) conține o descriere detaliată a evaluării posibilităților de rezoluție, efectuată în conformitate cu articolul 10;
- (d) în cazul grupurilor care conțin entități constituite în țări terțe, identifică modalitățile adecvate de cooperare și de coordonare cu autoritățile competente ale respectivelor țări terțe și implicațiile pentru rezoluția în cadrul Uniunii;
- (e) identifică măsurile necesare, inclusiv separarea din punct de vedere juridic și economic a anumitor funcții sau linii de activitate, pentru a facilita rezoluția grupului, atunci când sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție;
- (f) identifică modalitățile de finanțare a măsurilor de rezoluție a grupului, iar în cazul în care este necesară implicarea fondului și a mecanismelor de finanțare din partea statelor membre neparticipante instituite în conformitate cu articolul 100 din Directiva 2014/59/UE, stabilește principiile de partajare a responsabilităților pentru această finanțare de către sursele de finanțare din diferitele state membre participante și neparticipante. Planul nu se bazează pe următoarele:
 - (i) orice sprijin financiar public extraordinar în afara utilizării fondului înființat în temeiul articolului 67 din prezentul regulament și a mecanismelor de finanțare din partea statelor membre neparticipante instituite în conformitate cu articolul 100 din Directiva 2014/59/UE;
 - (ii) orice aport urgent de lichidități din partea băncii centrale; sau
 - (iii) orice aport urgent de lichidități din partea băncii centrale oferit cu garanții atipice sau cu rate ale dobânzilor sau durate atipice.

Principiile respective sunt definite pe baza unor criterii echitabile și echilibrate și iau în considerare în special articolul 107 alineatul (5) din Directiva 2014/59/UE și impactul asupra stabilității financiare din toate statele membre vizate.

Planul de rezoluție a grupului nu are un impact disproporționat asupra niciunui stat membru.

(12) Comitetul stabilește data până la care se elaborează primele planuri de rezoluție. Planurile de rezoluție și planurile de rezoluție a grupului sunt reexamineate și, după caz, actualizate cel puțin o dată pe an și după orice modificare semnificativă a structurii juridice sau organizaționale, a activității economice sau a situației financiare a entității, sau, în cazul planurilor de rezoluție a grupului, a acestuia din urmă, inclusiv a oricărei entități din cadrul grupului, care ar putea avea un efect major asupra eficacității planului sau care ar impune o modificare a planului de rezoluție.

În scopul reexaminării sau actualizării planurilor de rezoluție în conformitate cu primul paragraf, instituțiile, BCE sau autoritățile naționale competente comunică prompt comitetului orice modificare ce impune o reexaminare sau o actualizare a planului.

(13) Comitetul transmite BCE sau autorităților naționale competente corespunzătoare planurile de rezoluție și eventualele modificări aduse acestora.

Articolul 9

Planurile de rezoluție elaborate de autoritățile naționale de rezoluție

(1) Autoritățile naționale de rezoluție elaborează și adoptă planuri de rezoluție pentru entități și pentru grupuri, cu excepția celor menționate la articolul 7 alineatul (2), alineatul (4) litera (b) și alineatul (5), în conformitate cu articolul 8 alineatele (5)-(13).

(2) Autoritățile naționale de rezoluție elaborează planuri de rezoluție după consultarea autorităților naționale competente corespunzătoare și a autorităților naționale de rezoluție ale statelor membre participante și neparticipante în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursalele semnificative.

Articolul 10

Evaluarea posibilităților de rezoluție

(1) La elaborarea și actualizarea planurilor de rezoluție în conformitate cu articolul 8, comitetul, după consultarea autorităților competente, inclusiv a BCE, și a autorităților de rezoluție ale statelor membre neparticipante în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru respectivele sucursale, efectuează o evaluare pentru a determina în ce măsură instituțiile și grupurile pot fi supuse procedurii de rezoluție fără a se baza pe următoarele:

- (a) orice sprijin financiar public extraordinar în afară de utilizarea fondului instituit în conformitate cu articolul 67;
- (b) orice aport urgent de lichidități din partea băncii centrale; sau
- (c) orice aport urgent de lichidități din partea băncii centrale oferit cu garanții atipice sau cu rate ale dobânzilor sau durate atipice.

(2) BCE sau autoritatea națională competentă corespunzătoare prezintă comitetului un plan de redresare sau un plan de redresare a grupului. Comitetul examinează planul de redresare pentru a identifica dacă acesta conține măsuri care ar putea avea un impact negativ asupra posibilității de rezoluție a instituției sau a grupului și formulează recomandări pentru BCE sau pentru autoritatea competentă națională cu privire la aceste aspecte.

(3) La elaborarea planurilor de rezoluție, comitetul evaluează în ce măsură o astfel de entitate poate face obiectul rezoluției în conformitate cu prezentul regulament. Se consideră că o entitate poate face obiectul rezoluției în cazul în care este fezabil și credibil pentru comitet ca acesta să lichideze respectiva entitate în cadrul procedurii obișnuite de insolvență sau să îi aplice procedura de rezoluție cu ajutorul instrumentelor de rezoluție și exercitând competențe de rezoluție, evitând pe cât posibil eventuale consecințe negative semnificative, cum ar fi o situație de instabilitate financiară generalizată sau un eveniment sistemic, asupra sistemelor financiare din statul membru în care este situată entitatea sau din alte state membre ori din Uniune și în vederea asigurării continuității funcțiilor critice realizate de către entitate.

Comitetul informează ABE în timp util atunci când se consideră că rezoluția unei instituții este imposibilă.

(4) Se consideră că un grup poate face obiectul rezoluției în cazul în care este fezabil și credibil pentru comitet ca acesta să lichideze entitățile grupului în cadrul procedurii obișnuite de insolvență sau să le aplice procedura de rezoluție cu ajutorul instrumentelor de rezoluție și exercitând competențe de rezoluție în ceea ce privește entitățile grupului, evitând pe cât posibil eventuale consecințe negative semnificative, cum ar fi o situație de instabilitate financiară generalizată sau un eveniment sistemic, asupra sistemelor financiare din statele membre în care își au sediul entitățile care aparțin grupului sau din alte state membre ori din Uniune și în vederea asigurării continuității funcțiilor critice realizate de către respectivele entități ale grupului, atunci când acestea pot fi separate rapid unele de altele, sau prin alte mijloace.

Comitetul informează ABE în timp util atunci când se consideră că rezoluția unui grup este imposibilă.

(5) În sensul alineatelor (3), (4) și (10), consecințe negative semnificative pentru sistemul financiar sau amenințarea la adresa stabilității financiare înseamnă situația în care sistemul financiar în cauză este expus efectiv sau poate fi expus unei perturbări care ar putea genera o criză financiară susceptibilă să pericliteze buna funcționare, eficiența și integritatea pieței interne sau ale economiei ori sistemului financiar din unul sau mai multe state membre. Atunci când evaluează posibilitatea unor consecințe negative semnificative, comitetul ține seama de avertismentele și recomandările pertinente ale CERS și de criteriile pertinente elaborate de ABE pentru identificarea și măsurarea riscurilor sistemice.

(6) În scopul realizării evaluării menționate la prezentul articol, comitetul examinează elementele menționate în secțiunea C din anexa la Directiva 2014/59/UE.

(7) În cazul în care, în urma evaluării posibilităților de rezoluție pentru o entitate sau un grup efectuate în conformitate cu alineatul (3) sau (4), comitetul constată, după consultarea autorităților competente, inclusiv a BCE, că există unele obstacole semnificative în calea posibilităților de rezoluție a entității respective sau a grupului respectiv, acesta întocmește un raport, în cooperare cu autoritățile competente, pe care îl adresează instituției sau întreprinderii-mamă și care conține analiza obstacolelor semnificative aflate în calea aplicării eficiente a instrumentelor de rezoluție și a exercitării competențelor de rezoluție. Acest raport ia în considerare impactul asupra modelului economic al instituției și recomandă toate măsurile proporționale și specifice care, în opinia comitetului, sunt necesare sau adecvate pentru a îndepărta aceste obstacole în conformitate cu alineatul (10).

(8) Raportul este notificat și autorităților competente și autorităților de rezoluție ale statelor membre neparticipante în care sunt situate sucursale semnificative ale instituțiilor care nu fac parte din grup. Acesta este însoțit de motivele care au stat la baza evaluării sau a constatării în cauză și trebuie să indice modul în care respectiva evaluare sau constatare respectă cerința privind aplicarea proporțională prevăzută la articolul 6.

(9) În termen de patru luni de la data primirii raportului, entitatea sau întreprinderea-mamă propune comitetului posibile măsuri de remediere sau de eliminare a obstacolelor semnificative identificate în raport. Comitetul comunică orice măsură propusă de entitate sau de întreprinderea-mamă autorităților competente, ABE și, în cazul în care sucursale semnificative ale instituțiilor care nu fac parte din grup sunt situate în state membre neparticipante, autorităților de rezoluție ale statelor membre respective.

(10) După consultarea autorităților competente, comitetul evaluează eficacitatea măsurilor menționate la alineatul (9) în ceea ce privește soluționarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative în cauză. În cazul în care măsurile propuse de entitatea sau de întreprinderea-mamă în cauză nu reduc sau elimină în mod eficace obstacolele din calea posibilităților de rezoluție, comitetul adoptă o decizie, după consultarea autorităților competente și, dacă este cazul, a autorității macro-prudențiale desemnate, indicând faptul că măsurile propuse nu reduc sau elimină în mod eficace obstacolele din calea posibilităților de rezoluție și solicitând autorităților naționale de rezoluție să impună instituției, întreprinderii-mamă sau oricărei filiale a grupului în cauză obligația de a lua oricare dintre măsurile menționate la alineatul (11).

Atunci când identifică măsuri alternative, comitetul demonstrează că măsurile propuse de instituție nu ar fi în măsură să îndepărteze obstacolele din calea rezoluției și că măsurile alternative propuse sunt potrivite pentru îndepărtarea acestora. Comitetul ia în considerare amenințarea pe care o prezintă obstacolele respective din calea rezoluției pentru stabilitatea financiară și efectul măsurilor asupra activității instituției, a stabilității acesteia și a capacității sale de a contribui la funcționarea economiei, asupra pieței interne a serviciilor financiare și asupra stabilității financiare din alte state membre și din Uniune în ansamblu.

Comitetul ține seama și de necesitatea de a evita orice impact asupra instituției sau a grupului în cauză care ar fi mai pronunțat decât cel necesar pentru a elimina obstacolele din calea posibilităților de rezoluție sau ar fi disproporționat.

(11) În sensul alineatului (10), comitetul, după caz, solicită autorităților naționale de rezoluție să ia oricare dintre următoarele măsuri:

- (a) să impună entității revizuirea eventualelor acorduri de finanțare din cadrul grupului sau examinarea motivelor pentru absența acestora, sau încheierea unor acorduri de servicii (fie în interiorul grupului, fie cu părți terțe) care să prevadă asigurarea funcțiilor critice;
- (b) să impună entității limitarea expunerilor sale individuale și agregate maxime;

- (c) să impună cerințe suplimentare de informare punctuală sau periodică relevante pentru procedura de rezoluție;
- (d) să impună entității renunțarea la anumite active;
- (e) să impună entității limitarea sau încetarea anumitor activități aflate în desfășurare sau propuse;
- (f) să limiteze sau să împiedice dezvoltarea unor linii de activitate noi sau existente sau vânzarea unor produse noi sau existente;
- (g) să impună modificarea structurilor juridice sau operaționale ale entității sau ale oricărei entități care aparține unui grup sau se află direct sau indirect sub controlul lor, pentru a reduce complexitatea în vederea garantării posibilității ca funcțiile critice să fie separate de alte funcții din punct de vedere juridic și operațional, prin aplicarea instrumentelor de rezoluție;
- (h) să impună unei entități să înființeze o societate financiară holding-mamă într-un stat membru sau o societate financiară holding-mamă la nivelul Uniunii;
- (i) să impună unei entități să emită pasive eligibile pentru a respecta cerințele de la articolul 12;
- (j) să impună unei entități să ia alte măsuri pentru a respecta cerințele menționate la articolul 12, inclusiv, în special, să încerce să renegocieze orice datorie eligibilă, instrument de nivel 1 suplimentar sau instrument de nivel 2 pe care l-a emis, cu scopul de a se asigura că orice decizie a comitetului de a reduce valoarea contabilă sau de a converti datoria sau instrumentul respectiv s-ar efectua în conformitate cu legislația din jurisdicția care reglementează respectiva datorie sau instrument.

Dacă este cazul, autoritățile naționale de rezoluție aplică direct măsurile menționate la literele (a)-(j) de la primul paragraf.

(12) Autoritățile naționale de rezoluție execută instrucțiunile primite din partea comitetului în conformitate cu articolul 29.

(13) O decizie luată în conformitate cu alineatele (10) și (11) îndeplinește următoarele cerințe:

- (a) este susținută de o expunere a motivelor care au stat la baza evaluării sau a constatării în cauză;
- (b) indică modul în care respectiva evaluare sau constatare respectă cerința privind aplicarea proporțională prevăzută la alineatul (10).

Articolul 11

Obligații simplificate pentru anumite instituții

(1) Comitetul, din proprie inițiativă, după consultarea unei autorități naționale de rezoluție sau la propunerea unei autorități naționale de rezoluție, poate aplica obligațiile simplificate în ceea ce privește elaborarea planurilor de rezoluție menționate la articolul 8 sau poate deroga de la obligația de a elabora planurile respective, în conformitate cu alineatele (3)-(9) de la prezentul articol.

(2) Autoritățile naționale de rezoluție pot propune comitetului să aplice instituțiilor sau grupurilor obligații simplificate în conformitate cu alineatele (3) și (4) sau să deroge de la obligația de a elabora planuri de rezoluție pentru în conformitate cu alineatul (7). Această propunere trebuie să fie motivată și însoțită de toate documentele relevante.

(3) La primirea unei propuneri de aplicare a obligațiilor simplificate în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol sau atunci când acționează din proprie inițiativă, comitetul realizează o evaluare a instituției sau a grupului în cauză și aplică obligații simplificate dacă intrarea în dificultate a instituției sau a grupului nu are cel mai probabil ca rezultat consecințe negative semnificative pentru sistemul financiar sau nu reprezintă o amenințare la adresa stabilității financiare în sensul articolului 10 alineatul (5).

În aceste scopuri, comitetul ține seama de următoarele:

- (a) natura activității instituției sau a grupului, structura acționarilor, forma sa juridică, profilul său de risc, dimensiunea, statutul său juridic, gradul său de interconectare cu alte instituții sau cu sistemul financiar în ansamblu, precum și amploarea și complexitatea activităților sale;
- (b) dacă face parte sau nu dintr-un program instituțional de protecție sau din alte sisteme cooperative de solidaritate reciprocă menționate la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

- (c) dacă prestează sau nu serviciile sau activitățile de investiții definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾; și
- (d) dacă intrarea în dificultate și lichidarea sa ulterioară în conformitate cu procedura obișnuită de insolvență ar putea avea un efect negativ semnificativ asupra piețelor financiare, altor instituții, condițiilor de finanțare sau asupra economiei în general.

Comitetul efectuează evaluarea menționată la primul paragraf după consultarea, dacă este cazul, a autorității macroprudențiale de la nivel național și, dacă este cazul, a CERS.

(4) Atunci când aplică obligațiile simplificate, comitetul stabilește următoarele:

- (a) conținutul și detaliile planurilor de rezoluție prevăzute la articolul 8;
- (b) data până la care trebuie elaborate primele planuri de rezoluție și frecvența actualizării planurilor de rezoluție, care poate fi mai redusă decât cea prevăzută la articolul 8 alineatul (12);
- (c) conținutul și detaliile informațiilor solicitate de la instituții, astfel cum se prevede la articolul 8 alineatul (9) din prezentul regulament și în secțiunea B a anexei la Directiva 2014/59/UE;
- (d) nivelul de detaliere pentru evaluarea posibilității de rezoluție prevăzut la articolul 10 din prezentul regulament și în secțiunea C din anexa la Directiva 2014/59/UE.

(5) Aplicarea obligațiilor simplificate nu aduce atingere competențelor comitetului de a întreprinde măsuri de rezoluție.

(6) Atunci când sunt aplicate obligații simplificate, comitetul impune obligații integrale, nesimplificate în orice moment dacă nu mai sunt valabile oricare dintre circumstanțele care le justifică.

(7) Fără a aduce atingere articolelor 9 și 31, atunci când primește o propunere de derogare de la obligația de elaborare a planurilor de rezoluție în conformitate cu alineatul (3) de la prezentul articol sau din proprie inițiativă, comitetul acordă derogare, în temeiul alineatului (3), de la aplicarea obligației de elaborare a planurilor de rezoluție instituțiilor care sunt afiliate unui organism central și care sunt scutite integral sau parțial de la cerințele prudențiale prevăzute de dreptul intern în conformitate cu articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

În cazul în care se acordă o derogare în conformitate cu primul paragraf, obligația de elaborare a planului de rezoluție se aplică în mod consolidat organismului central și instituțiilor afiliate acestuia în sensul articolului 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. În acest scop, orice trimitere conținută în prezentul capitol la un grup include un organism central și instituțiile afiliate acestuia în înțelesul articolului 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și filialele acestora, iar orice trimitere la întreprinderi-mamă sau la instituții care fac obiectul supravegherii consolidate în conformitate cu articolul 111 din Directiva 2013/36/UE include organismul central.

(8) Instituțiile care fac obiectul unei supravegheri directe din partea BCE în temeiul articolului 6 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 sau care reprezintă o pondere semnificativă în sistemul financiar al unui stat membru participant fac obiectul unor planuri de rezoluție individuale.

În sensul prezentului alineat, se consideră că activitatea unei instituții are o pondere importantă în cadrul sistemului financiar al respectivului stat membru, atunci când:

- (a) valoarea totală a activelor sale depășește 30 000 000 000 EUR; sau
 - (b) raportul totalului activelor sale față de PIB-ul statului membru în care este înregistrată depășește 20 %, cu excepția cazului în care totalul activelor sale este sub 5 000 000 000 EUR.
- (9) În cazul în care autoritatea națională de rezoluție care a propus aplicarea obligației simplificate sau a derogării în conformitate cu alineatul (2) consideră că decizia de a aplica obligații simplificate sau derogarea trebuie să fie retrasă, aceasta prezintă comitetului o propunere în acest sens. În acest caz, comitetul adoptă o decizie cu privire la propunerea de retragere, ținând pe deplin seama de justificarea retragerii prezentată de autoritatea națională de rezoluție în lumina elementelor menționate la alineatul (3) sau la alineatele (7) și (8).

(10) Comitetul informează ABE cu privire la aplicarea prezentului articol.

⁽¹⁾ Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).

Articolul 12

Cerințe minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile

(1) După consultarea autorităților competente, inclusiv a BCE, comitetul stabilește cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile, menționată la alineatul (4), care pot face obiectul unei reduceri a valorii contabile și al unei conversii, pe care entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (2) și entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și alineatul (5) trebuie să o respecte în toate cazurile, atunci când sunt întrunite condițiile de aplicare a alineatelor respective.

(2) Atunci când elaborează planuri de rezoluție în conformitate cu articolul 9, autoritățile naționale de rezoluție stabilesc, după consultarea autorităților competente, cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile, astfel cum se menționează la alineatul (4), care pot face obiectul unei reduceri a valorii contabile și al unei conversii, pe care entitățile menționate la articolul 7 alineatul (3) trebuie să o respecte în toate cazurile. În această privință se aplică procedura prevăzută la articolul 31.

(3) Pentru a asigura aplicarea eficace și consecventă a prezentului articol, comitetul emite orientări și transmite instrucțiuni autorităților naționale de rezoluție cu privire la anumite entități sau grupuri.

(4) Cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile se calculează drept cuantumul fondurilor proprii și al pasivelor eligibile exprimat ca procentaj din totalul pasivelor și fondurilor proprii ale instituției.

În sensul primului paragraf, pasivele care decurg dintr-un instrument financiar derivat sunt incluse în pasivele totale pe baza faptului că drepturile la compensare ale contrapărții sunt recunoscute pe deplin.

(5) Fără a aduce atingere alineatului (1), comitetul scutește organismele de credit ipotecar finanțate prin obligațiuni garantate care, conform dreptului intern, nu sunt autorizate să primească depozite, de obligația de a îndeplini, în orice moment, o cerință minimă de fonduri proprii și de pasive eligibile, deoarece:

- (a) aceste instituții vor fi lichidate prin aplicarea procedurilor naționale de insolvență sau prin alte tipuri de proceduri puse în aplicare în conformitate cu articolul 38, 40 sau 42 din Directiva 2014/59/UE, prevăzute pentru aceste instituții; și
- (b) procedurile naționale de insolvență respective, sau celelalte tipuri de proceduri, vor garanta faptul că creditorii acestor instituții, inclusiv deținătorii de obligațiuni garantate, după caz, vor suporta pierderile într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluției.

(6) Cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile, menționată la alineatul (4), nu depășește cuantumul fondurilor proprii și pasivelor eligibile care este suficient pentru a garanta că, în cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă, pierderile unei instituții sau ale unei întreprinderi-mamă menționate la articolul 2, precum și cele ale întreprinderii-mamă ultime a respectivei instituții sau întreprinderi-mamă și ale oricărei instituții sau instituții financiare incluse în conturile consolidate ale respectivei întreprinderi-mamă ultime ar putea fi absorbite, iar ponderea fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale acestor entități ar putea fi readuse la un nivel care să le permită să respecte în continuare condițiile de autorizare și să continue să-și desfășoare activitățile pentru care au fost autorizate în temeiul Directivei 2013/36/UE sau al unui act legislativ echivalent, precum și să mențină în continuare un grad suficient de încredere a pieței în respectiva instituție sau întreprindere-mamă menționată la articolul 2, în întreprinderea-mamă ultimă a instituției sau a întreprinderii-mamă respective și în orice instituție sau instituție financiară inclusă în conturile consolidate ale respectivei întreprinderi-mamă ultime.

În cazul în care în planul de rezoluție se prevede posibilitatea ca anumite categorii de pasive eligibile să fie excluse din recapitalizarea internă în temeiul articolului 27 alineatul (5) sau ca anumite categorii de pasive eligibile să fie transferate integral unui recipient în cadrul unui transfer parțial, cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile, menționată la alineatul (4), nu depășește cuantumul fondurilor proprii și pasivelor eligibile care este necesar pentru a garanta că instituția sau întreprinderea-mamă menționată la articolul 2 are suficiente pasive eligibile suplimentare pentru a garanta că pierderile instituției sau ale întreprinderii-mamă menționate la articolul 2, precum și ale întreprinderii-mamă

ultime a instituției sau întreprinderii-mamă respective și ale oricărei instituții sau instituții financiare incluse în conturile consolidate ale respectivei întreprinderi-mamă ultime pot fi absorbite, iar ponderea fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale acestor entități pot fi readuse la un nivel care să le permită să respecte în continuare condițiile de autorizare și să-și desfășoare activitățile pentru care au fost autorizate în temeiul Directivei 2013/36/UE sau al unui act legislativ echivalent, precum și să mențină în continuare un grad suficient de încredere a pieței în respectiva instituție sau întreprindere-mamă și în întreprinderea-mamă ultimă a instituției sau a întreprinderii-mamă respective și în orice instituție sau instituție financiară inclusă în conturile consolidate ale respectivei întreprinderi-mamă ultime.

Cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile, menționată la alineatul (4), nu este inferioară cuantumului total al cerințelor de fonduri proprii și al cerințelor privind rezerva în temeiul Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și al Directivei 2013/36/UE.

(7) În limitele prevăzute la alineatul (6) din prezentul articol, pentru a garanta faptul că o entitate menționată la articolul 2 poate fi supusă rezoluției prin aplicarea instrumentelor de rezoluție, inclusiv, dacă este cazul, a instrumentului de recapitalizare internă, astfel încât să fie îndeplinite obiectivele rezoluției, stabilirea valorii menționate la alineatul (1) din prezentul articol are loc pe baza următoarelor criterii:

- (a) dimensiunea, modelul de afaceri, modelul de finanțare și profilul de risc ale instituției și ale întreprinderii-mamă menționate la articolul 2;
- (b) măsura în care sistemul de garantare a depozitelor ar putea contribui la finanțarea rezoluției în conformitate cu articolul 79;
- (c) măsura în care intrarea în dificultate a instituției și a întreprinderii-mamă menționate la articolul 2 ar avea consecințe negative semnificative pentru sistemul financiar sau ar constitui o amenințare la adresa stabilității financiare în sensul articolului 10 alineatul (5), inclusiv din cauza contagiunii rezultate de pe urma interconectării sale cu alte instituții sau cu restul sistemului financiar.

(8) La stabilirea cerinței minime trebuie să se precizeze cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile pe care instituțiile trebuie să o respecte la nivel individual și cea pe care întreprinderile-mamă trebuie să o respecte la nivel consolidat. Cerința minimă privind suma agregată a fondurilor proprii și pasivelor eligibile la nivelul consolidat al unei întreprinderi-mamă din Uniune cu sediul într-un stat membru participant este determinată de comitet, în urma consultării autorității responsabile cu supravegherea consolidată, pe baza criteriilor prevăzute la alineatul (7) și a faptului dacă filialele grupului din țările terțe trebuie sau nu să facă obiectul unei proceduri de rezoluție separate în conformitate cu planul de rezoluție.

(9) Comitetul stabilește cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile care urmează să fie aplicată în mod individual filialelor grupului. Cerințele minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile se stabilesc la un nivel corespunzător pentru filială, ținând seama de:

- (a) criteriile menționate la alineatul (7), în special dimensiunea, modelul economic și profilul de risc ale filialei, inclusiv fondurile sale proprii; și
- (b) cerința consolidată care a fost stabilită pentru grup.

(10) Comitetul poate decide să renunțe la cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile la nivel individual în cazul unei întreprinderi-mamă, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 45 alineatul (11) literele (a) și (b) din Directiva 2014/59/UE. Comitetul poate decide să acorde unei filiale în mod individual o derogare referitoare la cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 45 alineatul (12) literele (a), (b) și (c) din Directiva 2014/59/UE.

(11) Din proprie inițiativă, după consultarea autorității naționale de rezoluție, sau la propunerea unei autorități naționale de rezoluție, comitetul poate decide că cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile, astfel cum este menționată la alineatul (1), este parțial îndeplinită la nivel individual sau consolidat prin intermediul instrumentelor contractuale de recapitalizare internă, cu respectarea deplină a criteriilor stabilite la primul și al doilea paragraf de la alineatul (5) și la alineatul (7).

(12) Pentru ca un instrument să se califice drept instrument contractual de recapitalizare internă în temeiul alineatului (11), comitetul trebuie să se asigure că acesta:

- (a) conține o clauză contractuală care prevede că, în cazul în care comitetul decide să aplice instrumentul de recapitalizare internă respectivei instituții, trebuie redusă valoarea contabilă a instrumentului sau acesta trebuie convertit în măsura necesară înainte ca valoarea contabilă a altor pasive eligibile să fie redusă sau pasivele respective să fie convertite; și
- (b) face obiectul unui acord, al unui angajament sau al unei dispoziții de subordonare cu caracter obligatoriu potrivit căreia, în eventualitatea unor proceduri obișnuite de insolvență, instrumentul este de nivel inferior altor pasive eligibile și nu poate fi rambursat decât după lichidarea altor pasive eligibile datorate la momentul respectiv.

(13) Comitetul stabilește cerința minimă menționată la alineatul (1) de la prezentul articol și, atunci când este cazul, la alineatul (11) de la prezentul articol, în paralel cu elaborarea și menținerea planurilor de rezoluție în temeiul articolului 8.

(14) Comitetul adresează decizia sa privind cerința minimă autorităților naționale de rezoluție. Autoritățile naționale de rezoluție execută instrucțiunile primite din partea comitetului în conformitate cu articolul 29. Comitetul solicită autorităților naționale de rezoluție să verifice și să se asigure că instituțiile și întreprinderea-mamă mențin cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile prevăzută la alineatul (1) de la prezentul articol.

(15) Comitetul informează BCE și ABE cu privire la cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile pe care a stabilit-o pentru fiecare instituție și întreprindere-mamă în temeiul alineatului (1) și, acolo unde este cazul, cerințele prevăzute la alineatul (11).

(16) Pasivele eligibile, inclusiv instrumentele de datorie subordonate și împrumuturile subordonate care nu se încadrează în categoria instrumentelor de nivel 1 suplimentar sau de nivel 2 sunt incluse în cuantumul fondurilor proprii și al pasivelor eligibile menționat la alineatul (1) numai în cazul în care îndeplinesc următoarele condiții:

- (a) instrumentul este emis și achitat integral;
- (b) pasivul nu este datorat instituției înseși, acoperit sau garantat de aceasta;
- (c) achiziționarea instrumentului nu a fost finanțată, nici direct, nici indirect, de instituție;
- (d) pasivul are o scadență reziduală de cel puțin un an;
- (e) pasivul nu decurge dintr-un instrument financiar derivat;
- (f) pasivul nu decurge dintr-un depozit care beneficiază de preferință în ierarhia națională a insolvențelor, în conformitate cu articolul 108 din Directiva 2014/59/UE.

În sensul primului paragraf litera (d), atunci când un pasiv conferă proprietarului său dreptul de rambursare anticipată, scadența pasivului respectiv este prima dată la care ia naștere acest drept.

(17) Atunci când un pasiv este reglementat de legislația unui stat din afara Uniunii, comitetul poate cere autorităților naționale de rezoluție să oblige instituția să demonstreze că orice decizie a comitetului de a reduce valoarea contabilă a pasivului respectiv sau de a-l converti s-ar lua în conformitate cu legislația statului respectiv, ținând seama de condițiile contractului care reglementează pasivul, de acordurile internaționale privind recunoașterea procedurilor de rezoluție și de alte chestiuni pertinente. În cazul în care comitetul nu este convins ca o decizie ar fi luată în temeiul legislației statului respectiv, pasivul nu este inclus în calculul cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile.

(18) În cazul în care depune o propunere legislativă în temeiul articolului 45 alineatul (18) din Directiva 2014/59/UE, Comisia depune, dacă este cazul, o propunere legislativă prin care să se modifice în mod identic și prezentul regulament.

CAPITOLUL 2

Intervenția timpurie

Articolul 13

Intervenția timpurie

(1) BCE sau autoritățile competente naționale informează comitetul cu privire la orice măsură a cărei adoptare o impun unei instituții sau unui grup ori pe care o adoptă în temeiul articolului 16 din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013, al articolului 27 alineatul (1), al articolului 28 sau 29 din Directiva 2014/59/UE ori al articolului 104 din Directiva 2013/36/UE.

Comitetul transmite Comisiei orice informație pe care a primit-o în temeiul primului paragraf.

(2) De la data primirii informațiilor menționate la alineatul (1) și fără a aduce atingere competențelor conferite BCE și autorităților competente naționale de alte acte legislative ale Uniunii, comitetul poate pregăti rezoluția instituției sau a grupului vizat.

În sensul primului paragraf, BCE sau autoritatea națională competentă corespunzătoare monitorizează îndeaproape, în cooperare cu comitetul, situația instituției sau a întreprinderii-mamă, precum și conformitatea acestora cu orice măsură de intervenție timpurie pe care a fost obligată să o întreprindă.

BCE sau autoritatea națională competentă corespunzătoare prezintă comitetului toate informațiile necesare pentru actualizarea planului de rezoluție și pentru a pregăti rezoluția eventuală a instituției, precum și pentru a efectua o evaluare a activelor și pasivelor instituției în conformitate cu articolul 20 alineatele (1)-(15).

(3) Comitetul are competența de a solicita instituției sau întreprinderii-mamă să contacteze cumpărători potențiali pentru a pregăti rezoluția instituției, sub rezerva criteriilor precizate la articolul 39 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE și a cerințelor privind secretul profesional stabilite la articolul 88 din prezentul regulament.

Comitetul are, de asemenea, competența de a solicita autorității naționale de rezoluție corespunzătoare să elaboreze o schemă de rezoluție preliminară pentru instituția sau grupul în cauză.

Comitetul informează BCE, autoritățile naționale competente corespunzătoare și autoritățile naționale de rezoluție corespunzătoare cu privire la toate măsurile pe care le întreprinde în temeiul prezentului alineat.

(4) În cazul în care BCE sau autoritățile competente naționale au intenția de a impune unei instituții sau unui grup orice măsură suplimentară în temeiul articolului 16 din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013, în temeiul articolelor 27 alineatul (1), 28 sau 29 din Directiva 2014/59/UE ori în temeiul articolului 104 din Directiva 2013/36/UE, înainte ca entitatea sau grupul să fi respectat în întregime prima măsură notificată de comitet, acestea informează comitetul înainte de a impune o astfel de măsură suplimentară privind instituția sau grupul în cauză.

(5) BCE sau autoritatea națională competentă, comitetul și autoritățile naționale de rezoluție corespunzătoare asigură consecvența dintre măsura suplimentară menționată la alineatul (4) și orice acțiune a comitetului care vizează pregătirea rezoluției în temeiul alineatului (2).

CAPITOLUL 3

Rezoluția

Articolul 14

Obiectivele rezoluției

(1) Atunci când acționează, în sfera responsabilităților lor, în cadrul procedurii de rezoluție prevăzute la articolul 18, comitetul, Consiliul, Comisia și, după caz, autoritățile naționale de rezoluție țin seama de obiectivele rezoluției și aleg instrumentele de rezoluție și competențele de rezoluție care, în opinia lor, sunt cele mai în măsură să atingă obiectivele relevante ale rezoluției pentru fiecare situație în parte.

- (2) Obiectivele rezoluției menționate la alineatul (1) sunt următoarele:
- (a) asigurarea continuității funcțiilor critice;
 - (b) evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii, inclusiv a infrastructurilor pieței, și prin menținerea disciplinei pe piață;
 - (c) protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar;
 - (d) protejarea depunătorilor care intră sub incidența Directivei 2014/49/UE și a investitorilor aflați sub incidența Directivei 97/9/CE;
 - (e) protejarea fondurilor și a activelor clienților.

Atunci când urmăresc obiectivele menționate la primul paragraf, comitetul, Consiliul, Comisia și, după caz, autoritățile naționale de rezoluție depun eforturi pentru a reduce la minimum costul rezoluției și a evita distrugerea valorii, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar pentru a realiza obiectivele rezoluției.

- (3) Sub rezerva diverselor dispoziții din prezentul regulament, obiectivele rezoluției au o importanță egală și sunt tratate în mod echilibrat, în funcție de natura și de circumstanțele proprii fiecărui caz.

Articolul 15

Principii generale care reglementează rezoluția

- (1) Atunci când acționează în cadrul procedurii de rezoluție prevăzute la articolul 18, comitetul, Consiliul, Comisia și, după caz, autoritățile naționale de rezoluție iau toate măsurile necesare pentru a garanta că măsurile de rezoluție se iau în conformitate cu următoarele principii:
- (a) acționarii instituției aflate în rezoluție sunt primii care suportă pierderi;
 - (b) creditorii instituției aflate în rezoluție sunt următorii plasați, după acționari, în asumarea pierderilor, în conformitate cu ordinea priorității creanțelor acestora, stabilită la articolul 17, cu excepția cazului în care în prezentul regulament se prevede în mod expres altceva;
 - (c) organul de conducere și conducerea superioară ale instituției aflate în rezoluție sunt înlocuite, cu excepția cazurilor în care menținerea organului de conducere și a conducerii superioare, în totalitate sau în parte, în funcție de circumstanțe, se consideră necesară pentru atingerea obiectivelor rezoluției;
 - (d) organul de conducere și conducerea superioară a instituției aflate în rezoluție oferă întreaga asistență necesară pentru realizarea obiectivelor rezoluției;
 - (e) persoanele fizice și juridice sunt trase la răspundere, în temeiul dreptului intern, în conformitate cu dreptul civil sau dreptul penal, pentru responsabilitatea lor legată de intrarea în dificultate a instituției aflate în rezoluție;
 - (f) cu excepția unor dispoziții contrare din prezentul regulament, creditorii din aceeași categorie sunt tratați în mod egal;
 - (g) niciun creditor nu trebuie să suporte pierderi mai mari decât pierderile pe care le-ar fi suportat dacă o entitate menționată la articolul 2 ar fi fost lichidată printr-o procedură obișnuită de insolvență, în conformitate cu măsurile de protecție prevăzute la articolul 29;
 - (h) depunerile garantate sunt protejate în întregime; și
 - (i) măsurile de rezoluție se iau cu respectarea garanțiilor din prezenta directivă.

- (2) În cazul în care o instituție este o entitate care aparține unui grup, fără a aduce atingere dispozițiilor de la articolul 14, comitetul, Consiliul și Comisia, atunci când hotărăsc cu privire la aplicarea instrumentelor de rezoluție și la exercitarea competențelor de rezoluție, acționează într-un mod care să reducă la minimum impactul asupra altor entități din grup și asupra grupului ca întreg, precum și efectele negative asupra stabilității financiare în Uniune și în statele sale membre, în special în țările în care grupul își desfășoară activitatea.

(3) În cazul în care unei entități menționate la articolul 2 din prezentul regulament i se aplică instrumentul de vânzare a activității, instrumentul instituției-punte sau instrumentul de separare a activelor, se consideră că entitatea respectivă face obiectul unei proceduri de faliment sau al unei proceduri asemănătoare de insolvență în sensul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23/CE a Consiliului ⁽¹⁾.

(4) Atunci când hotărăște cu privire la aplicarea instrumentelor de rezoluție și la exercitarea competențelor de rezoluție, comitetul cere autorităților naționale de rezoluție să informeze și să consulte reprezentanții angajaților, dacă este cazul.

Această dispoziție nu aduce atingere dispozițiilor prevăzute de dreptul intern sau de practicile interne referitoare la reprezentarea angajaților în organele de conducere.

Articolul 16

Rezoluția instituțiilor financiare și a întreprinderilor-mamă

(1) Comitetul hotărăște cu privire la o măsură de rezoluție în legătură cu o instituție financiară cu sediul într-un stat membru participant în cazul în care condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) sunt îndeplinite în ceea ce privește atât instituția financiară, cât și întreprinderea-mamă care face obiectul supravegherii consolidate.

(2) Comitetul ia o măsură de rezoluție în legătură cu o întreprindere-mamă menționată la articolul 2 litera (b) în cazul în care condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) sunt îndeplinite în ceea ce privește atât întreprinderea-mamă respectivă, cât și una sau mai multe filiale care sunt instituții sau, în cazul în care filiala nu este stabilită în Uniune, autoritatea din țara terță a stabilit că aceasta îndeplinește condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție în conformitate cu legislația țării terțe respective.

(3) Prin derogare de la dispozițiile alineatului (2) și fără a aduce atingere faptului că o întreprindere-mamă nu îndeplinește condițiile stabilite la articolul 18 alineatul (1), comitetul poate hotări cu privire la măsuri de rezoluție ce vizează întreprinderea-mamă în cauză atunci când una sau mai multe filiale care sunt instituții îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 18 alineatele (1), (4) și (5) și, în caz de intrare în dificultate, natura activelor și pasivelor acestora pun în pericol o instituție sau grupul în ansamblu, iar măsurile de rezoluție cu privire la întreprinderea-mamă în cauză sunt necesare pentru rezoluția acestor filiale care sunt instituții ori pentru rezoluția grupului ca întreg. În cazul în care o autoritate națională de rezoluție informează comitetul cu privire la faptul că legislația privind insolvența a statului membru respectiv prevede tratarea grupurilor în ansamblu, iar pentru rezoluția filialelor care sunt instituții sau pentru rezoluția grupului în ansamblu este necesar să se aplice măsuri de rezoluție întreprinderii-mamă, comitetul poate decide cu privire la măsuri de rezoluție care să vizeze și întreprinderea-mamă.

În scopul primului paragraf, atunci când evaluează dacă sunt îndeplinite sau nu condițiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) în raport cu una sau mai multe filiale care sunt instituții, comitetul este autorizat să nu țină seama de eventuale transferuri de capital sau de pierderi între entitățile din cadrul grupului, inclusiv exercitarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie.

Articolul 17

Ordinea priorității creanțelor

(1) Atunci când aplică instrumentul de recapitalizare internă unei entități menționate la articolul 2 din prezentul regulament, fără a aduce atingere pasivelor excluse din sfera de aplicare a instrumentului de recapitalizare internă în temeiul articolului 27 alineatul (3) din prezentul regulament, comitetul, Comisia sau, dacă este cazul, autoritățile naționale de rezoluție decid cu privire la exercitarea competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie, inclusiv cu privire la eventuala aplicare a articolului 27 alineatul (5) din prezentul regulament, iar autoritățile naționale de rezoluție exercită respectivele competențe în conformitate cu articolele 47 și 48 din Directiva 2014/59/UE și în conformitate cu ordinea inversă a priorității acordate creanțelor prevăzute în dreptul lor intern, inclusiv dispozițiile de transpunere a articolului 108 din Directiva 2014/59/UE.

⁽¹⁾ Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități (JO L 82, 22.3.2001, p. 16).

(2) La data de 1 iulie a fiecărui an și imediat după o eventuală modificare a clasamentului, statele membre participante informează Comisia și comitetul cu privire la clasamentul creanțelor față de entitățile menționate la articolul 2 în cadrul unor proceduri de insolvență de la nivel național.

Atunci când se aplică instrumentul de recapitalizare internă, sistemul corespunzător de garantare a depozitelor face obiectul unor obligații în condițiile prevăzute la articolul 79.

Articolul 18

Procedura de rezoluție

(1) Comitetul adoptă o schemă de rezoluție în temeiul alineatului (6) în raport cu entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (2) și în raport cu entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și alineatul (5) dacă sunt întrunite condițiile pentru aplicarea acestor alineate, numai în cazul în care apreciază în cadrul sesiunii sale executive, în urma primirii unei comunicări în temeiul celui de al patrulea paragraf sau din proprie inițiativă, că sunt întrunite următoarele condiții:

- (a) entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate;
- (b) ținând seama de calendar și alte circumstanțe pertinente, nu există nicio perspectivă rezonabilă ca intrarea în dificultate a entității respective să poată fi împiedicată în timp util prin eventuale măsuri alternative din sectorul privat, inclusiv măsuri adoptate în cadrul unui program instituțional de protecție, sau măsuri de supraveghere, inclusiv prin măsuri de intervenție timpurie sau prin reducerea valorii contabile ori conversia instrumentelor de capital relevante în conformitate cu articolul 21, întreprinse în legătură cu acea entitate;
- (c) o măsură de rezoluție este necesară în interes public în temeiul alineatului (5).

O evaluare a condiției menționate la primul paragraf litera (a) este realizată de BCE după consultarea comitetului. Comitetul, în cadrul sesiunii sale executive, poate realiza o astfel de evaluare numai după informarea BCE cu privire la intenția sa și numai dacă BCE nu realizează o evaluare în termen de trei zile calendaristice de la primirea acestei informații. BCE prezintă comitetului, fără întârziere, orice informație pertinentă pe care acesta din urmă o solicită pentru a-și putea documenta evaluarea.

În cazul în care BCE estimează că este îndeplinită condiția prevăzută la primul paragraf litera (a) cu privire la o entitate sau la un grup menționat la primul paragraf, aceasta comunică fără întârziere evaluarea sa Comisiei și comitetului.

Evaluarea condiției menționate la primul paragraf litera (b) este realizată de comitet, în cadrul sesiunii sale executive, sau, dacă este cazul, de autoritățile naționale de rezoluție, în strânsă colaborare cu BCE. BCE poate, de asemenea, să informeze comitetul sau autoritățile naționale de rezoluție în cauză cu privire la concluzia sa că este îndeplinită condiția prevăzută la respectiva literă.

(2) Fără a aduce atingere situațiilor în care BCE decide să exercite în mod direct sarcinile de supraveghere vizând instituțiile de credit în temeiul articolului 6 alineatul (5) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013, în cazul primirii unei comunicări în temeiul alineatului (1) sau în cazul în care comitetul intenționează să realizeze o evaluare din proprie inițiativă în temeiul alineatului (1) în raport cu o entitate sau un grup menționat la articolul 7 alineatul (3), comitetul comunică fără întârziere BCE evaluarea sa.

(3) Adoptarea anterioară a unei măsuri în temeiul articolului 16 din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013, al articolului 27 alineatul (1) sau al articolului 28 ori 29 din Directiva 2014/59/UE sau al articolului 104 din Directiva 2013/36/UE nu constituie o condiție pentru aplicarea unei măsuri de rezoluție.

(4) În sensul alineatului (1) litera (a), se consideră că entitatea se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate în una sau mai multe dintre următoarele situații:

- (a) entitatea încalcă cerințele necesare continuării autorizației sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că instituția le va încălca în viitorul apropiat într-o măsură suficientă care ar justifica retragerea autorizației de către BCE, inclusiv, dar fără a se limita la considerentul că instituția a suportat sau este susceptibilă de a suporta pierderi care îi vor epuiza toate fondurile proprii sau o parte semnificativă a acestora;
- (b) activele entității sunt inferioare pasivelor sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat;

- (c) entitatea se află în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte creanțe la scadență sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat;
- (d) se necesită un sprijin financiar public extraordinar, cu excepția cazului în care, pentru a se remedia o perturbare gravă a economiei unui stat membru și pentru a se menține stabilitatea financiară, respectivul sprijin financiar se acordă sub una din următoarele forme:
 - (i) o garanție de stat în sprijinul facilităților de lichiditate oferite de băncile centrale în conformitate cu condițiile băncilor centrale;
 - (ii) o garanție de stat pentru pasivele nou-emise; sau
 - (iii) o injecție de fonduri proprii sau achiziționarea de elemente de capital la prețuri și în condiții care nu conferă un avantaj entității, în cazul în care, la momentul acordării sprijinului public, nu se aplică nici circumstanțele menționate la literele (a), (b) și (c) de la prezentul alineat, nici circumstanțele menționate la articolul 21 alineatul (1).

În fiecare dintre cazurile prevăzute la litera (d) punctele (i), (ii) și (iii) de la primul paragraf, măsurile de garantare sau măsurile echivalente menționate la respectivele puncte se limitează la entitățile solvabile și sunt supuse aprobării definitive în contextul cadrului privind ajutoarele de stat al Uniunii. Măsurile respective au un caracter preventiv și temporar; ele sunt proporționale cu obiectivul remedierii consecințelor pe care le are perturbarea gravă și nu sunt utilizate pentru a compensa pierderile pe care entitatea le-a suportat sau este susceptibilă să le suporte în viitorul apropiat.

Măsurile de sprijin menționate la litera (d) punctul (iii) de la primul paragraf se limitează la injecțiile necesare pentru a redresa deficitul de capital a cărui existență a fost constatată în cadrul testelor de rezistență desfășurate la nivel național, la nivelul Uniunii sau la nivelul MSU, la examinări ale calității activelor sau la exerciții echivalente desfășurate de către BCE, ABE sau de către autoritățile naționale, după caz, confirmate de către autoritatea competentă.

În cazul în care depune o propunere legislativă în temeiul articolului 32 alineatul (4) din Directiva 2014/59/UE, Comisia depune, dacă este cazul, o propunere legislativă prin care să se modifice în mod identic și prezentul regulament.

(5) În sensul alineatului (1) litera (c) de la prezentul articol, o măsură de rezoluție este considerată de interes public dacă este necesară pentru atingerea, prin mijloace proporționale, a unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 14, în timp ce lichidarea entității conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar fi permis atingerii acestor obiective în aceeași măsură.

(6) În cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (1), comitetul adoptă o schemă de rezoluție. Schema de rezoluție:

- (a) supune entitatea procedurii de rezoluție;
 - (b) determină aplicarea instrumentelor de rezoluție instituției menționate la articolul 22 alineatul (2) care face obiectul rezoluției, în special a eventualelor excepții de la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în conformitate cu articolul 27 alineatele (5) și (14);
 - (c) determină utilizarea fondului pentru a sprijini măsura de rezoluție în conformitate cu articolul 76 și în conformitate cu o decizie a Comisiei adoptată în temeiul articolului 19.
- (7) Comitetul transmite schema de rezoluție Comisiei de îndată ce o adoptă.

În termen de 24 de ore de la transmiterea de către comitet a schemei de rezoluție, Comisia fie o aprobă, fie se opune acesteia în ceea ce privește aspectele discreționare ale schemei de rezoluție în cazurile care nu fac obiectul celui de al treilea paragraf de la prezentul alineat.

În termen de 12 ore de la transmiterea de către comitet a schemei de rezoluție, Comisia poate propune Consiliului:

- (a) fie să se opună schemei de rezoluție în temeiul faptului că schema de rezoluție adoptată de comitet nu îndeplinește criteriul privind interesul public menționat la alineatul (1) litera (c),
- (b) fie să adopte sau să se opună unei modificări semnificative a cuantumului prevăzut de la Fond în schema de rezoluție transmisă de Comitet.

În scopul celui de-al treilea paragraf, Consiliul hotărăște cu majoritate simplă.

Schema de rezoluție poate intra în vigoare numai în cazul în care nici Consiliul, nici Comisia nu se opun în termen de 24 de ore după transmiterea acesteia de către comitet.

Consiliul sau Comisia, după caz, își întemeiază exercitarea competenței de a se opune.

În cazul în care, în termen de 24 de ore de la transmiterea schemei de rezoluție de către comitet, Consiliul aprobă propunerea Comisiei de modificare a schemei de rezoluție pe baza temeiului menționat la al treilea paragraf litera (b) sau Comisia se opune în temeiul celui de al doilea paragraf, comitetul modifică schema de rezoluție în termen de opt ore și în conformitate cu motivele exprimate.

În cazul în care schema de rezoluție adoptată de comitet prevede excluderea anumitor pasive în situațiile excepționale menționate la articolul 27 alineatul (5), iar această excludere impune o contribuție din partea fondului sau o sursă alternativă de finanțare pentru a se proteja integritatea pieței interne, Comisia poate interzice excluderea propusă sau poate impune modificarea acesteia, prezentând motive corespunzătoare bazate pe încălcarea cerințelor prevăzute la articolul 27 și în actul delegat adoptat de Comisie în baza articolului 44 alineatul (11) din Directiva 2014/59/UE.

(8) În cazul în care Consiliul se opune rezoluției unei instituții, motivând prin faptul că nu se îndeplinește criteriul privind interesul public menționate la alineatul (1) litera (c), entitatea în cauză este lichidată în mod corespunzător, în conformitate cu dreptul intern.

(9) Comitetul se asigură că sunt întreprinse măsurile de rezoluție necesare în vederea aplicării schemei de rezoluție de către autoritățile naționale de rezoluție relevante. Schema de rezoluție este adresată autorităților naționale de rezoluție relevante, solicitându-li-se să ia toate măsurile necesare pentru a o pune în aplicare în conformitate cu articolul 29, prin exercitarea competențelor de rezoluție. În cazul în care se constată prezența unor ajutoare de stat sau a fondului, comitetul hotărăște în conformitate cu o decizie adoptată de Comisie cu privire la respectivele ajutoare.

(10) Comisia are competența de a obține de la comitet orice informații pe care le consideră relevante în vederea îndeplinirii atribuțiilor sale în temeiul prezentului regulament. În conformitate cu capitolul 5 din prezentul titlu, comitetul are competența de a obține de la orice persoană toate informațiile necesare pentru elaborarea unei măsuri de rezoluție și pentru luarea unei decizii cu privire la adoptarea respectivei măsuri de rezoluție, inclusiv orice actualizare și completare a informațiilor furnizate în cadrul planurilor de rezoluție.

Articolul 19

Ajutoarele de stat și ajutoarele din partea fondului

(1) În cazul în care măsurile de rezoluție presupun acordarea de ajutoare de stat în temeiul articolului 107 alineatul (1) din TFUE sau de ajutoare din partea fondului în conformitate cu alineatul (3) al prezentului articol, schema de rezoluție se adoptă în conformitate cu articolul 18 alineatul (6) din prezentul regulament numai după adoptarea de către Comisie a unei decizii privind compatibilitatea sau compatibilitatea condiționată cu piața internă a utilizării unor astfel de ajutoare.

Atunci când execută sarcinile ce le sunt atribuite prin articolul 18 din prezentul regulament, instituțiile Uniunii acționează în conformitate cu principiile stabilite la articolul 3 alineatul (3) din Directiva 2014/59/UE și dau publicității în mod corespunzător toate informațiile pertinente privind organizarea lor internă în acest sens.

(2) La primirea unei comunicări în temeiul articolului 18 alineatul (1) din prezentul regulament sau din proprie inițiativă, în cazul în care consideră că măsurile de rezoluție ar putea constitui ajutoare de stat în temeiul articolului 107 alineatul (1) din TFUE, comitetul invită statul membru participant sau statele membre în cauză să notifice de îndată Comisiei măsurile avute în vedere, în conformitate cu articolul 108 alineatul (3) din TFUE. Comitetul notifică Comisiei toate cazurile în care acesta invită unul sau mai multe state membre să transmită o înștiințare în temeiul articolului 108 alineatul (3) din TFUE.

(3) În măsura în care măsurile de rezoluție propuse de comitet presupun recurgerea la fond, comitetul informează Comisia cu privire la modul propus de utilizare a fondului. Această informare de către comitet conține toate informațiile necesare care să îi permită Comisiei să efectueze evaluările corespunzătoare în temeiul prezentului alineat.

Informarea în temeiul prezentului alineat determină Comisia să desfășoare o anchetă preliminară în cadrul căreia aceasta poate solicita comitetului informații suplimentare. Comisia analizează faptul dacă recurgerea la fond va denatura sau va crea riscul de a denatura concurența favorizând beneficiarul sau orice altă întreprindere, astfel încât utilizarea fondului ar deveni incompatibilă cu piața internă în măsura în care ar afecta comerțul dintre statele membre. Pentru utilizarea fondului, Comisia aplică criteriile stabilite pentru aplicarea normelor privind ajutoarele de stat consacrate la articolul 107 din TFUE. Comitetul pune la dispoziția Comisiei informațiile pe care aceasta le consideră necesare pentru realizarea acestei analize.

În cazul în care Comisia are îndoieli temeinice în ceea ce privește compatibilitatea modului propus de utilizare a fondului cu piața internă sau în cazul în care comitetul nu pune la dispoziție informațiile necesare solicitate de Comisie în temeiul celui de al doilea paragraf, Comisia inițiază o anchetă aprofundată și informează comitetul în consecință. Comisia își publică decizia privind inițierea unei anchete aprofundate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. Comitetul, orice stat membru și orice persoană, întreprindere sau asociație ale căror interese pot fi afectate de utilizarea fondului pot transmite Comisiei observații în termenul precizat în cadrul notificării. Comitetul poate transmite comentarii pe marginea observațiilor transmise de statele membre și de părțile terțe interesate în termenul precizat de Comisie. La finalul perioadei de anchetă, Comisia își finalizează analiza cu privire la faptul dacă recurgerea la fond este sau nu compatibilă cu piața internă.

Atunci când efectuează analize și desfășoară anchete în temeiul prezentului alineat, Comisia se lasă ghidată de toate normele aplicabile adoptate în temeiul articolului 109 din TFUE, precum și de comunicările, îndrumările și măsurile pertinente adoptate de Comisie în aplicarea normelor din tratate referitoare la ajutoarele de stat, aflate în vigoare în momentul efectuării analizei. Respectivă măsură se aplică ca și cum trimiterile la statul membru responsabil de notificarea ajutoarelor sunt trimiteri la comitet, efectuându-se și alte modificări necesare.

Comisia adoptă o decizie privind compatibilitatea modului de utilizare a fondului cu piața internă, care este adresată comitetului și autorităților naționale de rezoluție din statul membru vizat sau din statele membre vizate. Respectiva decizie poate să completeze condițiile, angajamentele sau măsurile în raport cu beneficiarul.

Decizia poate, de asemenea, să stabilească obligații pentru comitet, pentru autoritățile naționale de rezoluție din statul membru participant ori din statele membre vizate sau pentru beneficiar, pentru a permite monitorizarea respectării deciziei. Aceste obligații pot include numirea unui administrator fiduciar sau a unei alte persoane independente care să acorde asistență în procesul de monitorizare. Administratorul fiduciar sau o altă persoană independentă pot executa funcțiile ce sunt prevăzute în decizia Comisiei.

Decizia adoptată în temeiul prezentului alineat se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Comisia poate adopta o decizie de refuz adresată comitetului, prin care aceasta stabilește că modul propus de utilizare a fondului este incompatibil cu piața internă și nu poate fi executat sub forma propusă de comitet. După ce primește o astfel de decizie, comitetul își revede schema de rezoluție și elaborează o versiune revizuită a schemei de rezoluție.

(4) În cazul în care Comisia are îndoieli temeinice cu privire la respectarea deciziei sale adoptate în temeiul alineatului (3), aceasta întreprinde măsuri de anchetă corespunzătoare. În acest scop, Comisia poate exercita competențele de care dispune în temeiul reglementărilor și al altor măsuri menționate la alineatul (3) al patrulea paragraf și se conduce de acestea.

(5) În cazul în care, în urma anchetelor desfășurate și după solicitarea de observații de la părțile vizate, Comisia consideră că decizia menționată la alineatul (3) nu este respectată, aceasta adresează o decizie autorității naționale de rezoluție din statul membru participant vizat prin care autoritatea respectivă este obligată să recupereze cuantumul utilizat necorespunzător într-un termen stabilit de Comisie. Ajutoarele din fond care urmează să fie recuperate în temeiul unei decizii de recuperare includ dobânda la o rată corespunzătoare stabilită de Comisie și sunt achitate comitetului.

Comitetul transferă fondului toate cuantumulurile primite în temeiul primului paragraf și le ia în considerare atunci când stabilește contribuțiile în conformitate cu articolele 70 și 71.

Procedura de recuperare menționată la primul paragraf respectă dreptul la bună administrare al beneficiarilor și dreptul de acces al acestora la documente, astfel cum se prevede la articolele 41 și 42 din Cartă.

- (6) Fără a aduce atingere obligațiilor de raportare pe care Comisia le poate prevedea în decizia sa adoptată în temeiul alineatului (3) de la prezentul articol, comitetul transmite Comisiei rapoarte anuale în care se evaluează faptul dacă utilizarea fondului respectă decizia de la alineatul respectiv, pentru a căror elaborare comitetul recurge la competențele de care dispune în temeiul articolului 34.
- (7) Orice stat membru și orice persoană, întreprindere sau asociație ale căror interese pot fi afectate de utilizarea fondului, îndeosebi entitățile menționate la articolul 2, au dreptul de a informa Comisia cu privire la orice suspiciune de utilizare necorespunzătoare a fondului care este incompatibilă cu decizia menționată la alineatul (3) de la prezentul articol.
- (8) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 93 în ceea ce privește stabilirea de norme detaliate privind:
- (a) calculul ratei dobânzii ce urmează să fie aplicată în cazul adoptării unei decizii de recuperare în conformitate cu alineatul (5);
 - (b) garantarea dreptului la bună administrare și a dreptului de acces la documente menționate la alineatul (5).
- (9) În cazul în care Comisia, în urma unei recomandări a comitetului sau din proprie inițiativă, consideră că aplicarea instrumentelor și măsurilor de rezoluție nu corespunde criteriilor pe baza cărora a fost adoptată decizia sa inițială menționată la alineatul (3), aceasta poate revizui decizia și poate adopta modificări corespunzătoare.
- (10) Prin derogare de la alineatul (3), la cererea unui stat membru, Consiliul, hotărând în unanimitate, poate decide că utilizarea fondului se consideră compatibilă cu piața internă, în cazul în care această decizie este justificată de circumstanțe excepționale. Cu toate acestea, în cazul în care Consiliul nu se pronunță în termen de șapte zile de la formularea cererii respective, Comisia hotărăște cu privire la situația în cauză.
- (11) Statele membre participante se asigură că autoritățile naționale de rezoluție ale acestora dispun de competențele necesare pentru a garanta respectarea tuturor condițiilor prevăzute într-o decizie a Comisiei adoptată în temeiul alineatului (3) și pentru a recupera cuantumul utilizat necorespunzător în urma unei decizii adoptate de Comisie în temeiul alineatului (5).

Articolul 20

Evaluarea în scopul rezoluției

- (1) Înainte de a decide cu privire la o măsură de rezoluție sau de a exercita competența privind reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital relevante, comitetul se asigură că o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de comitet și de autoritatea națională de rezoluție și de entitatea în cauză, efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și a pasivelor entității menționate la articolul 2.
- (2) Sub rezerva dispozițiilor de la alineatul (15), în cazul în care sunt respectate toate cerințele prevăzute la alineatele (1) și (4)-(9), evaluarea se consideră a fi definitivă.
- (3) În cazul în care nu este posibilă o evaluare independentă conform alineatului (1), comitetul poate realiza o evaluare provizorie a activelor și a pasivelor entității menționate la articolul 2, în conformitate cu alineatul (10) de la prezentul articol.
- (4) Obiectivul evaluării este acela de a estima valoarea activelor și a pasivelor entității menționate la articolul 2 care îndeplinește condițiile pentru aplicarea rezoluției de la articolele 16 și 18.
- (5) Evaluarea vizează următoarele:
- (a) să fundamenteze stabilirea faptului că s-au îndeplinit condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție sau condițiile de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital;
 - (b) în cazul în care sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, să fundamenteze decizia de stabilire a măsurilor de rezoluție adecvate care trebuie luate în legătură cu entitatea menționată la articolul 2;
 - (c) în cazul în care este exercitată competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante, să fundamenteze decizia privind amplexarea anulării sau diluării instrumentelor de proprietate, precum și amplexarea reducerii valorii contabile sau conversiei instrumentelor de capital relevante;
 - (d) în cazul în care se aplică instrumentul de recapitalizare internă, să fundamenteze decizia privind amplexarea reducerii valorii contabile sau conversiei pasivelor eligibile;

- (e) în cazul în care se aplică instrumentul instituției-punte sau instrumentul de separare a activelor, să fundamenteze decizia privind activele, drepturile, pasivele sau instrumentele de proprietate care urmează să fie transferate și decizia privind valoarea eventualelor contraprestații care trebuie plătite instituției aflate în rezoluție sau, după caz, deținătorilor de instrumente de proprietate;
- (f) în cazul în care se aplică instrumentul de vânzare a activității, să fundamenteze decizia privind activele, drepturile, pasivele sau instrumentele de proprietate care urmează să fie transferate și să fundamenteze interpretarea pe care comitetul o dă condițiilor comerciale în sensul articolului 24 alineatul (2) litera (b);
- (g) în toate situațiile, garantarea faptului că eventualele pierderi aferente activelor entității menționate la articolul 2 sunt pe deplin luate în considerare în momentul aplicării instrumentelor de rezoluție sau al exercitării competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie a elementelor de capital relevante.

(6) Fără a aduce atingere, după caz, cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat, evaluarea se bazează pe estimări prudente, inclusiv în ceea ce privește ratele de nerambursare și amplexarea pierderilor. Evaluarea nu se bazează pe nicio potențială furnizare viitoare de sprijin financiar public extraordinar, de asistență sub formă de lichidități de urgență din partea băncii centrale sau de orice asistență sub formă de lichidități din partea băncii centrale acordată cu garanții atipice sau cu rate ale dobânzilor sau durate atipice entității menționate la articolul 2 din momentul adoptării măsurii de rezoluție sau al exercitării competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante. În plus, evaluarea ține cont de faptul că, în cazul în care se aplică unul dintre instrumentele de rezoluție:

- (a) comitetul poate recupera de la instituția aflată în rezoluție orice cheltuieli rezonabile suportate corespunzător, în conformitate cu articolul 22 alineatul (6);
- (b) fondul poate percepe dobânzi sau taxe pentru orice împrumuturi sau garanții furnizate instituției aflate în rezoluție, în conformitate cu articolul 76.

(7) Evaluarea se completează cu următoarele informații care figurează în registrele și evidențele contabile ale entității menționate la articolul 2:

- (a) un bilanț actualizat și un raport privind poziția financiară a entității menționate la articolul 2;
- (b) o analiză și o estimare a valorii contabile a activelor;
- (c) lista pasivelor de pe bilanț și din afara bilanțului aflate în circulație care figurează în registrele și evidențele contabile ale entității menționate la articolul 2, indicându-se creanțele pertinente și ordinea de prioritate a acestora în temeiul articolului 17.

(8) După caz, în vederea fundamentării deciziilor menționate la alineatul (5) literele (e) și (f) de la prezentul articol, informațiile prevăzute la alineatul (7) litera (b) de la prezentul articol pot fi completate printr-o analiză și o estimare a valorii activelor și pasivelor entității menționate la articolul 2, pe baza valorii de piață.

(9) Evaluarea precizează repartizarea creditorilor pe categorii în conformitate cu ordinea de prioritate a creanțelor menționată la articolul 17 și furnizează o estimare a tratamentului de care ar fi putut beneficia fiecare categorie de acționari și de creditori dacă entitatea menționată la articolul 2 ar fi fost lichidată conform procedurii obișnuite de insolvență. Această estimare nu aduce atingere aplicării principiului „niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat” menționat la articolul 15 alineatul (1) litera (g).

(10) În cazul în care, din cauza caracterului urgent al situației, fie nu este posibilă respectarea cerințelor prevăzute la alineatele (7) și (9), fie se aplică alineatul (3), se efectuează o evaluare provizorie. Evaluarea provizorie respectă cerințele prevăzute la alineatul (4) și, pe cât este posibil în mod rezonabil având în vedere situația dată, cerințele prevăzute la alineatele (1), (7) și (9).

Evaluarea provizorie menționată în primul paragraf cuprinde o rezervă pentru pierderi suplimentare, alături de o justificare adecvată.

(11) O evaluare care nu respectă toate cerințele prevăzute la alineatele (1) și (4)-(9) este considerată provizorie până la momentul în care o persoană independentă, după cum se menționează la alineatul (1), efectuează o evaluare care respectă pe deplin toate cerințele stipulate la alineatele respective. Această evaluare definitivă *ex post* se efectuează cât mai curând posibil. Ea poate fi efectuată fie separat de evaluarea menționată la alineatele (16), (17) și (18), fie simultan cu aceasta, dar fiind distinctă și efectuată de aceeași persoană independentă.

Evaluarea definitivă *ex post* se realizează în următoarele scopuri:

- (a) pentru a garanta faptul că eventualele pierderi aferente activelor entității menționate la articolul 2 sunt pe deplin luate în considerare în registrele contabile ale entității respective;
- (b) pentru a fundamenta decizia de a reajusta creanțele creditorilor sau de a majora valoarea contraprestațiilor plătite, în conformitate cu alineatul (12) de la prezentul articol.

(12) În cazul în care estimarea valorii activului net al entității menționate la articolul 2, care rezultă din evaluarea definitivă *ex post*, este mai mare decât estimarea valorii activului net al entității respective, rezultată din evaluarea provizorie, comitetul poate solicita autorității naționale de rezoluție:

- (a) să-și exercite competența de a majora valoarea creanțelor creditorilor sau ale proprietarilor de instrumente de capital relevante a căror valoare contabilă a fost redusă ca urmare a aplicării instrumentului de recapitalizare internă;
- (b) să însărcineze o instituție-punte sau un vehicul de gestionare a activelor să plătească o contraprestație suplimentară instituției, aflată în rezoluție, în ceea ce privește activele, drepturile sau pasivele sau, după caz, deținătorilor de instrumente de proprietate în ceea ce privește respectivele instrumente de proprietate.

(13) În pofida alineatului (1), o evaluare provizorie efectuată în conformitate cu alineatele (10) și (11) reprezintă un temei valabil pentru decizia comitetului de a lua măsuri de rezoluție, inclusiv ordonând autorităților naționale de rezoluție să preia controlul unei instituții care se află în dificultate, sau de a exercita competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante.

(14) Comitetul creează și menține mecanisme prin care să se asigure că evaluarea efectuată în vederea aplicării instrumentului de recapitalizare internă în conformitate cu articolul 27 și evaluarea menționată la alineatele (1)-(15) de la prezentul articol se bazează pe informații referitoare la activele și pasivele instituției aflate în rezoluție ce sunt cât mai actuale și complete cu putință.

(15) Evaluarea face parte integrală din decizia de a aplica un instrument de rezoluție sau de a exercita o competență de rezoluție sau din decizia privind exercitarea competenței privind reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital. Evaluarea în sine nu face obiectul unui drept de apel separat, dar poate face obiectul unei căi de atac împreună cu decizia comitetului.

(16) Pentru a determina dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția aflată în rezoluție ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență, comitetul asigură efectuarea unei evaluări de către o persoană independentă, după cum se menționează la alineatul (1), cât mai curând posibil după executarea măsurii sau a măsurilor de rezoluție. Această evaluare este diferită de cea realizată în conformitate cu alineatele (1)-(15).

(17) Evaluarea menționată la alineatul (16) stabilește:

- (a) tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii sau sistemele relevante de garantare a depozitelor, dacă instituția aflată în rezoluție în raport cu care a fost luată o măsură sau mai multe măsuri de rezoluție, ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență în momentul luării deciziei privind măsura de rezoluție;
- (b) tratamentul real de care au beneficiat acționarii și creditorii în cadrul rezoluției instituției aflate în rezoluție; și
- (c) dacă există vreo diferență între tratamentul menționat la litera (a) de la prezentul paragraf și cel menționat la litera (b) de la prezentul paragraf.

(18) Evaluarea vizată la alineatul (16):

- (a) ia în calcul ipoteza conform căreia instituția aflată în rezoluție în raport cu care a fost luată o măsură sau mai multe măsuri de rezoluție, ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență în momentul luării deciziei privind măsura de rezoluție;
- (b) ia în calcul ipoteza conform căreia măsura sau măsurile de rezoluție nu ar fi fost luate;
- (c) nu ține cont de acordarea eventuală a unui sprijin financiar public extraordinar în favoarea instituției aflate în rezoluție.

Articolul 21

Reducerea valorii contabile și conversia instrumentelor de capital

(1) Comitetul își exercită competența de a reduce valoarea contabilă sau de a converti instrumentele de capital relevante în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18 în raport cu entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (2) și în raport cu entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și alineatul (5), dacă sunt întrunite condițiile pentru aplicarea acestor alineate, numai în cazul în care consideră, în cadrul sesiunii sale executive, în urma primirii unei comunicări în temeiul celui de al doilea paragraf sau din proprie inițiativă, că sunt întrunite una sau mai multe dintre următoarele condiții:

- (a) înainte de luarea unei eventuale măsuri de rezoluție s-a stabilit faptul că condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție specificate la articolele 16 și 18 sunt îndeplinite;
- (b) entitatea nu va mai fi viabilă decât dacă valoarea contabilă a instrumentelor de capital relevante este redusă sau acestea sunt convertite în fonduri proprii;
- (c) în cazul unor instrumente de capital relevante emise de o filială, care sunt recunoscute în scopul satisfacerii cerințelor privind capitalul propriu în mod individual și consolidat, grupul nu va mai fi viabil dacă nu este exercitată competența privind reducerea valorii contabile sau conversia în cazul acestor instrumente;
- (d) în cazul unor instrumente de capital relevante emise la nivelul întreprinderii-mamă, și în cazul în care acestea sunt recunoscute în scopul satisfacerii cerințelor privind capitalul propriu în mod individual la nivelul întreprinderii-mamă sau în mod consolidat, grupul nu va mai fi viabil dacă nu este exercitată competența privind reducerea valorii contabile sau conversia în cazul acestor instrumente;
- (e) entitatea sau grupul necesită un sprijin financiar public extraordinar, cu excepția oricăreia dintre circumstanțele prevăzute la articolul 18 alineatul (4) litera (d) punctul (iii).

Evaluarea condițiilor menționate la primul paragraf literele (a), (c) și (d) este efectuată de BCE după consultarea comitetului. Comitetul poate de asemenea efectua astfel de evaluări în cadrul sesiunii sale executive.

(2) În ceea ce privește evaluarea viabilității unei entități sau a unui grup, comitetul, în cadrul sesiunii sale executive, poate efectua această evaluare numai după informarea BCE cu privire la intenția sa și numai dacă BCE nu efectuează o astfel de evaluare în termen de trei zile calendaristice de la primirea acestei informații. BCE prezintă comitetului, fără întârziere, orice informație relevantă pe care acesta din urmă o solicită pentru a-și putea documenta evaluarea.

(3) În sensul alineatului (1) de la prezentul articol, se consideră că o entitate menționată la articolul 2 sau un grup nu mai sunt viabile numai dacă sunt îndeplinite simultan următoarele două condiții:

- (a) entitatea respectivă sau grupul respectiv se află sau este susceptibil de a se afla în dificultate;
- (b) având în vedere calendarul și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă ca intrarea în dificultate a entității sau a respectivului grup să poată fi împiedicată în timp util prin eventuale măsuri, inclusiv prin măsuri alternative din sectorul privat sau prin măsuri de supraveghere (incluzând măsuri de intervenție timpurie), altele decât reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital relevante, în mod independent sau în combinație cu o măsură de rezoluție.

(4) În sensul alineatului (3) litera (a) de la prezentul articol, se consideră că respectiva entitate se află sau este susceptibilă de a se afla în dificultate în cazul în care aceasta se află într-una sau în mai multe din situațiile prevăzute la articolul 18 alineatul (4).

(5) În sensul alineatului (3) litera (a), se consideră că un grup se află sau este susceptibil de a se afla în dificultate în cazul în care grupul respectiv încalcă cerințele prudențiale consolidate necesare sau există elemente obiective pe baza cărora se poate conchide că grupul respectiv va încălca în viitorul apropiat cerințele prudențiale consolidate, într-o măsură suficientă care ar justifica o acțiune din partea BCE sau a autorității competente naționale, inclusiv, dar fără a se limita la considerentul că grupul a suportat sau este susceptibil de a suporta pierderi care îi vor epuiza toate fondurile proprii sau o parte semnificativă a acestora.

(6) Valoarea contabilă a unui instrument de capital relevant emis de o filială nu este redusă într-o măsură mai mare, iar instrumentul respectiv nu este convertit în condiții mai dezavantajoase în temeiul articolului 59 alineatul (3) litera (c) din Directiva 2014/59/UE decât în cazul instrumentelor de capital de nivel egal de la nivelul întreprinderii-mamă a căror valoare contabilă a fost redusă sau care au fost convertite.

(7) În cazul în care sunt îndeplinite una sau mai multe dintre condițiile specificate la alineatul (1), comitetul stabilește, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18, dacă competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante se exercită separat sau, conform procedurii prevăzute la articolul 18, în combinație cu o măsură de rezoluție.

(8) În cazul în care constată, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18 din prezentul regulament, că sunt îndeplinite una sau mai multe dintre condițiile menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, dar nu sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție în conformitate cu articolul 18 alineatul (1) din prezentul regulament, comitetul însărcinează fără întârziere autoritățile naționale de rezoluție să își exercite competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolele 59 și 60 din Directiva 2014/59/UE.

Comitetul se asigură că, înainte ca autoritățile naționale de rezoluție să își exercite competența de reducere a valorii contabile a instrumentelor de capital relevante sau de convertire a acestora, se efectuează o evaluare a activelor și pasivelor entității menționate la articolul 2 sau ale unui grup, în conformitate cu articolul 20 alineatele (1)-(15). Această evaluare stă la baza calculului pentru reducerea valorii contabile care urmează să fie aplicată instrumentelor de capital relevante în scopul de a absorbi pierderile și pentru nivelul de conversie care urmează să fie aplicat instrumentelor de capital relevante în scopul recapitalizării entității menționate la articolul 2 sau a grupului.

(9) În cazul în care sunt îndeplinite atât una sau mai multe dintre condițiile menționate la alineatul (1), cât și cele menționate la articolul 18 alineatul (1), se aplică procedura prevăzută la articolul 18 alineatele (6), (7) și (8).

(10) Comitetul se asigură că autoritățile naționale de rezoluție exercită fără întârziere competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu ordinea de prioritate a creanțelor stabilită la articolul 17 și astfel încât să producă următoarele rezultate:

- (a) elementele de fonduri proprii de nivel 1 de bază se reduc în primul rând, în funcție de pierderi și în măsura atingerii capacității lor de absorbție;
- (b) valoarea contabilă a instrumentelor de fonduri proprii de nivelul 1 suplimentar este redusă sau convertită în elemente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în măsura necesară pentru realizarea obiectivelor de rezoluție prevăzute la articolul 14 sau în măsura atingerii capacității instrumentelor de capital relevante, reținându-se valoarea cea mai mică;
- (c) valoarea contabilă a instrumentelor de fonduri proprii de nivelul 2 este redusă și/sau convertită în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în măsura necesară pentru realizarea obiectivelor de rezoluție prevăzute la articolul 14 sau în măsura atingerii capacității instrumentelor de capital relevante, reținându-se valoarea cea mai mică.

(11) Autoritățile naționale de rezoluție pun în aplicare instrucțiunile formulate de comitet și exercită competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante în conformitate cu articolul 29.

Articolul 22

Principii generale care stau la baza instrumentelor de rezoluție

(1) În cazul în care comitetul decide să aplice un instrument de rezoluție unei entități sau unui grup menționat la articolul 7 alineatul (2) sau unei entități sau unui grup menționat la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și la articolul 6a alineatul (5), dacă sunt îndeplinite condițiile privind aplicarea alineatelor respective, și în cazul în care respectiva măsură de rezoluție ar genera unele pierderi suportate de către creditorii sau o conversie a creanțelor acestora, comitetul însărcinează autoritățile naționale de rezoluție să își exercite competența de reducere a valorii contabile și de conversie a instrumentelor de capital relevante în conformitate cu articolul 21 imediat înainte de aplicarea instrumentului de rezoluție sau concomitent cu aceasta.

(2) Instrumentele de rezoluție menționate la articolul 18 alineatul (6) litera (b) sunt următoarele:

- (a) instrumentul de vânzare a activității;
- (b) instrumentul instituției-punte;
- (c) instrumentul de separare a activelor;
- (d) instrumentul de recapitalizare internă.

(3) În momentul adoptării schemei de rezoluție menționate la articolul 18 alineatul (6), comitetul ia în considerare următoarele elemente:

- (a) activele și pasivele instituției aflate în rezoluție, pe baza evaluării în temeiul articolului 20;
- (b) situația lichidităților instituției aflate în rezoluție;

- (c) caracterul tranzacționabil al valorii francizei instituției aflate în rezoluție, ținând seama de condițiile concurențiale și economice ale pieței;
 - (d) timpul disponibil.
- (4) Instrumentele de rezoluție se aplică astfel încât să fie îndeplinite obiectivele de rezoluție specificate la articolul 14, în conformitate cu principiile de rezoluție stabilite la articolul 15. Acestea pot fi aplicate fie individual, fie în orice combinație, cu excepția instrumentului de separare a activelor, care nu poate fi aplicat decât împreună cu un alt instrument de rezoluție.
- (5) Atunci când instrumentele de rezoluție menționate la alineatul (2) literele (a) sau (b) de la prezentul articol sunt utilizate pentru a transfera doar o parte din activele, drepturile sau pasivele unei instituții aflate în rezoluție, partea reziduală a instituției menționate la articolul 2 de la care au fost transferate activele, drepturile sau pasivele este lichidată în conformitate cu procedura obișnuită de insolvență.
- (6) Comitetul poate recupera eventualele cheltuieli rezonabile suportate în mod corespunzător în legătură cu utilizarea instrumentelor de rezoluție sau cu exercitarea competențelor de rezoluție prin una sau mai multe dintre modalitățile următoare:
- (a) ca deducere din eventualele contraprestații plătite de un beneficiar instituției aflate în rezoluție sau, după caz, deținătorilor instrumentelor de proprietate;
 - (b) de la instituția aflată în rezoluție, în calitate de creditor preferențial; sau
 - (c) din eventualele venituri încasate ca urmare a încetării funcționării instituției-punte sau a vehiculului de gestionare a activelor, în calitate de creditor preferențial.

Eventualele venituri primite de autoritățile naționale de rezoluție în legătură cu utilizarea fondului se rambursează comitetului.

Articolul 23

Schema de rezoluție

Schema de rezoluție adoptată de comitet în temeiul articolului 18 stabilește, în conformitate cu eventualele decizii privind ajutoarele de stat sau ajutoarele din partea fondului, modalitățile instrumentelor de rezoluție care trebuie aplicate instituției aflate în rezoluție în ceea ce privește cel puțin măsurile menționate la articolul 24 alineatul (2), articolul 25 alineatul (2), articolul 26 alineatul (2) și articolul 27 alineatul (1), care urmează să fie executate de către autoritățile naționale de rezoluție în conformitate cu dispozițiile aplicabile din Directiva 2014/59/UE, transpusă în dreptul intern, și precizează cuantumul și scopurile specifice în care se recurge la fond.

În schema de rezoluție se descriu măsurile de rezoluție care ar trebui întreprinse de comitet în legătură cu întreprinderea-mamă din Uniune sau cu anumite entități din grup cu sediul în statul membru participant în scopul de a îndeplini obiectivele de rezoluție și principiile prevăzute la articolele 14 și 15.

Atunci când adoptă o schemă de rezoluție, comitetul, Consiliul și Comisia iau în considerare și urmează planul de rezoluție menționat la articolul 8, cu excepția cazului în care comitetul consideră, având în vedere circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi îndeplinite mai eficient prin adoptarea de măsuri care nu sunt prevăzute în planul de rezoluție.

Pe parcursul procedurii de rezoluție, comitetul poate modifica și actualiza schema de rezoluție, în funcție de circumstanțele proprii cazului. Pentru efectuarea de modificări și actualizări se aplică procedura prevăzută la articolul 18.

De asemenea, schema de rezoluție prevede, dacă este cazul, numirea de către autoritățile naționale de rezoluție a unui administrator special al instituției aflate în rezoluție, în conformitate cu articolul 35 din Directiva 2014/59/UE. Comitetul poate decide ca un singur administrator special să fie numit pentru toate entitățile afiliate unui grup, dacă acest lucru este necesar pentru înlesnirea soluțiilor de redresare a situației financiare a entităților în cauză.

Articolul 24

Instrumentul de vânzare a activității

(1) În cadrul schemei de rezoluție, instrumentul de vânzare a activității constă în transferul către un cumpărător care nu este o instituție-punte al următoarelor elemente:

- (a) instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție; sau
- (b) oricare dintre activele, drepturile sau pasivele unei instituții aflate în rezoluție sau totalitatea acestora.

(2) În ceea ce privește instrumentul de vânzare a activității, schema de rezoluție stabilește:

- (a) instrumentele, activele, drepturile și pasivele care trebuie transferate de către autoritatea națională de rezoluție în conformitate cu articolul 38 alineatul (1) și alineatele (7)-(11) din Directiva 2014/59/UE;
- (b) condițiile comerciale, ținând seama de circumstanțele, de costurile și de cheltuielile suportate în cadrul procedurii de rezoluție, în temeiul cărora autoritatea națională de rezoluție efectuează transferul în conformitate cu articolul 38 alineatele (2), (3) și (4) din Directiva 2014/59/UE;
- (c) dacă autoritatea națională de rezoluție își poate exercita în mai multe reprize competențele de transfer în conformitate cu articolul 38 alineatele (5) și (6) din Directiva 2014/59/UE;
- (d) măsurile luate de către autoritatea națională de rezoluție privind vânzarea entității respective sau a instrumentelor, a activelor, a drepturilor și a pasivelor vizate în conformitate cu articolul 39 alineatele (1) și (2) din Directiva 2014/59/UE;
- (e) dacă respectarea de către autoritatea națională de rezoluție a cerințelor privind vânzarea ar putea compromite atingerea obiectivelor rezoluției în conformitate cu alineatul (3) de la prezentul articol.

(3) Comitetul aplică instrumentul de vânzare a activității fără a se conforma cerințelor privind scoaterea pe piață prevăzute la alineatul (2) litera (e) atunci când stabilește faptul că respectarea acestor cerințe ar compromite, probabil, atingerea unuia sau a mai multora dintre obiectivele rezoluției și în special atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) acesta consideră că apariția sau posibila apariție a unei situații de dificultate majoră pentru instituția aflată în rezoluție ar crea sau ar înrăutăți o amenințare deja gravă la adresa stabilității financiare; și
- (b) acesta consideră că respectarea cerințelor sus-menționate ar submina, probabil, eficacitatea instrumentului de vânzare a activității în ceea ce privește eliminarea respectivei amenințări sau atingerea obiectivelor rezoluției menționate la articolul 14 alineatul (2) litera (b).

Articolul 25

Instrumentul instituției-punte

(1) În cadrul schemei de rezoluție, instrumentul instituției-punte constă în transferul către o instituție-punte a oricăra dintre următoarele elemente:

- (a) instrumente de proprietate emise de una sau de mai multe instituții aflate în rezoluție;
- (b) oricare dintre activele, drepturile sau pasivele uneia sau ale mai multor instituții aflate în rezoluție sau totalitatea acestora.

(2) În ceea ce privește instrumentul instituției-punte, schema de rezoluție stabilește:

- (a) instrumentele, activele, drepturile și pasivele care urmează să fie transferate de către autoritatea națională de rezoluție către o instituție-punte în conformitate cu articolul 40 alineatele (1)-(12) din Directiva 2014/59/UE;
- (b) modalitățile privind înființarea, funcționarea și rezoluția instituției-punte de către autoritatea națională de rezoluție în conformitate cu articolul 41 alineatele (1), (2),(3) și (5)-(9) din Directiva 2014/59/UE;
- (c) modalitățile privind vânzarea de către autoritatea națională de rezoluție a instituției-punte respective sau a activelor ori a pasivelor acesteia în conformitate cu articolul 41 alineatul (4) din Directiva 2014/59/UE.

(3) Comitetul se asigură că valoarea totală a pasivelor transferate instituției-punte de către autoritatea națională de rezoluție nu depășește valoarea totală a activelor transferate de la instituția aflată în rezoluție sau provenite din alte surse.

Articolul 26

Instrumentul de separare a activelor

- (1) În cadrul schemei de rezoluție, instrumentul de separare a activelor constă în transferul de active, drepturi sau pasive ale unei instituții aflate în rezoluție sau ale unei instituții-punte către unul sau mai multe vehicule de gestionare a activelor.
- (2) În ceea ce privește instrumentul de vânzare a activității, schema de rezoluție stabilește:
- (a) activele, drepturile și pasivele care urmează să fie transferate de autoritatea națională de rezoluție către un vehicul de gestionare a activelor în conformitate cu articolul 42 alineatele (1)-(5) și (8)-(13) din Directiva 2014/59/UE;
 - (b) contraprestația în schimbul căreia sunt transferate activele, drepturile și pasivele de către autoritatea națională de rezoluție către vehiculul de gestionare a activelor, în conformitate cu principiile stabilite la articolul 20 din prezentul regulament, cu articolul 42 alineatul (7) din Directiva 2014/59/UE și cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat.

Primul paragraf litera (b) nu împiedică contraprestația să aibă o valoare nominală sau negativă.

Articolul 27

Instrumentul de recapitalizare internă

- (1) Instrumentul de recapitalizare internă poate fi aplicat în oricare dintre următoarele scopuri:
- (a) recapitalizarea unei entități menționate la articolul 2 din prezentul regulament, care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, într-o măsură suficientă pentru a restabili capacitatea acesteia de a respecta condițiile privind autorizarea (în măsura în care aceste condiții se aplică entității în cauză) și de a-și desfășura în continuare activitățile pentru care i s-a acordat autorizația în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau cu Directiva 2014/65/UE, în cazul în care entitatea este autorizată în conformitate cu respectivele directive, și pentru a menține un nivel suficient de încredere a pieței în instituția sau entitatea în cauză;
 - (b) conversia în capitaluri proprii sau reducerea sumei principalului creanțelor sau instrumentelor de datorie care sunt transferate:
 - (i) către o instituție-punte în vederea unui aport de capital în favoarea respectivei instituții-punte; sau
 - (ii) în cadrul instrumentului de vânzare a activității sau al instrumentului de separare a activelor.

În cadrul schemei de rezoluție, în ceea ce privește instrumentul de recapitalizare internă, se stabilesc următoarele:

- (a) suma agregată cu care trebuie reduse sau convertite pasivele eligibile, în conformitate cu alineatul (13);
 - (b) pasivele care pot fi excluse, în conformitate cu alineatele (5)-(14);
 - (c) obiectivele și conținutul minim al planului de reorganizare a activității care trebuie transmis în conformitate cu alineatul (16).
- (2) Instrumentul de recapitalizare internă nu poate fi aplicat în scopul menționat la alineatul (1) litera (a) decât dacă există o perspectivă rezonabilă potrivit căreia aplicarea acestui instrument, împreună cu alte măsuri pertinente, inclusiv cu măsurile puse în aplicare în conformitate cu planul de reorganizare a activității prevăzut la alineatul (16), va avea drept rezultat nu doar realizarea obiectivelor relevante ale rezoluției, ci și restabilirea solidității financiare și a viabilității pe termen lung a entității în cauză.

În cazul în care condițiile prevăzute la primul paragraf nu sunt îndeplinite, se aplică oricare dintre instrumentele de rezoluție prevăzute la articolul 22 alineatul (2) literele (a), (b) și (c) și, după caz, instrumentul de recapitalizare internă menționat la litera (d) de la respectivul alineat.

- (3) Următoarele pasive, indiferent dacă sunt reglementate de legislația unui stat membru sau a unei țări terțe, nu fac obiectul reducerii valorii contabile și nici al conversiei:
- (a) depozitele garantate;
 - (b) datoriile acoperite, inclusiv obligațiunile garantate și pasivele sub forma unor instrumente financiare utilizate în scopul acoperirii riscurilor, care constituie o parte integrantă a portofoliului de acoperire și care, în conformitate cu dreptul intern, sunt garantate în mod asemănător cu obligațiunile garantate;

- (c) orice element de pasiv care rezultă din deținerea de către o instituție sau entitate menționată la articolul 2 din prezentul regulament a unor active sau lichidități aparținând clienților, inclusiv active sau lichidități aparținând clienților deținute în numele unui OPCVM, în conformitate cu definiția de la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2009/65/CE, sau de un FIA, în conformitate cu definiția de la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, cu condiția ca respectivul client să fie protejat în baza legislației aplicabile în materie de insolvență;
- (d) orice element de pasiv care rezultă în virtutea existenței unei relații fiduciare între entitatea menționată la articolul 2 (în calitate de fiduciar) și o altă persoană (în calitate de beneficiar), cu condiția ca respectivul beneficiar să fie protejat în baza legislației aplicabile privind insolvența sau în baza dreptului civil;
- (e) datoriile față de instituții, excluzând entitățile care fac parte din același grup, care au o scadență inițială mai mică de șapte zile;
- (f) datoriile cu o scadență reziduală mai mică de șapte zile datorate sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în conformitate cu Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾ sau participanților la astfel de sisteme și care rezultă din participarea la un astfel de sistem;
- (g) orice fel de datorie față de oricare dintre următoarele persoane:
 - (i) un angajat, în ceea ce privește salariile, prestațiile de pensie sau alte forme de remunerație fixă acumulate, cu excepția componentei variabile a remunerației care nu este reglementată printr-un contract colectiv de muncă;
 - (ii) un creditor comercial, în ceea ce privește furnizarea către instituția sau entitatea menționată la articolul 2 de bunuri sau servicii care sunt indispensabile pentru desfășurarea activităților sale cotidiene, inclusiv serviciile informatice, serviciile de utilitate publică, precum și închirierea, întreținerea și reparația spațiilor aferente;
 - (iii) autoritățile fiscale și organismele de asigurări sociale, cu condiția ca pasivele respective să fie considerate creanțe privilegiate în baza legislației aplicabile;
 - (iv) sisteme de garantare a depozitelor care decurg din contribuțiile datorate în conformitate cu Directiva 2014/49/UE.

Litera (g) punctul (i) de la primul paragraf nu se aplică componentei variabile a remunerației persoanelor care își asumă riscuri substanțiale menționate la articolul 92 alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE.

(4) Sfera de aplicare a instrumentului de recapitalizare internă prevăzut la alineatul (3) de la prezentul articol nu împiedică, dacă este cazul, exercitarea competențelor de recapitalizare internă în legătură cu orice parte a unei datorii garantate sau a unei datorii acoperite prin garanții reale care depășesc valoarea activelor, a gajului, a dreptului de retenție sau a garanției reale prin care este garantat acesta sau în legătură cu orice quantum al unui depozit care depășește nivelul garantat prevăzut la articolul 6 din Directiva 2014/49/UE.

Comitetul se asigură că toate activele garantate asociate unui portofoliu de acoperire a obligațiunilor garantate rămân neafectate, segregate și cu fonduri suficiente.

Fără a aduce atingere normelor privind expunerile mari din cadrul Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și Directivei 2013/36/UE și pentru a prevedea posibilitatea de rezoluție a entităților și a grupurilor, comitetul transmite autorităților naționale de rezoluție instrucțiuni care limitează, în conformitate cu articolul 10 alineatul (11) litera (b) din prezentul regulament, măsura în care alte instituții dețin pasive eligibile pentru un instrument de recapitalizare internă, cu excepția pasivelor care sunt deținute la entitățile care fac parte din același grup.

(5) În circumstanțe excepționale, atunci când se aplică instrumentul de recapitalizare internă, anumite pasive pot fi exonerate total sau parțial de aplicarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie, în următoarele cazuri:

- (a) nu este posibilă recapitalizarea internă a pasivelor respective într-un termen rezonabil, în pofida eforturilor depuse cu bună credință de către autoritatea națională de rezoluție competentă;
- (b) excluderea reprezintă un mijloc strict necesar și proporțional pentru a asigura continuitatea funcțiilor critice și a activităților esențiale într-un mod care să mențină capacitatea instituției aflate în rezoluție de a-și continua operațiunile, serviciile și tranzacțiile-cheie;

⁽¹⁾ Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare (JO L 166, 11.6.1998, p. 45).

- (c) excluderea reprezintă un mijloc strict necesar și proporțional pentru evitarea declanșării unei contagiuni la scară largă, în special în ceea ce privește depozitele eligibile deținute de persoane fizice și de microîntreprinderi, întreprinderi mici și mijlocii, care ar aduce prejudicii grave funcționării piețelor financiare, inclusiv a infrastructurilor pieței financiare, într-un mod care ar putea cauza o perturbare gravă a economiei unui stat membru sau a economiei Uniunii; sau
- (d) aplicarea instrumentului de recapitalizare internă respectivelor pasive ar provoca o distrugere a valorii care ar face ca pierderile suportate de alți creditori să fie mai mari decât cele pe care le-ar cauza excluderea respectivelor pasive din sfera de aplicare a instrumentului de recapitalizare internă.

În cazul excluderii totale sau parțiale, în temeiul prezentului alineat, a unui pasiv eligibil sau a unei categorii de pasive eligibile, nivelul reducerii valorii contabile sau al conversiei aplicat altor pasive eligibile poate fi majorat pentru a reflecta excluderile respective, cu condiția ca nivelul reducerii valorii contabile și al conversiei aplicat altor pasive eligibile să respecte principiul prevăzut la articolul 15 alineatul (1) litera (g).

(6) În cazul excluderii totale sau parțiale, în temeiul alineatului (5), a unui pasiv eligibil sau a unei categorii de pasive eligibile și în cazul în care pierderile care ar fi fost suportate de acele pasive nu au fost repercutate integral asupra altor creditori, fondul poate aduce o contribuție în favoarea instituției aflate în rezoluție pentru una sau ambele acțiuni următoare:

- (a) a acoperi eventualele pierderi care nu au fost absorbite de pasivele eligibile și pentru a restabili la zero valoarea activului net al instituției aflate în rezoluție, în conformitate cu alineatul (13) litera (a);
- (b) a achiziționa instrumente de proprietate sau elemente de capital proprii instituției aflate în rezoluție, în scopul recapitalizării acesteia în conformitate cu alineatul (13) litera (b).

(7) Fondul poate aduce contribuția menționată la alineatul (6) doar atunci când:

- (a) acționarii și deținătorii de instrumente de capital relevante și de alte pasive eligibile au adus o contribuție, prin reducerea valorii contabile, prin conversie sau prin alte modalități, în vederea absorbției pierderilor și a recapitalizării instituției aflate în rezoluție, în valoare de cel puțin 8 % din totalul pasivelor, incluzând fondurile proprii ale instituției respective, cuantificată la momentul luării măsurii de rezoluție în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 20 alineatele (1)-(15); și
- (b) contribuția din partea fondului nu depășește 5 % din totalul pasivelor, incluzând fondurile proprii ale instituției aflate în rezoluție, cuantificată la momentul luării măsurii de rezoluție în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 20 alineatele (1)-(15).

(8) Contribuția din partea fondului menționată la alineatul (7) de la prezentul articol poate fi finanțată prin:

- (a) quantumul de care dispune fondul, mobilizat grație contribuțiilor efectuate de entitățile menționate la articolul 2 din prezentul regulament, în conformitate cu normele prevăzute în Directiva 2014/59/UE și la articolul 67 alineatul (4) și articolele 70 și 71 din prezentul regulament;
- (b) în cazul în care quantumurile menționate la litera (a) de la prezentul alineat sunt insuficiente, quantumurile mobilizate prin intermediul mijloacelor de finanțare alternative, în conformitate cu articolele 73 și 74.

(9) În circumstanțe extraordinare, pot fi solicitate fonduri suplimentare din surse de finanțare alternative după ce:

- (a) se va fi atins limita de 5 % prevăzută la alineatul (7) litera (b); și
- (b) se va fi redus valoarea contabilă sau se vor fi convertit integral toate pasivele negarantate și neprivilegiate, altele decât depozitele eligibile.

(10) Ca alternativă sau în mod suplimentar, atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (9) literele (a) și (b), se poate acorda o contribuție din resursele care au fost mobilizate prin intermediul unor contribuții ex-ante în conformitate cu articolul 70 și care nu au fost încă utilizate.

(11) În sensul prezentului regulament, nu se aplică articolul 44 alineatul (8) din Directiva 2014/59/UE.

(12) La adoptarea deciziei menționate la alineatul (5), se ține seama de:

- (a) principiul conform căruia pierderile ar trebui să fie suportate în primul rând de acționari și, în al doilea rând, în general, de către creditorii instituției aflate în rezoluție, în ordinea preferințelor;
- (b) nivelul capacității de absorbție a pierderilor de care ar mai dispune instituția aflată în rezoluție în cazul excluderii pasivului sau a categoriei de pasive; și
- (c) necesitatea de a păstra resurse corespunzătoare pentru finanțarea rezoluției.

(13) Comitetul evaluează, pe baza unei evaluări care respectă cerințele prevăzute la articolul 20 alineatele (1)-(15), agregatul:

- (a) după caz, cuantumului cu care trebuie redusă valoarea contabilă a pasivelor eligibile pentru a garanta faptul că valoarea activului net al instituției aflate în rezoluție este egală cu zero; și
- (b) după caz, cuantumului cu care trebuie convertite în acțiuni sau în alte tipuri de instrumente de capital pasivele eligibile pentru a restabili ponderea fondurilor proprii de nivel 1 de bază fie:
 - (i) ale instituției aflate în rezoluție; fie
 - (ii) ale instituției-punte.

Evaluarea menționată la primul paragraf stabilește cuantumul cu care trebuie redusă valoarea contabilă sau convertite pasivele eligibile pentru a restabili ponderea fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale instituției aflate în rezoluție sau, după caz, stabilește ponderea instituției-punte, ținând seama de orice contribuție la capital din partea fondului în temeiul articolului 76 alineatul (1) litera (d) și pentru a menține o încredere suficientă a pieței în instituția aflată în rezoluție sau în instituția-punte și pentru a-i permite acesteia, pe o perioadă de cel puțin un an, să îndeplinească condițiile de autorizare și să-și desfășoare în continuare activitățile pentru care a fost autorizată în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau Directiva 2014/65/UE.

În cazul în care comitetul intenționează să folosească instrumentul de separare a activelor menționat la articolul 26, cuantumul cu care trebuie reduse pasivele eligibile va ține seama de o estimare prudentă a necesităților de capital ale vehiculului de gestionare a activelor, după caz.

(14) Excluderile prevăzute la alineatul (5) pot fi aplicate fie pentru a exclude complet un element de pasiv de la reducerea valorii contabile, fie pentru a limita amplexarea reducerii valorii contabile aplicate respectivului element de pasiv.

(15) Competențele de reducere a valorii contabile și de conversie respectă cerințele privind ordinea de prioritate a creanțelor prevăzută la articolul 17 din prezentul regulament.

(16) Autoritatea națională de rezoluție transmite imediat comitetului planul de reorganizare a activității pe care l-a primit în conformitate cu articolul 52 alineatele (1), (2) și (3) din Directiva 2014/59/UE de la organismul de conducere sau de la persoanele desemnate în conformitate cu articolul 72 alineatul (1) din respectiva directivă.

În termen de două săptămâni de la data depunerii planului de reorganizare a activității, autoritatea națională de rezoluție competentă furnizează comitetului propria evaluare a planului respectiv. În termen de o lună de la data prezentării planului de reorganizare a activității, comitetul evaluează probabilitatea ca planul, în cazul în care este pus în aplicare, să restabilească viabilitatea pe termen lung a entității menționate la articolul 2. Evaluarea este realizată de comun acord cu autoritatea națională competentă sau cu BCE, dacă este cazul.

În cazul în care estimează că planul va atinge acest obiectiv, comitetul permite autorității naționale de rezoluție să aprobe planul în conformitate cu articolul 52 alineatul (7) din Directiva 2014/59/UE. În cazul în care estimează că planul nu va atinge obiectivul respectiv, comitetul însărcinează autoritatea națională de rezoluție să notifice organismului de conducere sau persoanelor desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) din respectiva directivă preocupările sale în acest sens și să îi solicite acestuia modificarea planului pentru a ține cont de aceste preocupări în conformitate cu articolul 52 alineatul (8) din respectiva directivă. În ambele cazuri acest lucru se realizează de comun acord cu autoritatea națională competentă sau cu BCE, dacă este cazul.

În termen de două săptămâni de la data primirii respectivei notificări, organismul de conducere sau persoanele desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE prezintă autorității naționale de rezoluție un plan modificat pentru aprobare. Autoritatea națională de rezoluție transmite comitetului planul modificat și evaluarea sa a acestuia. Comitetul evaluează planul modificat și însărcinează autoritatea națională de rezoluție să comunice organismului de conducere sau persoanelor desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE, în termen de o săptămână, în ce măsură estimează că planul, astfel modificat, răspunde preocupărilor notificate sau sunt necesare modificări suplimentare.

Comitetul comunică ABE planul de reorganizare a activității grupului.

Articolul 28

Monitorizarea de către comitet

(1) Comitetul monitorizează îndeaproape punerea în aplicare a schemei de rezoluție de către autoritățile naționale de rezoluție. În acest scop, autoritățile naționale de rezoluție:

- (a) cooperează cu comitetul și îi oferă asistență acestuia în îndeplinirea obligației sale de monitorizare;
- (b) furnizează, la intervale regulate stabilite de comitet, informații exacte, fiabile și complete, care ar putea fi solicitate de comitet, cu privire la punerea în aplicare a schemei de rezoluție, la aplicarea instrumentelor de rezoluție și la exercitarea competențelor de rezoluție, inclusiv cu privire la următoarele elemente:
 - (i) activitatea și situația financiară a instituției aflate în rezoluție, a instituției-punte și a vehiculului de gestionare a activelor;
 - (ii) tratamentul de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii în cazul în care instituția ar fi fost lichidată conform procedurii obișnuite de insolvență;
 - (iii) orice procedură judiciară în curs referitoare la lichidarea activelor instituției aflate în rezoluție, la recursul împotriva deciziei de declanșare a procedurii de rezoluție și împotriva evaluării sau referitoare la cererile de despăgubire depuse de către acționari sau creditorii;
 - (iv) numirea, destituirea sau înlocuirea evaluatorilor, a administratorilor, a contabililor, a avocaților și a altor profesioniști al căror sprijin ar putea fi necesar autorității naționale de rezoluție, precum și în ceea ce privește exercitarea atribuțiilor lor;
 - (v) orice altă măsură relevantă pentru punerea în aplicare a schemei de rezoluție, inclusiv orice încălcare potențială a garanțiilor prevăzute în Directiva 2014/59/UE care poate fi menționată de comitet;
 - (vi) măsura și modul în care autoritățile naționale de rezoluție își exercită competențele menționate la articolele 63-72 din Directiva 2014/59/UE;
 - (vii) viabilitatea economică, fezabilitatea și punerea în aplicare a planului de reorganizare a activității prevăzut la articolul 27 alineatul (16).

Autoritățile naționale de rezoluție transmit comitetului un raport final privind punerea în aplicare a schemei de rezoluție.

(2) Pe baza informațiilor comunicate, comitetul poate formula instrucțiuni pentru autoritățile naționale de rezoluție cu privire la orice aspect legat de punerea în aplicare a schemei de rezoluție și, în special, cu privire la elementele menționate la articolul 23 și la exercitarea competențelor de rezoluție.

(3) În cazul în care acest lucru este necesar în vederea atingerii obiectivelor de rezoluție, schema de rezoluție poate fi modificată. Se aplică procedura prevăzută la articolul 18.

Articolul 29

Punerea în aplicare a deciziilor în temeiul prezentului regulament

(1) Autoritățile naționale de rezoluție iau măsurile necesare pentru a pune în aplicare deciziile prevăzute în prezentul regulament, în special prin exercitarea unui control asupra entităților și grupurilor menționate la articolul 7 alineatul (2) și asupra entităților și grupurilor menționate la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și alineatul (5) și atunci când sunt îndeplinite condițiile de aplicare a acestor alineate, prin luarea măsurilor necesare în conformitate cu articolele 35 sau 72 din Directiva 2014/59/UE și prin asigurarea respectării garanțiilor prevăzute în Directiva 2014/59/UE. Autoritățile naționale de rezoluție pun în aplicare toate deciziile care le sunt adresate de către comitet.

În acest scop, sub rezerva prezentului regulament, ele exercită competențele care le-au fost conferite în temeiul dreptului intern privind transpunerea Directivei 2014/59/UE și în conformitate cu condițiile prevăzute de dreptul intern. Autoritățile naționale de rezoluție furnizează comitetului informații complete cu privire la exercitarea acestor competențe. Orice măsură pe care o iau este conformă cu deciziile comitetului în temeiul prezentului regulament.

La punerea în aplicare a acestor decizii, autoritățile naționale de rezoluție asigură respectarea garanțiilor aplicabile prevăzute în Directiva 2014/59/UE.

(2) În cazul în care o autoritate națională de rezoluție nu a aplicat sau nu a respectat o decizie adoptată de comitet în temeiul prezentului regulament sau a aplicat-o într-un mod care constituie o amenințare pentru oricare dintre obiectivele rezoluției prevăzute la articolul 14 sau pentru punerea eficientă în aplicare a schemei de rezoluție, comitetul îi poate impune unei instituții aflate în rezoluție:

- (a) în cazul unei acțiuni în temeiul articolului 18, să transfere unei alte persoane anumite drepturi, active sau pasive ale unei instituții aflate în rezoluție;
- (b) în cazul unei acțiuni în temeiul articolului 18, să solicite conversia oricăror instrumente de datorie care conțin o clauză contractuală privind conversia în condițiile prevăzute la articolul 21;
- (c) să întreprindă orice alte măsuri necesare pentru a respecta decizia în cauză.

Comitetul adoptă decizia menționată la litera (c) de la primul paragraf doar în cazul în care măsura abordează în mod semnificativ amenințarea la adresa obiectivului de rezoluție în cauză sau la adresa punerii eficiente în aplicare a schemei de rezoluție.

Înainte de a decide impunerea unei măsuri, comitetul informează autoritățile naționale de rezoluție vizate și Comisia cu privire la măsura pe care intenționează să o adopte. Informarea respectivă include detalii privind măsura preconizată, motivele care stau la baza adoptării acesteia, precum și informații legate de data intrării în vigoare avută în vedere.

Informarea se face cu cel târziu 24 de ore înainte de intrarea în vigoare a măsurilor. În situații excepționale, în care informarea nu se poate face cu 24 de ore înainte, comitetul poate comunica măsurile cu mai puțin de 24 de ore înainte de intrarea în vigoare a acestora.

(3) Instituția aflată în rezoluție respectă orice decizie luată în conformitate cu alineatul (2). Aceste decizii prevalează asupra oricărei decizii adoptate anterior de autoritățile naționale de rezoluție cu privire la aceeași chestiune.

(4) Atunci când iau măsuri în legătură cu chestiuni care fac obiectul unei decizii luate în temeiul alineatului (2), autoritățile naționale de rezoluție respectă decizia respectivă.

(5) Comitetul publică pe site-ul său oficial fie o copie a schemei de rezoluție, fie un aviz în care prezintă pe scurt efectele măsurii de rezoluție, în special efectele asupra clienților cu amănuntul. Autoritățile naționale de rezoluție respectă obligațiile procedurale aplicabile prevăzute la articolul 83 din Directiva 2014/59/UE.

CAPITOLUL 4

Cooperare

Articolul 30

Obligația în materie de cooperare și de schimb de informații în cadrul mecanismului unic de rezoluție

(1) Comitetul informează Comisia cu privire la măsurile pe care le ia în vederea pregătirii procedurii de rezoluție. În ceea ce privește informațiile primite din partea comitetului, membrii Consiliului și ai Comisiei, precum și membrii personalului Consiliului și ai Comisiei sunt supuși cerințelor privind secretul profesional prevăzute la articolul 88.

(2) În exercitarea responsabilităților care le revin în temeiul prezentului regulament, comitetul, Consiliul, Comisia, BCE, autoritățile naționale de rezoluție și autoritățile naționale competente cooperează îndeaproape, în special în ceea ce privește planificarea rezoluției, intervenția timpurie și etapele rezoluției, în conformitate cu articolele 8-29. Acestea își prezintă reciproc toate informațiile necesare pentru exercitarea atribuțiilor lor.

(3) BCE sau autoritățile naționale competente transmit comitetului și autorităților naționale de rezoluție acordurile de sprijin financiar din cadrul grupului autorizate și orice modificări aduse acestora.

(4) În sensul prezentului regulament, BCE poate invita președintele comitetului să participe în calitate de observator la Consiliul de supraveghere al BCE stabilit în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013. Atunci când consideră că este necesar, comitetul poate numi un alt reprezentant care să înlocuiască președintele în acel scop.

(5) În sensul prezentului regulament, comitetul numește un reprezentant care participă la Comitetul de rezoluție al ABE stabilit în conformitate cu articolul 127 din Directiva 2014/59/UE.

(6) Comitetul face eforturi să coopereze îndeaproape cu orice instrument public de asistență financiară, inclusiv cu Fondul european de stabilitate financiară (FESF) și cu Mecanismul european de stabilitate (MES), în special în circumstanțele extraordinare menționate la articolul 27 alineatul (9) și în situația în care acest instrument a acordat sau este posibil să acorde asistență financiară directă sau indirectă unor entități stabilite într-un stat membru participant.

(7) Dacă este necesar, comitetul încheie un memorandum de înțelegere cu BCE și cu autoritățile naționale de rezoluție și cu autoritățile naționale competente, care prezintă în termeni generali cooperarea prevăzută la alineatele (2) și (4) în cadrul exercitării sarcinilor lor respective în temeiul legislației UE. Memorandumul face obiectul unei revizuii periodice și se publică în conformitate cu cerințele privind secretul profesional.

Articolul 31

Cooperarea în cadrul mecanismului unic de rezoluție

(1) Comitetul își îndeplinește sarcinile în strânsă cooperare cu autoritățile naționale de rezoluție. Acesta aprobă și publică, în cooperare cu autoritățile naționale de rezoluție, un cadru de organizare a mecanismelor practice de punere în aplicare a prezentului articol.

Pentru a asigura aplicarea eficace și consecventă a prezentului articol, comitetul:

- (a) elaborează orientări și instrucțiuni generale destinate autorităților naționale de rezoluție, pe baza cărora acestea își îndeplinesc sarcinile și adoptă deciziile de rezoluție;
- (b) poate oricând să exercite competențele menționate la articolele 34-37;
- (c) poate solicita, în mod ad-hoc sau permanent, informații din partea autorităților naționale de rezoluție cu privire la îndeplinirea sarcinilor executate de către acestea în temeiul articolului 7 alineatul (3);
- (d) primește de la autoritățile naționale de rezoluție proiecte de decizie asupra cărora își poate exprima opinia, în special pentru a indica elementele care nu sunt conforme cu prezentul regulament sau cu instrucțiunile generale ale comitetului.

În vederea evaluării planurilor de rezoluție, comitetul poate solicita autorităților naționale de rezoluție să îi transmită toate informațiile necesare pe care le-au obținut în conformitate cu articolul 11 și cu articolul 13 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE, fără a aduce atingere capitolului 5 din prezentul titlu.

(2) Articolul 13 alineatele (4)-(10) și articolele 88-92 din Directiva 2014/59/UE nu se aplică relațiilor dintre autoritățile naționale de rezoluție. Deciziile comune și toate deciziile adoptate în lipsa unei decizii comune menționate la articolul 45 alineatele (9)-(13) din Directiva 2014/59/UE nu se aplică. În schimb, se aplică dispozițiile relevante din prezentul regulament.

Articolul 32

Consultarea și cooperarea cu statele membre neparticipante și cu țările terțe

(1) În cazul unui grup care cuprinde entități constituite în state membre participante, precum și în state membre neparticipante sau în țări terțe, fără a aduce atingere unei eventuale aprobări din partea Consiliului sau a Comisiei impuse în temeiul prezentului regulament, comitetul reprezintă autoritățile naționale de rezoluție din statele membre participante, în scopul consultării și cooperării cu statele membre neparticipante sau cu țările terțe, în conformitate cu articolele 7, 8, 12, 13, 16, 18, 55 și 88-92 din Directiva 2014/59/UE.

În cazul unui grup care cuprinde entități constituite în state membre participante, filiale constituite sau sucursale semnificative situate în state membre neparticipante, comitetul comunică autorităților competente și/sau autorităților de rezoluție din statul neparticipant, dacă este cazul, toate planurile, deciziile sau măsurile menționate la articolele 8, 10, 11, 12 și 13 care sunt relevante pentru grup.

(2) Comitetul, BCE, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente din statele membre neparticipante încheie memorandumuri de înțelegere în care descriu în termeni generali modul în care vor coopera la îndeplinirea sarcinilor lor în temeiul Directivei 2014/59/UE.

Fără a aduce atingere primului paragraf, comitetul încheie un memorandum de înțelegere cu autoritatea de rezoluție din fiecare stat membru neparticipant care găzduiește cel puțin o instituție globală de importanță sistemică, identificată ca atare în temeiul articolului 131 din Directiva 2013/36/UE.

(3) Fiecare memorandum se revizuieste periodic și se publică cu respectarea cerințelor privind secretul profesional.

(4) Comitetul încheie, în numele autorităților naționale de rezoluție din statele membre participante, acorduri de cooperare neobligatorii, conform acordurilor-cadru de cooperare ale ABE menționate la articolul 97 alineatul (2) din Directiva 2014/59/UE. Comitetul notifică ABE cu privire la aceste acorduri de cooperare.

Articolul 33

Recunoașterea și executarea procedurilor de rezoluție din țări terțe

(1) Prezentul articol se aplică procedurilor de rezoluție din țări terțe, cu excepția cazului în care și până în momentul în care intră în vigoare un acord internațional astfel cum se menționează la articolul 93 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE încheiat cu țara terță în cauză. Articolul se aplică, de asemenea, și în urma intrării în vigoare a unui acord internațional astfel cum se menționează la articolul 93 alineatul (1) din Directiva respectivă încheiat cu țara terță în cauză în măsura în care recunoașterea și executarea procedurilor de rezoluție din țările terțe nu este reglementată de acordul în cauză.

(2) Comitetul evaluează și emite o recomandare adresată autorităților naționale de rezoluție referitoare la recunoașterea și executarea procedurilor de rezoluție efectuate de autoritățile de rezoluție din țările terțe în legătură cu o instituție dintr-o țară terță sau o întreprindere-mamă dintr-o țară terță care deține:

- (a) una sau mai multe filiale în Uniune, stabilite în unul sau mai multe state membre participante; sau
- (b) active, drepturi sau pasive situate în unul sau mai multe state membre participante sau reglementate de dreptul statelor membre participante.

Comitetul realizează evaluarea după consultarea autorităților naționale de rezoluție și, în cazul în care se înființează un colegiu european de rezoluție în temeiul articolului 89 din Directiva 2014/59/UE, a autorităților de rezoluție din statele membre neparticipante.

Evaluarea ține seama în mod corespunzător de interesele fiecărui stat membru participant în care își desfășoară activitatea instituția sau întreprinderea-mamă din țara terță și în special de impactul potențial al recunoașterii și al executării procedurilor de rezoluție din țări terțe asupra celorlalte părți ale grupului și a stabilității financiare din statele membre respective.

(3) Comitetul recomandă refuzul recunoașterii sau a executării procedurilor de rezoluție menționate la alineatul (1) în cazul în care consideră că:

- (a) procedurile de rezoluție din țările terțe ar avea un efect advers asupra stabilității financiare din statele membre participante;
- (b) procedura de rezoluție din țara terță nu garantează un tratament egal cu cel al creditorilor și depunătorilor din țara terță cu drepturi legale similare, în special pentru depunătorii situați sau plătibili într-un stat membru participant;
- (c) că recunoașterea sau executarea procedurii de rezoluție din țara terță ar avea implicații bugetare semnificative pentru statul membru participant; sau
- (d) că efectele unei asemenea recunoașteri sau executări ar contraveni dreptului intern din statul membru participant.

(4) Autoritățile naționale de rezoluție pun în aplicare recomandarea comitetului și solicită recunoașterea sau executarea pe teritoriile lor a procedurilor de rezoluție sau explică comitetului, într-o declarație motivată, ce anume îi împiedică să pună în aplicare recomandarea comitetului.

(5) La exercitarea competențelor de rezoluție în legătură cu entități din țări terțe, autoritățile naționale de rezoluție exercită, atunci când este cazul, competențele care le-au fost conferite pe baza dispozițiilor menționate la articolul 94 alineatul (4) din Directiva 2014/59/UE.

CAPITOLUL 5

Competențe de investigare

Articolul 34

Solicitări de informații

(1) În scopul exercitării atribuțiilor în temeiul prezentului regulament, comitetul poate solicita următoarelor persoane fizice sau juridice, fie prin intermediul autorităților naționale de rezoluție, fie direct, după ce le-a informat în prealabil, utilizând pe deplin informațiile aflate la dispoziția BCE sau a autorităților naționale competente, să furnizeze toate informațiile necesare pentru exercitarea atribuțiilor care îi sunt conferite prin prezentul regulament:

- (a) entitățile menționate la articolul 2;
- (b) angajații entităților menționate la articolul 2;
- (c) părțile terțe către care entitățile menționate la articolul 2 au externalizat anumite funcții sau activități.

(2) Entitățile și persoanele menționate la alineatul (1) furnizează informațiile solicitate în temeiul respectivului alineat. Cerințele privind secretul profesional nu scutesc respectivele entități și persoane de obligația de a furniza aceste informații. Furnizarea informațiilor solicitate nu se consideră o încălcare a cerințelor privind secretul profesional.

(3) În cazul în care comitetul obține informații direct de la respectivele entități și persoane, acesta pune informațiile obținute la dispoziția autorităților naționale de rezoluție în cauză.

(4) Comitetul este în măsură să obțină, inclusiv în permanență, toate informațiile necesare pentru exercitarea funcțiilor ce îi revin în temeiul prezentului regulament, în special informații privind capitalul, lichiditățile, activele și pasivele oricărei instituții care intră în sfera competențelor sale de rezoluție.

(5) Comitetul, BCE, autoritățile naționale competente și autoritățile naționale de rezoluție pot întocmi memoranduri de înțelegere printr-o procedură privind schimbul de informații. Schimbul de informații dintre comitet, BCE, autoritățile naționale competente și autoritățile naționale de rezoluție nu este considerat o încălcare a cerințelor privind secretul profesional.

(6) Autoritățile naționale competente, inclusiv, după caz, BCE, precum și autoritățile naționale de rezoluție cooperează cu comitetul pentru a verifica dacă sunt deja disponibile toate informațiile solicitate sau numai o parte din acestea. În cazul în care respectivele informații sunt disponibile, autoritățile naționale competente, inclusiv, după caz, BCE, sau autoritățile naționale de rezoluție comunică aceste informații comitetului.

Articolul 35

Investigații generale

(1) În scopul exercitării atribuțiilor conferite în temeiul prezentului regulament și sub rezerva oricăror altor condiții prevăzute de legislația aplicabilă a Uniunii, comitetul poate efectua, prin intermediul autorităților naționale de rezoluție, sau în mod direct, după ce le informează, toate investigațiile necesare în legătură cu orice persoană fizică sau juridică menționată la articolul 34 alineatul (1), stabilită sau situată într-un stat membru participant.

În acest scop, comitetul poate:

- (a) solicita prezentarea de documente;
- (b) verifica evidențele și registrele oricărei persoane fizice sau juridice menționate la articolul 34 alineatul (1) și ridica copii sau extrase ale acestor evidențe și registre;
- (c) obține explicații scrise sau verbale de la orice persoană fizică sau juridică menționată la articolul 34 alineatul (1) sau de la reprezentanții acesteia ori de la membrii personalului său;
- (d) chestiona orice altă persoană fizică sau juridică care își dă acordul în acest sens, în scopul colectării de informații referitoare la obiectul unei investigații;

(2) Persoanele fizice sau juridice menționate la articolul 34 alineatul (1) fac obiectul investigațiilor lansate pe baza unei decizii a comitetului.

În cazul în care o persoană obstrucționează desfășurarea investigației, autoritățile naționale de rezoluție din statul membru participant în care sunt situate sediile respective acordă, în conformitate cu dreptul intern, asistența necesară, facilitând inclusiv accesul comitetului la sediile comerciale ale persoanelor fizice sau juridice menționate la articolul 34 alineatul (1), astfel încât respectivele drepturi să poată fi exercitate.

Articolul 36

Inspecții la fața locului

(1) În scopul exercitării atribuțiilor conferite în temeiul prezentului Regulament și sub rezerva altor condiții prevăzute de legislația aplicabilă a Uniunii, comitetul poate să efectueze, în conformitate cu articolul 37 și cu condiția să informeze în prealabil autoritățile naționale de rezoluție și autoritățile naționale competente corespunzătoare și, dacă este cazul, în cooperare cu acestea, toate inspecțiile necesare la fața locului, la sediile comerciale ale persoanelor fizice sau juridice menționate la articolul 34 alineatul (1). Atunci când desfășurarea corespunzătoare și eficiența inspecției impun acest lucru, comitetul poate efectua inspecția la fața locului fără să anunțe în prealabil persoanele juridice respective.

(2) Funcționarii și celelalte persoane autorizate de comitet să efectueze o inspecție la fața locului pot intra în orice sediu și pe orice teren comercial al persoanelor juridice care fac obiectul unei decizii de investigare adoptate de comitet în temeiul articolului 35 alineatul (2) și dețin toate competențele prevăzute la articolul 35 alineatul (1).

(3) Persoanele juridice menționate la articolul 34 alineatul (1) fac obiectul investigațiilor la fața locului pe baza unei decizii a comitetului.

(4) Funcționarii și celelalte persoane care îi însoțesc, autorizate sau numite de către autoritățile naționale de rezoluție din statele membre în care urmează să se desfășoare inspecția, asistă în mod activ, sub supravegherea și coordonarea comitetului, funcționarii și celelalte persoane autorizate de către comitet. În acest scop, aceștia dispun de competențele prevăzute la alineatul (2). Funcționarii autorităților naționale de rezoluție din statele membre participante în cauză și alte persoane care îi însoțesc, autorizate sau numite de autoritățile respective, au, de asemenea, dreptul de a participa la inspecțiile la fața locului.

(5) În cazul în care funcționarii și celelalte persoane autorizate sau numite de comitet, care îi însoțesc, constată că o persoană se opune inspecției dispuse în temeiul alineatului (1), autoritățile naționale de rezoluție din statele membre participante în cauză le acordă asistența necesară în conformitate cu dreptul intern. În măsura în care acest lucru este necesar pentru desfășurarea inspecției, această asistență cuprinde sigilarea sediilor comerciale, a registrelor sau a evidențelor. În cazul în care autoritățile naționale de rezoluție în cauză nu dispun de această competență, ele exercită competențele lor pentru a solicita asistența necesară altor autorități naționale.

Articolul 37

Autorizarea de către o autoritate judiciară

(1) În cazul în care inspecțiile la fața locului prevăzute la articolul 36 alineatele (1) și (2) sau asistența prevăzută la articolul 36 alineatul (5) necesită o autorizație din partea unei autorități judiciare în conformitate cu normele naționale, se solicită o astfel de autorizație.

(2) În cazul în care se solicită autorizația menționată la alineatul (1) de la prezentul articol, autoritatea judiciară națională verifică autenticitatea deciziei comitetului și se asigură că măsurile coercitive preconizate nu sunt nici arbitrare, nici excesive în raport cu obiectul inspecției. Cu ocazia verificării proporționalității măsurilor coercitive, autoritatea judiciară națională poate solicita comitetului explicații detaliate, în special în ceea ce privește motivele pentru care comitetul suspectează că a avut loc o încălcare a deciziilor menționate la articolul 29, gravitatea respectivei încălcări și natura implicării persoanei care face obiectul măsurilor coercitive. Cu toate acestea, autoritatea judiciară națională nu reexaminează necesitatea efectuării inspecției și nici nu solicită să i se furnizeze informațiile conținute în dosarul comitetului. Curtea de Justiție este singurul organism care poate verifica legalitatea deciziei comitetului.

CAPITOLUL 6

Sancțiuni

Articolul 38

Amenzi

(1) În cazul în care comitetul constată că o entitate menționată la articolul 2 a săvârșit, cu intenție sau din neglijență, una dintre încălcările enumerate la alineatul (2), acesta adoptă decizia de a aplica o amendă în conformitate cu alineatul (3).

O încălcare comisă de o astfel de entitate este considerată ca fiind comisă cu intenție dacă există circumstanțe obiective care demonstrează faptul că entitatea sau organismul său de conducere sau cadrele superioare de conducere au acționat în mod deliberat pentru a comite încălcarea respectivă.

(2) Se aplică amenzi entităților menționate la articolul 2 pentru următoarele încălcări:

- (a) dacă nu furnizează informațiile solicitate în conformitate cu articolul 34;
- (b) dacă nu se supun unei investigații generale în conformitate cu articolul 35 sau unei inspecții la fața locului în conformitate cu articolul 36;
- (c) dacă nu respectă o decizie care le este adresată de către comitet în temeiul articolului 29.

(3) Cuantumul de bază al amenzilor menționate la alineatul (1) de la prezentul articol reprezintă un procent din cifra anuală de afaceri netă, incluzând venitul brut din dobânzile de încasat și alte venituri similare, venituri din acțiuni și alte titluri de valoare cu randament fix sau variabil, precum și comisioanele sau taxele de încasat de către întreprindere din exercițiul bugetar anterior în conformitate cu articolul 316 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, sau, în statele membre a căror monedă națională nu este euro, valoarea corespunzătoare în moneda națională la 19 august 2014, care se încadrează în limitele următoare:

- (a) pentru încălcările menționate la alineatul (2) literele (a) și (b), cuantumul de bază variază între minimum 0,05 % și maximum 0,15 %;
- (b) pentru încălcările menționate la alineatul (2) litera (c), cuantumul de bază variază între minimum 0,25 % și maximum 0,5 %;

Pentru a decide dacă cuantumul de bază al amenzilor ar trebui să fie stabilit mai aproape de valoarea minimă, medie sau maximă prevăzută în primul paragraf, comitetul ține seama de cifra de afaceri anuală a entității în cauză, obținută în exercițiul bugetar precedent. Cuantumul de bază se stabilește în jurul valorii minime în cazul entităților a căror cifră de afaceri anuală se situează sub 1 000 000 000 EUR, al valorii medii în cazul entităților cu o cifră de afaceri anuală între 1 000 000 000 EUR și 5 000 000 000 EUR și al valorii maxime în cazul entităților a căror cifră de afaceri anuală depășește 5 000 000 000 EUR.

(4) Cuantumurile de bază menționate la alineatul (3) se ajustează, dacă este necesar, ținându-se cont de factorii agravanți sau atenuanți menționați la alineatele (5) și (6), în conformitate cu coeficienții aferenți menționați la alineatul (9).

Coeficienții atenuanți corespunzători se aplică unul câte unul la cuantumul de bază. În cazul în care sunt aplicabili mai mulți coeficienți atenuanți, diferența dintre cuantumul de bază și cuantumul care rezultă în urma aplicării fiecărui coeficient atenuant în parte se scade din cuantumul de bază.

Coeficienții agravanți corespunzători se aplică unul câte unul la cuantumul de bază. În cazul în care sunt aplicabili mai mulți coeficienți agravanți, diferența dintre cuantumul de bază și cuantumul care rezultă în urma aplicării fiecărui coeficient agravant în parte se adaugă la cuantumul de bază.

(5) Următorii factori agravanți se aplică în ceea ce privește amenzile menționate la alineatul (1):

- (a) încălcarea a fost săvârșită în mod intenționat;
- (b) încălcarea a fost săvârșită în mod repetat;

- (c) încălcarea a fost săvârșită pe o perioadă care depășește trei luni;
 - (d) încălcarea a evidențiat deficiențe sistemice în ceea ce privește organizarea entității, în special procedurile, sistemele de management sau controalele sale interne;
 - (e) nu a fost luată nicio măsură de remediere de la identificarea încălcării;
 - (f) conducerea superioară a entității nu a cooperat cu comitetul la desfășurarea anchetei acestuia.
- (6) Următorii factori atenuanți se aplică în ceea ce privește amenziile menționate la alineatul (1):
- (a) încălcarea a fost săvârșită pe o perioadă mai scurtă de 10 zile lucrătoare;
 - (b) conducerea superioară a entității poate demonstra că a luat toate măsurile necesare pentru a preîntâmpina încălcarea;
 - (c) entitatea a adus încălcarea la cunoștința comitetului cu rapiditate, eficacitate și în întregime;
 - (d) entitatea a luat de bunăvoie măsuri pentru a se asigura că astfel de încălcări nu mai pot fi săvârșite în viitor.
- (7) Fără a aduce atingere alineatelor (2)-(6), amenziile aplicate nu depășesc 1 % din cifra anuală de afaceri pe care entitatea vizată, menționată la alineatul (1), a realizat-o în anul bugetar anterior.

Prin derogare de la primul paragraf, în cazul în care entitatea a beneficiat financiar în mod direct sau indirect de pe urma încălcării în cauză și în cazul în care câștigurile obținute sau pierderile evitate datorită încălcării pot fi stabilite, amenda este cel puțin egală cu beneficiul astfel obținut.

În cazul în care o faptă sau o omisiune a entității menționate la alineatul (1) reprezintă mai mult de o încălcare dintre cele enumerate la alineatul (2), se aplică numai cuantumul cel mai ridicat al amenzii, calculat în conformitate cu prezentul articol și aferent uneia dintre încălcările respective.

(8) În cazurile nevizate de alineatul (2), comitetul poate recomanda autorităților naționale de rezoluție să ia măsuri pentru a asigura aplicarea unor sancțiuni corespunzătoare în conformitate cu articolele 110-114 din Directiva 2014/59/UE și cu orice act legislativ național aplicabil.

- (9) La calcularea amenzilor, comitetul aplică următorii coeficienți de ajustare legați de factorii agravanți:
- (a) în cazul în care încălcarea a fost săvârșită în mod repetat, se aplică un coeficient suplimentar de 1,1 pentru fiecare dată când a fost repetată;
 - (b) în cazul în care încălcarea a fost săvârșită pe o perioadă care depășește trei luni, se aplică un coeficient de 1,5;
 - (c) în cazul în care încălcarea a evidențiat deficiențe sistemice în organizarea entității, în special în ceea ce privește procedurile, sistemele de gestionare sau mecanismele de control intern, se aplică un coeficient de 2,2;
 - (d) în cazul în care încălcarea a fost săvârșită în mod intenționat, se aplică un coeficient de 2;
 - (e) în cazul în care nu s-a luat nicio măsură de remediere după ce s-a identificat încălcarea, se aplică un coeficient de 1,7;
 - (f) în cazul în care personalul de conducere de nivel superior al entității nu a cooperat cu comitetul la desfășurarea anchetei acestuia, se aplică un coeficient de 1,5.

La calcularea amenzilor, comitetul aplică următorii coeficienți de ajustare legați de factorii atenuanți:

- (a) în cazul în care încălcarea a fost săvârșită pe o perioadă mai scurtă de 10 zile lucrătoare, se aplică un coeficient de 0,9;
- (b) în cazul în care personalul de conducere de nivel superior al entității poate demonstra că a luat toate măsurile necesare pentru a preveni încălcarea, se aplică un coeficient de 0,7;
- (c) în cazul în care entitatea a adus încălcarea la cunoștința comitetului cu rapiditate, eficacitate și în întregime, se aplică un coeficient de 0,4;
- (d) în cazul în care entitatea a luat de bunăvoie măsuri pentru a se asigura că astfel de încălcări nu mai pot fi săvârșite în viitor, se aplică un coeficient de 0,6.

Articolul 39

Penalități cu titlu cominatoriu

- (1) Comitetul impune printr-o decizie o penalitate cu titlu cominatoriu unei entități menționate la articolul 2, pentru a constrânge:
- (a) respectiva entitate să se conformeze unei decizii adoptate în temeiul articolului 34;
 - (b) o persoană menționată la articolul 34 alineatul (1) să furnizeze informații complete, care au fost solicitate printr-o decizie adoptată în temeiul articolului respectiv;
 - (c) o persoană menționată la articolul 35 alineatul (1) să se supună unei investigații și, în special, să prezinte evidențe, date și proceduri complete sau orice alte materiale solicitate, să completeze și să rectifice alte informații furnizate în cadrul unei investigații lansate prin intermediul unei decizii adoptate în temeiul articolului respectiv;
 - (d) o persoană menționată la articolul 36 alineatul (1) să se supună unei inspecții la fața locului, impusă prin intermediul unei decizii adoptate în temeiul articolului respectiv.
- (2) Penalitățile cu titlu cominatoriu trebuie să fie eficace și proporționale. O penalitate cu titlu cominatoriu se aplică zilnic până când entitatea menționată la articolul 2 sau persoana în cauză respectă deciziile relevante menționate la alineatul (1) literele (a)-(d) ale prezentului articol.
- (3) În pofida alineatului (2), cuantumul penalităților cu titlu cominatoriu este de 0,1 % din cifra de afaceri zilnică medie din exercițiul financiar precedent. O penalitate cu titlu cominatoriu se calculează de la data stipulată în decizia de impunere a unei penalități cu titlu cominatoriu.
- (4) Penalitățile cu titlu cominatoriu pot fi impuse pentru o perioadă de maximum șase luni de la data comunicării deciziei comitetului.

Articolul 40

Audierea persoanelor care fac obiectul procedurilor

- (1) Înainte de adoptarea unei decizii de aplicare a unor amenzi și/sau a unor penalități cu titlu cominatoriu în temeiul articolelor 38 sau 39, comitetul acordă persoanelor fizice sau juridice care fac obiectul respectivelor proceduri posibilitatea de a fi audiate pe tema constatărilor sale. Comitetul își fundamentează deciziile doar pe constatările asupra cărora persoanele fizice sau juridice care fac obiectul procedurilor au avut posibilitatea să formuleze observații.
- (2) Drepturile la apărare ale persoanelor fizice sau juridice care fac obiectul procedurilor sunt pe deplin respectate pe durata procedurilor. Acestea au drept de acces la dosarul întocmit de comitet, sub rezerva interesului legitim al altor persoane de a-și proteja secretele economice. Dreptul de acces la dosar nu vizează informațiile confidențiale sau documentele pregătitoare interne ale comitetului.

Articolul 41

Publicarea, natura, executarea și alocarea amenzilor și a penalităților cu titlu cominatoriu

- (1) Comitetul publică deciziile de aplicare a penalităților menționate la articolul 38 alineatul (1) și la articolul 39 alineatul (1), cu excepția cazului în care prezentarea acestor informații ar putea pune în pericol rezoluția entității în cauză. Publicarea se face anonim, în oricare dintre următoarele situații:
- (a) în cazul în care informațiile publicate conțin date cu caracter personal și, în urma unei evaluări prealabile obligatorii, se constată că publicarea acestor date cu caracter personal este disproporționată;
 - (b) în cazul în care publicarea ar pune în pericol stabilitatea piețelor financiare sau o anchetă penală în curs de desfășurare;
 - (c) în cazul în care publicarea ar cauza, în măsura în care se poate stabili acest lucru, daune disproporționate persoanelor fizice sau juridice implicate.

Alternativ, în astfel de cazuri, publicarea datelor respective poate fi amânată pentru o perioadă rezonabilă dacă se poate preconiza că, în cursul perioadei respective, motivele care au justificat publicarea informațiilor vor înceta să existe.

Comitetul informează ABE cu privire la toate amenzile și sancțiunile penalizatoare periodice impuse de acesta în temeiul articolelor 38 și 39 și pune la dispoziție informații cu privire la procedurile de apel declanșate și la rezultatul acestora.

(2) Amenzile și penalitățile cu titlu cominatoriu aplicate în temeiul articolelor 38 și 39 au caracter administrativ.

(3) Amenzile și penalitățile cu titlu cominatoriu aplicate în temeiul articolelor 38 și 39 sunt executorii.

Executarea este reglementată de normele de procedură aplicabile în vigoare în statul membru participant pe teritoriul căruia aceasta are loc. Titlul executoriu se anexează la decizie, fără a se îndeplini nicio altă formalitate cu excepția verificării autenticității deciziei de către autoritatea pe care guvernul fiecărui stat membru participant o desemnează în acest scop și care este adusă la cunoștința comitetului și a Curții de Justiție.

După îndeplinirea acestor formalități la cererea părții interesate, aceasta poate începe executarea în conformitate cu dreptul intern, sesizând direct organul competent.

Executarea poate fi suspendată numai în temeiul unei decizii a Curții de Justiție. Cu toate acestea, plângerile privind executarea neregulamentară sunt de competența instanțelor statului membru participant în cauză.

(4) Cuantumul obținute din amenzi și din penalitățile cu titlu cominatoriu se virează în fond.

PARTEA A III-A

CADRUL INSTITUȚIONAL

TITLUL I

COMITETUL

Articolul 42

Statut juridic

(1) Se instituie comitetul. Acesta este o agenție a Uniunii cu o structură specifică adaptată sarcinilor sale. Comitetul are personalitate juridică.

(2) În fiecare stat membru, comitetul beneficiază de cea mai extinsă capacitate juridică acordată persoanelor juridice conform dreptului intern. Acesta poate, în special, să dobândească sau să înstrăineze bunuri mobile și imobile și se poate constitui parte în procedurile judiciare.

(3) Comitetul este reprezentat de președintele său.

Articolul 43

Componență

(1) Comitetul are următoarea componență:

- (a) președintele desemnat în conformitate cu articolul 56;
- (b) alți patru membri cu normă întreagă desemnați în conformitate cu articolul 56;
- (c) un membru numit de fiecare stat membru participant care își reprezintă autoritățile naționale de rezoluție.

(2) Fiecare membru, inclusiv președintele, dispune de un vot.

(3) Comisia și BCE numesc fiecare câte un reprezentant care are dreptul să participe la reuniunile sesiunilor executive și ale sesiunilor plenare în calitate de observator permanent.

Reprezentanții Comisiei și ai BCE au dreptul să ia parte la dezbateri și au acces la toate documentele.

- (4) În cazul în care într-un stat membru participant există mai mult de o autoritate națională de rezoluție, unui al doilea reprezentant i se permite să participe în calitate de observator fără drept de vot.
- (5) Structura administrativă și de gestionare a comitetului cuprinde:
- (a) o sesiune plenară a comitetului, care îndeplinește sarcinile prevăzute la articolul 50;
 - (b) o sesiune executivă a comitetului, care îndeplinește sarcinile prevăzute la articolul 54;
 - (c) un președinte, care îndeplinește sarcinile prevăzute la articolul 56;
 - (d) un secretariat, care furnizează sprijinul administrativ și tehnic necesar pentru realizarea tuturor sarcinilor atribuite comitetului.

Articolul 44

Conformitatea cu dreptul Uniunii

Comitetul acționează în conformitate cu dreptul Uniunii, în special cu deciziile Consiliului și ale Comisiei în temeiul prezentului regulament.

Articolul 45

Răspundere

- (1) Comitetul răspunde în fața Parlamentului European, a Consiliului și a Comisiei pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, în conformitate cu alineatele (2)-(8).
- (2) Comitetul prezintă Parlamentului European, parlamentelor naționale ale statelor membre participante în conformitate cu articolul 46, Consiliului, Comisiei și Curții de Conturi Europene un raport anual privind îndeplinirea sarcinilor care îi sunt atribuite prin prezentul regulament. Sub rezerva cerințelor privind secretul profesional, acest raport se publică pe site-ul comitetului.
- (3) Președintele prezintă raportul respectiv în mod public Parlamentului European și Consiliului.
- (4) La cererea Parlamentului European, președintele este audiat de comisia competentă a Parlamentului European cu privire la îndeplinirea de către comitet a sarcinilor în materie de rezoluție. O audiere are loc cel puțin o dată pe an.
- (5) La cererea Consiliului, președintele poate să fie audiat de către acesta cu privire la îndeplinirea de către comitet a sarcinilor care îi revin în materie de rezoluție.
- (6) Comitetul răspunde oral sau în scris la întrebările adresate de Parlamentul European sau de Consiliu, în conformitate cu propriile sale proceduri și, în toate cazurile, în termen de cinci săptămâni de la primirea unei întrebări.
- (7) La cerere, președintele poartă discuții confidențiale neconsemnate în scris, în spatele ușilor închise, cu președintele și vicepreședintele comisiei competente a Parlamentului European, în cazul în care discuțiile respective sunt necesare pentru exercitarea competențelor Parlamentului European în temeiul TFUE. Se încheie un acord între Parlamentul European și comitet cu privire la modalitățile detaliate de organizare a discuțiilor respective, în vederea asigurării deplinei confidențialități, în conformitate cu cerințele privind secretul profesional impuse comitetului în temeiul prezentului regulament și când acesta acționează în calitate de autoritate națională de rezoluție în temeiul dreptului relevant al Uniunii.
- (8) Conform dispozițiilor din TFUE și din regulamentele menționate la articolul 226 din TFUE, comitetul cooperează cu Parlamentul European pe durata oricăror investigații efectuate de Parlamentul European. În termen de șase luni de la desemnarea președintelui, comitetul și Parlamentul European încheie acorduri corespunzătoare privind modalitățile practice de exercitare a răspunderii democratice și a supravegherii în ceea ce privește îndeplinirea sarcinilor atribuite comitetului prin prezentul regulament. Sub rezerva competenței conferite Parlamentului European în temeiul articolului 226

din TFUE, acordurile respective vizează, *inter alia*, accesul la informații, inclusiv normele privind tratamentul și protecția informațiilor clasificate sau a informațiilor confidențiale de alt tip, cooperarea în cadrul audierilor, conform dispozițiilor de la articolul 45 alineatul (4) din prezentul regulament, discuțiile confidențiale neconsemnate în scris, rapoartele, răspunsurile la întrebări, investigațiile și furnizarea de informații privind procedura de selecție a președintelui, a vicepreședintelui și a celor patru membri menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b) din prezentul regulament.

Articolul 46

Parlamentele naționale

- (1) Datorită sarcinilor specifice conferite comitetului prin prezentul regulament, parlamentele naționale ale statelor membre participante, prin intermediul propriilor lor proceduri, pot solicita comitetului să răspundă, iar comitetul este obligat să răspundă în scris, la eventualele observații sau întrebări pe care le adresează acestuia cu privire la funcțiile îndeplinite de comitet în temeiul prezentului regulament.
- (2) Atunci când prezintă raportul prevăzut la articolul 45 alineatul (2), comitetul transmite simultan raportul respectiv direct parlamentelor naționale ale statelor membre participante. Parlamentele naționale pot adresa comitetului observații motivate cu privire la raportul respectiv. Comitetul răspunde oral sau în scris la observațiile sau întrebările adresate de parlamentele naționale ale statelor membre participante, în conformitate cu propriile sale proceduri.
- (3) Parlamentul național al unui stat membru participant îl poate invita pe președinte să participe, alături de un reprezentant al autorității naționale de rezoluție, la un schimb de opinii privind rezoluția entităților menționate la articolul 2 din statul membru respectiv. Președintele este obligat să dea curs acestei invitații.
- (4) Prezentul regulament nu aduce atingere răspunderii autorităților naționale de rezoluție în fața parlamentelor naționale, în conformitate cu dreptul intern, în ceea ce privește îndeplinirea sarcinilor care nu sunt atribuite comitetului, Consiliului sau Comisiei prin prezentul regulament și realizarea activităților desfășurate de respectivele autorități în conformitate cu articolul 7 alineatul (3).

Articolul 47

Independență

- (1) În îndeplinirea sarcinilor care le sunt atribuite prin prezentul regulament, comitetul și autoritățile naționale de rezoluție acționează în mod independent și în interesul general.
 - (2) Președintele, vicepreședintele și membrii menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b) își îndeplinesc sarcinile conform deciziilor comitetului, Consiliului și Comisiei. Aceștia acționează independent și obiectiv în interesul al Uniunii în ansamblul său și nu solicită și nu primesc instrucțiuni din partea instituțiilor sau a organismelor Uniunii, din partea niciunui guvern al unui stat membru sau din partea niciunui alt organism public sau privat.
- În cadrul deliberărilor și al proceselor decizionale ale comitetului, președintele, vicepreședintele și membrii menționați la articolul 39 alineatul (1) litera (b) își exprimă opiniile proprii și votează independent.
- (3) Nici statele membre sau instituțiile ori organismele Uniunii Europene, nici orice alt organism public sau privat nu urmărește să influențeze președintele, vicepreședintele sau membrii comitetului.
 - (4) În conformitate cu Statutul funcționarilor prevăzut în Regulamentul (CEE, Euratom, CECO) nr. 259/68 al Consiliului ⁽¹⁾ (denumit în continuare „Statutul funcționarilor”) menționat la articolul 87 alineatul (6) din prezentul regulament, președintele, vicepreședintele și membrii menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b) din prezentul regulament, după părăsirea funcției, au în continuare obligația de a da dovadă de integritate și discreție în ceea ce privește acceptarea anumitor poziții sau avantaje.

Articolul 48

Sediu

Comitetul are sediul la Bruxelles, în Belgia.

⁽¹⁾ Regulamentul (CEE, Euratom, CECO) nr. 259/68 al Consiliului din 29 februarie 1968 de stabilire a Statutului funcționarilor, precum și a regimului aplicabil celorlalți agenți ai Comunităților Europene și de instituire a unor măsuri speciale aplicabile temporar funcționarilor Comisiei (JO L 56, 4.3.1968, p. 1).

TITLUL II

SESIUNEA PLENARĂ A COMITETULUI

Articolul 49

Participarea la sesiunile plenare

Toți membrii comitetului menționați la articolul 43 alineatul (1) participă la sesiunile plenare ale acestuia.

Articolul 50

Sarcini

- (1) În cadrul sesiunii sale plenare, comitetul:
- (a) adoptă, până la data de 30 noiembrie a fiecărui an, programul său anual de lucru pentru anul următor, pe baza unui proiect înaintat de președinte, și îl transmite spre informare Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și BCE;
 - (b) adoptă și monitorizează bugetul său anual, în conformitate cu articolul 61 alineatul (2), aprobă conturile definitive ale comitetului și acordă președintelui descărcarea de gestiune în conformitate cu articolul 63 alineatele (4) și (8);
 - (c) sub rezerva procedurii menționate la alineatul (2), decide cu privire la utilizarea fondului, în cazul în care în măsura de rezoluție în cauză este necesar sprijin din partea fondului care depășește plafonul de 5 000 000 000 EUR pentru care ponderarea ajutorului în lichidități este de 0,5;
 - (d) când ajutorul net din partea fondului acumulat în ultimele 12 luni consecutive atinge plafonul de 5 000 000 000 EUR, evaluează aplicarea instrumentelor de rezoluție, în special utilizarea fondului, și elaborează îndrumări pe care sesiunea executivă le urmează în deciziile de rezoluție adoptate ulterior, în special, dacă este cazul, privind diferențierea între lichidități și alte tipuri de sprijin;
 - (e) decide cu privire la necesitatea colectării unor contribuții *ex post* extraordinare, în conformitate cu articol 71, cu privire la împrumuturile pe bază de voluntariat între mecanismele de finanțare, în conformitate cu articolul 72, la mijloacele alternative de finanțare, în conformitate cu articolele 73 și 74, și la mutualizarea mecanismelor naționale de finanțare, în conformitate cu articolul 78, care implică un sprijin din partea fondului peste plafonul menționat la litera (c) de la prezentul alineat;
 - (f) decide cu privire la investiții, în conformitate cu articolul 75;
 - (g) adoptă raportul anual de activitate privind acțiunile sale prevăzut la articolul 41, care prezintă explicații detaliate privind execuția bugetului;
 - (h) adoptă normele financiare care i se aplică în conformitate cu articolul 64;
 - (i) adoptă o strategie antifraudă, proporțională cu riscurile de fraudă, ținând seama de costurile și beneficiile măsurilor care urmează să fie puse în aplicare;
 - (j) adoptă norme de prevenire și gestionare a conflictelor de interese în cazul membrilor săi;
 - (k) adoptă regulamentul său de procedură și pe cel al comitetului în cadrul sesiunii sale executive;
 - (l) în conformitate cu alineatul (3) de la prezentul articol, exercită, în ceea ce privește personalul său, competențele de autoritate imputernicită să facă numiri, atribuite prin Statutul funcționarilor, și competențele de autoritate abilitată să încheie contracte de muncă, atribuite prin Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene („Regimul aplicabil celorlalți agenți”), după cum se prevede în Regulamentul (CEE, Euratom, CECO) nr. 259/68 („competențele de autoritate imputernicită să facă numiri”);
 - (m) adoptă normele corespunzătoare de punere în aplicare a Statului funcționarilor și a Regimului aplicabil celorlalți agenți, în conformitate cu articolul 110 din Statutul funcționarilor;
 - (n) numește un contabil, care face obiectul Statutului funcționarilor și al Regimului aplicabil celorlalți agenți și care este independent din punct de vedere funcțional în îndeplinirea îndatoririlor sale;

- (o) asigură luarea măsurilor adecvate în urma constărilor și a recomandărilor rezultate din rapoartele și evaluările de audit interne sau externe, precum și din investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF);
 - (p) ia toate deciziile privind instituirea structurilor sale interne și, dacă este necesar, privind modificarea acestora;
 - (q) aprobă cadrul menționat la articolul 31 alineatul (1) de organizare a mecanismelor practice de cooperare cu autoritățile naționale de rezoluție.
- (2) La adoptarea deciziilor, sesiunea plenară a comitetului acționează în conformitate cu obiectivele specificate la articolele 6 și 14.

În sensul alineatului (1) litera (c), schema de rezoluție pregătită de sesiunea executivă se consideră a fi adoptată, cu excepția cazului în care, în termen de trei ore de la prezentarea proiectului de către sesiunea executivă în fața sesiunii plenare, cel puțin un membru al sesiunii plenare convoacă o reuniune a sesiunii plenare. În acest caz, o decizie privind schema de rezoluție se adoptă de către sesiunea plenară.

(3) În cadrul sesiunii sale plenare, comitetul adoptă, în conformitate cu articolul 110 din Statutul funcționarilor, o decizie întemeiată pe articolul 2 alineatul (1) din Statutul funcționarilor și pe articolul 6 din Regimul aplicabil celorlalți agenți prin care delegă președintelui competențele relevante de autoritate împuternicită să facă numiri și stabilește condițiile în care această delegare de competențe poate fi suspendată. Președintele este autorizat să subdelege aceste competențe.

În circumstanțe excepționale, comitetul reunit în sesiune plenară poate, printr-o decizie, să suspende temporar delegarea competențelor de autoritate împuternicită să facă numiri către președinte și orice subdelegare de către președinte și să le exercite el însuși sau să le delege unuia dintre membrii săi sau unui membru al personalului, altul decât președintele.

Articolul 51

Reuniunea sesiunii plenare a comitetului

- (1) Președintele convoacă și conduce reuniunile sesiunii plenare a comitetului, în conformitate cu articolul 56 alineatul (2) litera (a).
- (2) Comitetul se reunește în sesiune plenară în cel puțin două ședințe ordinare pe an. În plus, acesta se reunește la inițiativa președintelui sau la cererea a cel puțin o treime dintre membrii săi. Reprezentantul Comisiei îi poate solicita președintelui să convoace o reuniune a comitetului în cadrul sesiunii sale plenare. În cazul în care nu convoacă o reuniune în timp util, președintele motivează în scris această decizie.
- (3) Dacă este cazul, comitetul poate să invite observatori, în plus față de cei menționați la articolul 43 alineatul (3), să participe la reuniunile sesiunii sale plenare, pe o bază ad-hoc, inclusiv un reprezentant al ABE.
- (4) Comitetul asigură secretariatul sesiunii sale plenare.

Articolul 52

Dispoziții generale privind procesul decizional

- (1) În cadrul sesiunii sale plenare, comitetul adoptă decizii cu majoritatea simplă a membrilor săi, cu excepția dispozițiilor contrare prevăzute în prezentul regulament. Fiecare membru cu drept de vot dispune de un vot. În caz de paritate a voturilor, votul președintelui este decisiv.
- (2) Prin derogare de la alineatul (1), deciziile menționate la articolul 50 alineatul (1) literele (c) și (d), precum și deciziile privind mutualizarea mecanismelor financiare naționale în conformitate cu articolul 78, limitate la utilizarea mijloacelor financiare disponibile în cadrul fondului, se adoptă cu o majoritate simplă a membrilor comitetului, care reprezintă cel puțin 30 % din contribuții. Fiecare membru cu drept de vot dispune de un vot. În caz de paritate a voturilor, votul președintelui este decisiv.

(3) Prin derogare de la alineatul (1) de la prezentul articol, deciziile menționate la articolul 50 alineatul (1), care implică perceperea unor contribuții *ex post* în conformitate cu articolul 71, privind împrumuturi pe bază de voluntariat între mecanismele de finanțare în conformitate cu articolul 72 și deciziile care vizează mijloace de finanțare alternative în conformitate cu articolele 73 și 74, precum și privind mutualizarea mecanismelor naționale de finanțare în conformitate cu articolul 78, ce depășesc mijloacele financiare disponibile în cadrul fondului, se adoptă cu o majoritate alcătuită din două treimi din membrii comitetului reprezentând cel puțin 50 % din contribuțiile din perioada de tranziție de opt ani până la mutualizarea deplină a fondului și cu o majoritate alcătuită din două treimi din membrii comitetului reprezentând cel puțin 30 % din contribuții după încheierea perioadei respective. Fiecare membru cu drept de vot dispune de un vot. În caz de paritate a voturilor, votul președintelui este decisiv.

(4) Comitetul își adoptă propriul regulament de procedură și îl face public. Regulamentul de procedură prevede modalități mai detaliate de vot, în special condițiile în care un membru poate acționa în numele unui alt membru și, inclusiv, dacă este cazul, norme în materie de *cворum*.

TITLUL III

SESIUNEA EXECUTIVĂ A COMITETULUI

Articolul 53

Participarea la sesiunile executive

(1) Comitetul este alcătuit, în cadrul sesiunii sale executive, din președinte și din cei patru membri menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b). Comitetul se reunește în cadrul sesiunii sale executive cât de des este necesar.

Reuniunile comitetului în sesiune executivă sunt convocate de președinte din proprie inițiativă sau la cererea oricăruia dintre membrii săi și sunt prezidate de către președinte.

Dacă este cazul, comitetul poate invita, la sesiunile sale executive, observatori suplimentari față de cei menționați la articolul 43 alineatul (3), inclusiv un reprezentant al ABE, și invită autoritățile naționale de rezoluție din statele membre neparticipante, atunci când deliberază cu privire la un grup care are filiale sau sucursale semnificative în statele membre neparticipante în cauză, să ia parte la aceste reuniuni. Participarea se face pe bază ad-hoc.

(2) În conformitate cu alineatele (3) și (4), membrii comitetului menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (c) participă la sesiunile executive ale acestuia.

(3) Atunci când deliberază cu privire la o entitate menționată la articolul 2 sau la un grup de entități cu sediul doar într-un singur stat membru participant, membrul numit de statul membru respectiv participă, de asemenea, la deliberări și la procesul decizional și se aplică normele prevăzute la articolul 55 alineatul (1).

(4) Atunci când deliberază cu privire la un grup transfrontalier, membrul numit de statul membru în care își are sediul autoritatea de rezoluție a grupului, precum și membrii numiți de statele membre în care este stabilită o filială sau o entitate care face obiectul supravegherii consolidate participă, de asemenea, la procesul decizional și se aplică normele prevăzute la articolul 55 alineatul (2).

(5) Membrii comitetului menționați la articolul 43 alineatul (1) literele (a) și (b) se asigură că deciziile și măsurile de rezoluție, în special în ceea ce privește utilizarea fondului, luate în cadrul diverselor componente ale sesiunilor executive ale comitetului sunt coerente, adecvate și proporționale.

Articolul 54

Sarcini

(1) În cadrul sesiunii sale executive, comitetul:

(a) pregătește toate deciziile care urmează să fie adoptate de comitet în cadrul sesiunii sale plenare;

(b) ia toate deciziile în vederea punerii în aplicare a prezentului regulament, cu excepția cazului în care prezentul regulament conține dispoziții contrare.

- (2) În îndeplinirea îndatoririlor sale în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol, comitetul:
- (a) pregătește, evaluează și aprobă planurile de rezoluție pentru entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (2) și pentru entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și la articolul 6a alineatul (5) atunci când sunt întrunite condițiile pentru aplicarea acestor alineate, în conformitate cu articolele 8, 10 și 11;
 - (b) aplică unele obligații simplificate pentru anumite entități și grupuri menționate la articolul 7 alineatul (2) și entități și grupuri menționate la articolul 6a alineatul (4) litera (b) și articolul 7 alineatul (5), în conformitate cu articolul 11, atunci când sunt întrunite condițiile pentru aplicarea acestor alineate;
 - (c) stabilește cerințele minime pentru fondurile proprii și pasivele eligibile pe care entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (2) și entitățile și grupurile menționate la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și articolul 7 alineatul (5) trebuie să le îndeplinească în orice moment, în conformitate cu articolul 12 atunci când sunt întrunite condițiile pentru aplicarea acestor alineate;
 - (d) transmite Comisiei, cât mai rapid posibil, o schemă de rezoluție, în conformitate cu articolul 18, însoțită de toate informațiile relevante, care să îi permită acesteia în timp util să evalueze și să decidă sau, dacă este cazul, să prezinte o propunere de decizie Consiliului, în temeiul articolului 18 alineatul (7);
 - (e) decide cu privire la partea a II-a din bugetul comitetului care este alocată fondului, conform prevederilor de la articolul 60.
- (3) Atunci când este necesar, din motive de urgență, comitetul reunit în sesiune executivă poate lua anumite decizii provizorii în numele comitetului reunit în sesiune plenară, în special în ceea ce privește aspecte legate de gestionarea administrativă, inclusiv aspecte bugetare.
- (4) Comitetul, în cadrul sesiunii sale executive, ține la curent comitetul în sesiunea sa plenară în legătură cu deciziile pe care le adoptă cu privire la rezoluții.

Articolul 55

Procesul decizional

- (1) Atunci când deliberază cu privire la o entitate individuală sau un grup cu sediul doar într-un singur stat membru participant, în cazul în care toți membrii menționați la articolul 53 alineatele (1) și (3) nu sunt în măsură să ajungă prin consens, în termenul stabilit de președinte, la un acord comun, președintele și membrii menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b) adoptă o decizie cu majoritate simplă.
- (2) Atunci când deliberază cu privire la un grup transfrontalier, în cazul în care toți membrii menționați la articolul 53 alineatele (1) și (4) nu sunt în măsură să ajungă prin consens, în termenul stabilit de președinte, la un acord comun, președintele și membrii menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b) adoptă o decizie cu majoritate simplă.
- (3) În caz de paritate a voturilor, votul președintelui este decisiv.

TITLUL IV

PREȘEDINTELE

Articolul 56

Numire și sarcini

- (1) Comitetul este prezidat de un președinte cu normă întreagă.
- (2) Președintele răspunde de:
- (a) pregătirea lucrărilor comitetului, în cadrul sesiunilor sale plenare și executive, precum și de convocarea și prezidarea reuniunilor sale;
 - (b) toate aspectele legate de personal;
 - (c) activitățile administrative curente;
 - (d) întocmirea unui proiect de buget al comitetului, în conformitate cu articolul 61 alineatul (1), și execuția bugetului comitetului, în conformitate cu articolul 63;

- (e) gestionarea comitetului;
- (f) punerea în aplicare a programului anual de lucru al comitetului;
- (g) pregătirea, în fiecare an, a unui proiect de raport anual menționat la articolul 45 care conține o secțiune privind activitățile de rezoluție ale comitetului și o secțiune privind aspectele financiare și administrative.

La îndeplinirea atribuțiilor prevăzute în prezentul articol, președintele este asistat de personal specializat.

- (3) Președintele este asistat de un vicepreședinte.

Vicepreședintele îndeplinește funcțiile președintelui în absența acestuia/acesteia sau în cazul în care președintele este împiedicat să le îndeplinească din motive rezonabile, în conformitate cu prezentul regulament.

(4) Președintele, vicepreședintele și membrii menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b) sunt numiți pe baza meritelor, a aptitudinilor, a cunoștințelor lor cu privire la aspecte bancare și financiare, precum și a experienței relevante în domeniul supravegherii și al reglementării financiare și al rezoluției bancare. Președintele, vicepreședintele și membrii menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b) sunt selectați prin intermediul unei proceduri de selecție deschise, care respectă principiile echilibrului de gen, al experienței și al calificărilor. Parlamentul European și Consiliul sunt informați în mod corespunzător și în timp util în fiecare etapă a procedurii respective.

(5) Mandatul președintelui, al vicepreședintelui și al membrilor menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b) este de cinci ani. Sub rezerva alineatului (7) din prezentul articol, acest mandat nu poate fi reînnoit.

Președintele, vicepreședintele și membrii menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b) nu ocupă vreo funcție la nivel național, internațional sau la nivelul Uniunii.

(6) După audierea comitetului, reunit în sesiune plenară, Comisia propune Parlamentului European o listă de candidați finaliști pentru funcțiile de președinte, vicepreședinte și membri menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b) și informează Consiliul în legătură cu această listă a candidaților finaliști.

Prin derogare de la primul paragraf, pentru numirea primilor membri ai comitetului după intrarea în vigoare a prezentului regulament, Comisia prezintă lista candidaților finaliști fără a audia comitetul.

Comisia prezintă Parlamentului European spre aprobare o propunere de numire a președintelui, a vicepreședintelui și a membrilor menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b). În urma aprobării acestei propuneri, Consiliul adoptă o decizie de punere în aplicare pentru numirea președintelui, a vicepreședintelui și a membrilor menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b). Consiliul hotărăște cu majoritate calificată.

(7) Prin derogare de la alineatul (5), mandatul primului președinte numit după intrarea în vigoare a prezentului regulament este de trei ani. Acest mandat poate fi reînnoit o singură dată, pentru o perioadă de cinci ani. Președintele, vicepreședintele și membrii menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b) rămân în funcție până la numirea succesorilor lor.

(8) Un președinte al cărui mandat a fost prelungit nu mai poate să participe la altă procedură de selecție pentru același post, la încheierea întregii perioade.

(9) În cazul în care președintele sau vicepreședintele sau un membru menționat la articolul 43 alineatul (1) litera (b) nu mai întrunește condițiile necesare pentru îndeplinirea îndatoririlor sale sau în cazul în care a comis o abatere gravă, Consiliul poate, la propunerea Comisiei, care a fost aprobată de Parlamentul European, să adopte o decizie de punere în aplicare pentru demiterea acestuia/acesteia. Consiliul hotărăște cu majoritate calificată.

În acest scop, Parlamentul European sau Consiliul pot informa Comisia cu privire la faptul că, în opinia lor, sunt îndeplinite condițiile pentru demiterea din funcție a președintelui, a vicepreședintelui sau a membrilor menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b), iar Comisia răspunde la această informare.

TITLUL V

DISPOZIȚII FINANCIARE

CAPITOLUL 1

Dispoziții generale

Articolul 57

Resurse

- (1) Comitetul este responsabil de alocarea resurselor financiare și umane necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care îi sunt atribuite prin prezentul regulament.
- (2) Finanțarea bugetului comitetului sau a activităților sale de rezoluție în temeiul prezentului regulament nu pot angaja, în nici un caz, răspunderea bugetară a statelor membre.

Articolul 58

Buget

- (1) Comitetul dispune de un buget autonom care nu face parte din bugetul Uniunii. Toate veniturile și cheltuielile comitetului fac obiectul unor estimări pentru fiecare exercițiu bugetar, care corespunde anului calendaristic, și sunt înscrise în bugetul acestuia.
- (2) Bugetul comitetului este echilibrat în ceea ce privește veniturile și cheltuielile.
- (3) Bugetul cuprinde două părți: partea I este destinată administrării comitetului, iar partea a II-a este alocată fondului.

Articolul 59

Partea I din buget alocată administrării comitetului

- (1) Veniturile înscrise în partea I din buget constau în contribuțiile anuale necesare pentru acoperirea cheltuielilor administrative anuale estimate.
- (2) Cheltuielile înscrise în partea I din buget includ cel puțin cheltuielile cu personalul, remunerațiile, cheltuielile administrative, cheltuielile de infrastructură, cheltuielile de formare profesională și cheltuielile operaționale.
- (3) Prezentul articol nu aduce atingere dreptului autorităților naționale de rezoluție de a percepe taxe în conformitate cu dreptul intern, în ceea ce privește cheltuielile lor administrative de tipul celor menționate la alineatele (1) și (2), inclusiv cheltuielile pentru cooperarea cu comitetul și acordarea de asistență acestuia.

Articolul 60

Partea a II-a din buget alocată fondului

- (1) Veniturile din partea a II-a din buget sunt formate, în mod concret, din următoarele elemente:
- (a) contribuțiile plătite de instituții stabilite în statele membre participante în conformitate cu articolul 67 alineatul (4) și cu articolele 69, 70 și 71;
- (b) împrumuturile primite de la alte mecanisme de finanțare a rezoluției din statele membre neparticipante, în conformitate cu articolul 72 alineatul (1);
- (c) împrumuturile primite de la instituții financiare sau de la alte părți terțe, în conformitate cu articolele 73 și 74;

- (d) veniturile obținute de pe urma investițiilor efectuate cu cuantumurile deținute de fond, în conformitate cu articolul 75;
 - (e) orice parte a cheltuielilor angajate în scopurile menționate la articolul 76, care se recuperează în cadrul procedurilor de rezoluție.
- (2) Cheltuielile înscrise în partea a II-a din buget sunt formate din următoarele elemente:
- (a) cheltuielile efectuate în scopurile prevăzute la articolul 76;
 - (b) investițiile în conformitate cu articolul 75;
 - (c) dobânzile plătite pentru împrumuturile primite de la alte mecanisme de finanțare a rezoluției în statele membre neparticipante, în conformitate cu articolul 72 alineatul (1);
 - (d) dobânzile plătite pentru împrumuturile primite de la instituții financiare sau de la alte părți terțe în conformitate cu articolele 73 și 74.

Articolul 61

Întocmirea și execuția bugetului

- (1) Până la data de 15 februarie a fiecărui an, președintele întocmește un proiect de buget al comitetului, inclusiv o declarație privind estimarea veniturilor și cheltuielilor comitetului pentru exercițiul financiar următor, precum și o schemă de personal, și o prezintă spre adoptare comitetului.
- (2) Până la data de 31 martie a fiecărui an, comitetul, în cadrul sesiunii sale plenare, ajustează, dacă este necesar, proiectul prezentat de președinte și adoptă bugetul definitiv al comitetului și schema de personal.

Articolul 62

Auditul intern și controlul

- (1) În cadrul comitetului se instituie o funcție de audit intern care trebuie exercitată în conformitate cu standardele internaționale relevante. Auditorul intern, numit de comitet, răspunde în fața acestuia de verificarea bunei funcționări a sistemelor și a procedurilor de execuție a bugetului comitetului.
- (2) Auditorul intern consiliază comitetul în domeniul gestionării riscurilor, emițând avize independente privind calitatea sistemelor de gestiune și control și recomandări care vizează îmbunătățirea condițiilor de punere în aplicare a operațiunilor și promovarea bunei gestiuni financiare.
- (3) Responsabilitatea instituirii unor sisteme și proceduri de control intern adaptate îndeplinirii sarcinilor auditorului intern revine comitetului.

Articolul 63

Execuția bugetară, prezentarea conturilor și descărcarea de gestiune

- (1) Președintele acționează în calitate de ordonator de credite și execută bugetul comitetului.
- (2) Până la data de 1 martie a exercițiului financiar următor, contabilul comitetului trimite Curții de Conturi, pentru observații, conturile provizorii, însoțite de raportul privind gestiunea bugetară și financiară pentru exercițiul financiar respectiv.

Până la data de 31 martie a exercițiului financiar următor, contabilul comitetului transmite raportul privind gestiunea bugetară și financiară membrilor comitetului, precum și Parlamentului European, Consiliului și Comisiei.

- (3) În fiecare an, până la data de 31 martie, președintele transmite Parlamentului European, Consiliului și Comisiei conturile provizorii ale comitetului pentru exercițiul financiar precedent.

- (4) La primirea observațiilor Curții de Conturi privind conturile provizorii ale comitetului, președintele întocmește pe propria sa răspundere conturile definitive și le trimite spre aprobare comitetului reunit în sesiune plenară.
- (5) După aprobarea comitetului, până la data de 1 iulie a fiecărui an, președintele trimite conturile definitive pentru exercițiul financiar anterior Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și Curții de Conturi.
- (6) Atunci când se primesc observații din partea Curții de Conturi, președintele transmite un răspuns până la data de 30 septembrie.
- (7) Până la data de 15 noiembrie a fiecărui an, conturile definitive pentru exercițiul financiar anterior se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.
- (8) În cadrul sesiunii sale plenare, comitetul acordă președintelui descărcarea de gestiune pentru execuția bugetului.
- (9) La solicitarea fie a Parlamentului European, fie a Consiliului, președintele prezintă instituției Uniunii solicitante orice informație menționată în conturile comitetului, sub rezerva cerințelor privind secretul profesional prevăzute în prezentul regulament.

Articolul 64

Norme financiare

După consultarea Curții de Conturi și a Comisiei, comitetul adoptă dispoziții financiare interne care prevăd, în special, procedura detaliată de întocmire și execuție a bugetului său, în conformitate cu articolele 61 și 63.

În măsura în care sunt compatibile cu natura specială a comitetului, dispozițiile financiare se bazează pe regulamentul financiar-cadru adoptat pentru organismele instituite în temeiul TFUE în conformitate cu articolul 208 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾.

Articolul 65

Contribuții la cheltuielile administrative ale comitetului

- (1) Entitățile menționate la articolul 2 contribuie la partea I a bugetului comitetului în conformitate cu prezentul regulament și cu actele delegate privind contribuțiile adoptate în temeiul alineatului (5) din prezentul articol.
- (2) Cuantumul contribuțiilor se stabilește la un nivel care să garanteze că veniturile corespunzătoare sunt, în principiu, suficiente pentru ca partea I a bugetului comitetului să fie echilibrată în fiecare an.
- (3) Comitetul stabilește și percepe, în conformitate cu actele delegate menționate la alineatul (5) de la prezentul articol, contribuțiile datorate de fiecare entitate menționată la articolul 2 printr-o decizie adresată entității în cauză. Comitetul aplică norme procedurale, de raportare și de alt tip menite să asigure achitarea integrală și la timp a contribuțiilor.
- (4) Cuantumurile percepute în conformitate cu alineatele (1), (2), (3) se utilizează exclusiv în scopurile prevăzute de prezentul regulament.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1605/2002 (JO L 298, 26.10.2012, p. 1).

- (5) În conformitate cu articolul 93, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate privind contribuțiile pentru:
- (a) a stabili tipul și destinația contribuțiilor, modul în care se calculează cuantumul contribuțiilor și modalitatea de plată a contribuțiilor;
 - (b) a preciza normele în materie de înregistrare, contabilitate, raportare și de alt tip prevăzute la alineatul (3) necesare pentru a se asigura achitarea integrală și la timp a contribuțiilor;
 - (c) a stabili contribuțiile anuale necesare pentru acoperirea cheltuielilor administrative ale comitetului înainte ca acesta să devină pe deplin operațional.

Articolul 66

Măsurile antifraudă

- (1) În scopul combaterii fraudei, a corupției și a oricărei alte activități ilegale în temeiul Regulamentului (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, în termen de șase luni de la data la care devine operațional, comitetul aderă la Acordul interinstituțional din 25 mai 1999 privind investigațiile interne efectuate de OLAF și adoptă imediat dispozițiile corespunzătoare aplicabile întregului său personal, folosind modelul prevăzut în anexa la Acordul interinstituțional respectiv.
- (2) Curtea de Conturi are competența de a efectua audituri, pe bază de documente și la fața locului, cu privire la toți beneficiarii, contractanții și subcontractanții care au primit fonduri din partea comitetului.
- (3) OLAF poate efectua investigații, inclusiv verificări și inspecții la fața locului, în scopul de a stabili dacă s-a comis o fraudă, un act de corupție sau orice altă activitate ilegală care afectează interesele financiare ale Uniunii în legătură cu un contract finanțat de comitet, în conformitate cu dispozițiile și procedurile prevăzute de Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 ⁽²⁾ al Consiliului și de Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013.

CAPITOLUL 2

Fondul unic de rezoluție

Secțiunea 1

Constituirea fondului

Articolul 67

Dispoziții generale

- (1) Se instituie fondul unic de rezoluție (denumit în continuare „fondul”). Acesta va fi alimentat în conformitate cu normele privind transferul de fonduri colectate la nivel național către fond în conformitate cu acordul.
- (2) Comitetul utilizează fondul numai în scopul de a asigura aplicarea eficientă a instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție menționate în partea a II-a titlul I și în conformitate cu obiectivele rezoluției și cu principiile care o reglementează prevăzute la articolele 14 și 15. În niciun caz cheltuielile sau pierderile fondului nu se impută bugetului Uniunii sau bugetelor naționale ale statelor membre.
- (3) Proprietarul fondului este comitetul.
- (4) Contribuțiile menționate la articolele 69, 70 și 71 se percep de la entitățile menționate la articolul 2 de către autoritățile naționale de rezoluție și se transferă către fond în conformitate cu acordul.

Articolul 68

Cerința privind instituirea de mecanisme de finanțare a rezoluției

Statele membre participante instituie mecanisme de finanțare în conformitate cu articolul 100 din Directiva 2014/59/UE și cu prezentul regulament.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 septembrie 2013 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului și a Regulamentului (Euratom) nr. 1074/1999 al Consiliului (JO L 248, 18.9.2013, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului din 11 noiembrie 1996 privind controalele și inspecțiile la fața locului efectuate de Comisie în scopul protejării intereselor financiare ale Comunităților Europene împotriva fraudei și a altor abateri (JO L 292, 15.11.1996, p. 2).

Articolul 69

Nivelul-țintă

(1) Până la sfârșitul unei perioade inițiale de opt ani de la data de 1 ianuarie 2016 sau de la data la care prezentul alineat este aplicabil în temeiul articolului 99 alineatul (6), mijloacele financiare disponibile ale fondului ajung la cel puțin 1 % din cuantumul depozitelor garantate ale tuturor instituțiilor de credit autorizate în toate statele membre participante.

(2) Pe parcursul perioadei inițiale menționate la alineatul (1), contribuțiile la fond calculate în conformitate cu articolul 70 și percepute în conformitate cu articolul 67 alineatul (4) se repartizează cât mai uniform posibil în timp, până la atingerea nivelului-țintă, dar ținându-se seama în mod corespunzător de etapa ciclului de activitate și de impactul pe care contribuțiile prociclice îl pot avea asupra poziției financiare a instituțiilor care contribuie.

(3) Comitetul prelungește perioada inițială menționată la alineatul (1) cu maximum patru ani în cazul în care fondul a efectuat plăți cumulate care depășesc 0,5 % din cuantumul total al depozitelor garantate menționat la alineatul (1) și atunci când sunt îndeplinite criteriile pentru actele delegate menționate la alineatul (5) litera (b).

(4) În cazul în care, după încheierea perioadei inițiale menționate la alineatul (1), mijloacele financiare disponibile scad sub nivelul-țintă prevăzut la alineatul respectiv, contribuțiile obișnuite, calculate în conformitate cu articolul 70, se ridică până la atingerea nivelului-țintă. După atingerea nivelului-țintă pentru prima dată și atunci când mijloacele financiare disponibile au fost reduse ulterior la mai puțin de două treimi din nivelul-țintă, contribuțiile obișnuite respective se stabilesc la un nivel care să permită atingerea nivelului-țintă în termen de șase ani.

Contribuția obișnuită ține seama în mod corespunzător de etapa ciclului de activitate și de impactul pe care contribuțiile prociclice îl pot avea atunci când se stabilesc contribuțiile anuale în contextul prezentului alineat.

(5) În conformitate cu articolul 93, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate pentru a preciza următoarele:

- (a) criteriile de repartizare în timp a contribuțiilor la fond calculate în temeiul alineatului (2);
- (b) criteriile de stabilire a numărului de ani cu care perioada inițială menționată la alineatul (1) poate fi prelungită în temeiul alineatului (3);
- (c) criteriile de stabilire a contribuțiilor anuale prevăzute la alineatul (4).

Articolul 70

Contribuții *ex ante*

(1) Contribuția individuală a fiecărei instituții se percepe cel puțin anual și se calculează proporțional cu cuantumul total al pasivelor sale, cu excepția fondurilor proprii și a depozitelor garantate, raportată la pasivele agregate ale tuturor instituțiilor autorizate pe teritoriul tuturor statelor membre participante, cu excepția fondurilor proprii și a depozitelor garantate.

(2) Comitetul calculează în fiecare an, după consultarea BCE sau a autorității naționale competente și în strânsă cooperare cu autoritățile naționale de rezoluție, contribuțiile individuale, pentru a se asigura că contribuțiile datorate de toate instituțiile autorizate de pe teritoriul tuturor statelor membre participante nu depășesc 12,5 % din nivelul-țintă.

În fiecare an, calculul contribuțiilor pentru instituțiile individuale se bazează pe:

- (a) o contribuție forfetară, proporțională cu cuantumul pasivelor unei instituții cu excepția fondurilor proprii și a depozitelor garantate, raportată la pasivele totale, cu excepția fondurilor proprii și a depozitelor garantate, ale tuturor instituțiilor autorizate pe teritoriul statelor membre participante; și
- (b) o contribuție ajustată la risc, bazată pe criteriile prevăzute la articolul 103 alineatul (7) din Directiva 2014/59/UE, ținând cont de principiul proporționalității, fără a crea distorsiuni între structurile din sectoarele bancare ale statelor membre.

Raportul dintre contribuția forfetară și contribuțiile ajustate la risc ține seama de o distribuție echilibrată a contribuțiilor între diferitele tipuri de bănci.

În orice situație, cuantumul agregat al contribuțiilor individuale ale tuturor instituțiilor autorizate pe teritoriul tuturor statelor membre participante, calculate conform literelor (a) și (b), nu depășește anual un procent de 12,5 % din nivelul-țintă.

(3) Mijloacele financiare disponibile pentru a fi luate în considerare în scopul atingerii nivelului-țintă menționat la articolul 69 pot include angajamente irevocabile de plată care sunt garantate în întregime prin active cu risc scăzut negrevate de drepturi ale unor terți, aflate la dispoziția comitetului și alocate pentru uzul exclusiv al acestuia în scopurile menționate la articolul 76 alineatul (1). Cota-parte a acestor angajamente de plată irevocabile nu depășește 30 % din cuantumul total al contribuțiilor percepute în conformitate cu prezentul articol.

(4) Contribuțiile primite în mod corespunzător de la fiecare entitate menționată la articolul 2 nu se rambursează acestor entități.

(5) În cazul în care statele membre participante au instituit deja mecanisme naționale de finanțare a rezoluției, acestea pot să prevadă obligația ca respectivele mecanisme să își utilizeze mijloacele financiare disponibile, colectate de la instituții în perioada cuprinsă între data de 17 iunie 2010 și data intrării în vigoare a Directivei 2014/59/UE, pentru a compensa instituțiile pentru contribuțiile *ex ante* pe care acestea ar trebui să le plătească în contul fondului. Aceste restituiți nu aduc atingere obligațiilor statelor membre prevăzute în Directiva 2014/49/UE.

(6) Se aplică actele delegate în care se detaliază noțiunea de ajustare a contribuțiilor la profilul de risc al instituțiilor, adoptate de Comisie în temeiul articolului 103 alineatul (7) din Directiva 2014/59/UE.

(7) Consiliul, hotărând la propunerea Comisiei, adoptă, în cadrul actelor delegate menționate la alineatul (6), acte de punere în aplicare pentru a stabili condițiile de punere în aplicare a alineatelor (1), (2) și (3) și în special în ceea ce privește:

(a) aplicarea metodologiei pentru calcularea contribuțiilor individuale;

(b) modalitățile practice de alocare către instituții a factorilor de risc specificați în actul delegat.

Articolul 71

Contribuții *ex post* extraordinare

(1) În cazul în care mijloacele financiare disponibile nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau alte cheltuieli suportate în legătură cu utilizarea fondului în cadrul măsurilor de rezoluție, se percep contribuții *ex post* extraordinare de la instituțiile autorizate pe teritoriul statelor membre participante, pentru a acoperi cuantumurile suplimentare. Aceste contribuții extraordinare se calculează și se repartizează între instituții în conformitate cu normele prevăzute la articolele 69 și 70.

Cuantumul total al contribuțiilor *ex post* extraordinare anuale nu depășește de trei ori cuantumul anual al contribuțiilor stabilit în conformitate cu articolul 70.

(2) În conformitate cu actele delegate menționate la alineatul (3), comitetul amână, integral sau parțial, din proprie inițiativă și după consultarea autorității naționale de rezoluție sau la propunerea unei autorități naționale de rezoluție, obligația unei instituții de a plăti contribuții *ex post* extraordinare în conformitate cu alineatul (1), dacă acest lucru este necesar pentru protecția poziției financiare a acesteia. O astfel de amânare nu poate fi acordată pentru o perioadă cu o durată mai mare de șase luni, dar poate fi reînnoită la cererea instituției. Contribuțiile amânate în temeiul prezentului alineat se achită ulterior, atunci când plata nu mai periclitează poziția financiară a instituției.

(3) În conformitate cu articolul 93, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate pentru a preciza circumstanțele și condițiile în care plata contribuțiilor *ex post* de către o entitate menționată la articolul 2 poate fi parțial sau integral amânată, în temeiul alineatului (2) al prezentului articol.

Articolul 72

Împrumuturi pe bază de voluntariat între mecanismele de finanțare a rezoluției

- (1) Comitetul decide să solicite împrumuturi pe bază de voluntariat pentru fond de la mecanismele de finanțare a rezoluției din statele membre neparticipante, în cazul în care:
- (a) cuantumurile percepute în temeiul articolului 70 nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau alte cheltuieli suportate în legătură cu utilizarea fondului în cadrul măsurilor de rezoluție;
 - (b) contribuțiile *ex post* extraordinare prevăzute la articolul 71 nu sunt imediat accesibile; și
 - (c) mijloacele de finanțare alternative prevăzute la articolul 73 nu sunt imediat accesibile în condiții rezonabile.
- (2) Mecanismele respective de finanțare a rezoluției decid cu privire la o astfel de cerere, în conformitate cu articolul 106 din Directiva 2014/59/UE. Condițiile de împrumut respectă dispozițiile prevăzute la articolul 106 alineatele (4), (5) și (6) din Directiva 2014/59/UE.
- (3) Comitetul poate decide să acorde împrumuturi altor mecanisme de finanțare a rezoluțiilor din statele membre neparticipante, dacă i se solicită acest lucru în conformitate cu articolul 106 din Directiva 2014/59/UE. Condițiile de împrumut respectă dispozițiile prevăzute la articolul 106 din Directiva 2014/59/UE.

Articolul 73

Mijloace de finanțare alternative

- (1) Comitetul poate contracta pentru fond împrumuturi sau alte forme de sprijin de la acele instituții, instituții financiare sau alte părți terțe care oferă condiții financiare mai bune la momentul cel mai adecvat, pentru a optimiza costurile finanțării și a-i conserva reputația, în cazul în care cuantumurile percepute în conformitate cu articolele 70 și 71 nu sunt imediat accesibile sau nu acoperă cheltuielile suportate în legătură cu utilizarea fondului în cadrul măsurilor de rezoluție.
- (2) Împrumutul sau celelalte forme de sprijin menționate la alineatul (1) sunt recuperate integral, în conformitate cu articolele 69, 70 și 71, în termenul de scadență.
- (3) Eventualele cheltuieli suportate în legătură cu utilizarea împrumuturilor precizate la alineatul (1) se impută Părții a II-a din bugetul comitetului, și nu bugetului Uniunii sau statelor membre participante.

Articolul 74

Accesul la facilitățile financiare

Comitetul încheie acorduri financiare în numele fondului, inclusiv, acolo unde este posibil, acorduri financiare cu instituțiile publice, în vederea accesului imediat la mijloace financiare suplimentare care urmează să fie utilizate în conformitate cu articolul 76, în cazul în care cuantumurile percepute sau disponibile în conformitate cu articolele 70 și 71 nu sunt suficiente pentru îndeplinirea obligațiilor fondului.

Secțiunea 2

Administrarea fondului

Articolul 75

Investiții

- (1) Comitetul administrează fondul în conformitate cu prezentul regulament și cu actele delegate adoptate în temeiul alineatului (4).
- (2) Cuanumurile primite din partea instituției aflate în rezoluție sau a instituției-punte, dobânzile și alte venituri generate de investiții, precum și toate celelalte venituri sunt alocate exclusiv fondului.

(3) Comitetul dispune de o strategie de investiții prudentă și sigură care este prevăzută în actele delegate adoptate în temeiul alineatului (4) din prezentul articol și investește cuantumul de fond în obligațiuni ale statelor membre sau ale organizațiilor interguvernamentale ori în active foarte lichide cu un nivel ridicat de bonitate financiară, ținând cont de actele delegate menționate la articolul 460 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și de alte dispoziții aplicabile din regulamentul respectiv. Investițiile sunt suficient de diversificate din punct de vedere sectorial, geografic și proporțional. Veniturile de pe urma acestor investiții revin fondului.

(4) În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 93, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate privind normele detaliate pentru administrarea fondului, precum și principiile generale și criteriile pentru strategia de investiții a acestuia.

Secțiunea 3

Utilizarea fondului

Articolul 76

Misiunea fondului

(1) În cadrul schemei de rezoluție, atunci când utilizează instrumentele de rezoluție pentru entitățile menționate la articolul 2, comitetul poate folosi fondul în următoarele scopuri, doar în măsura necesară pentru a asigura aplicarea eficace a instrumentelor de rezoluție:

- (a) pentru a garanta activele sau pasivele instituției aflate în rezoluție, ale filialelor acesteia, ale unei instituții-punte sau ale unui vehicul de gestionare a activelor;
- (b) pentru a acorda împrumuturi instituției aflate în rezoluție, filialelor acesteia, unei instituții-punte sau unui vehicul de gestionare a activelor;
- (c) pentru a cumpăra active ale instituției aflate în rezoluție;
- (d) pentru a furniza contribuții unei instituții-punte și unui vehicul de gestionare a activelor;
- (e) pentru a plăti o compensație acționarilor sau creditorilor dacă, în urma unei evaluări în temeiul articolului 20 alineatul (5), aceștia au suferit pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat, în urma unei evaluări în temeiul articolului 20 alineatul (16), în cazul unei lichidări prin procedura obișnuită de insolvență;
- (f) pentru a furniza o contribuție instituției aflate în rezoluție în locul reducerii valorii contabile sau conversiei pasivelor anumitor creditori, atunci când se aplică instrumentul de recapitalizare internă și se decide excluderea anumitor creditori din domeniul de aplicare al recapitalizării interne, în conformitate cu articolul 27 alineatul (5);
- (g) pentru a combina oricare dintre măsurile menționate la literele (a)-(f).

(2) Fondul poate fi utilizat pentru luarea măsurilor menționate la alineatul (1) și în ceea ce privește cumpărătorul, în cadrul instrumentului de vânzare a activității.

(3) Fondul nu se utilizează în mod direct pentru a absorbi pierderile unei entități menționate la articolul 2 sau pentru a recapitaliza o astfel de entitate. În cazul în care utilizarea fondului în scopurile prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol are drept rezultat indirect transferarea către fond a unei părți din pierderile unei entități menționate la articolul 2, se aplică principiile care reglementează utilizarea fondului prevăzute la articolul 27.

(4) Comitetul poate să nu dețină capitalul furnizat în conformitate cu alineatul (1) litera (f) pentru o perioadă mai mare de cinci ani.

Articolul 77

Utilizarea fondului

Utilizarea fondului este condiționată de acordul prin care statele membre participante se angajează să transfere către fond contribuțiile pe care le percep la nivel național, în conformitate cu prezentul regulament și cu Directiva 2014/59/UE, și este conformă cu principiile prevăzute în acord.

Prin urmare, până când fondul atinge nivelul-țintă menționat la articolul 69, dar nu mai târziu de opt ani de la data aplicării prezentului articol, comitetul utilizează fondul în conformitate cu principiile bazate pe împărțirea acestuia în compartimente naționale corespunzătoare fiecărui stat membru participant, precum și pe o fuziune treptată a diferitelor fonduri percepute la nivel național ce urmează să fie alocate compartimentelor naționale ale fondului, conform prevederilor din acord.

Articolul 78

Mutualizarea mecanismelor naționale de finanțare în cazul rezoluției unui grup care implică instituții din state membre neparticipante

În cazul rezoluției unui grup care implică instituții stabilite în unul sau mai multe state membre participante, pe de o parte, și instituții stabilite în unul sau mai multe state membre neparticipante, pe de altă parte, fondul contribuie la finanțarea rezoluției grupului în conformitate cu dispozițiile prevăzute la articolul 107 alineatele (2)-(5) din Directiva 2014/59/UE.

Articolul 79

Utilizarea sistemelor de garantare a depozitelor în contextul rezoluției

(1) Statele membre participante se asigură că, atunci când comitetul ia măsuri de rezoluție, cu condiția ca aceste măsuri să asigure că depunătorii au în continuare acces la depozitele lor, sistemul de garantare a depozitelor la care instituția este afiliată este ținut la plata cuantumurilor menționate la articolul 109 alineatele (1) și (4) din Directiva 2014/59/UE.

Schema aferentă de garantare a depozitelor se subrogă drepturilor și obligațiilor depunătorilor cu depozite garantate aflați în procedura de lichidare până la concurența unui quantum egal cu vărsământul său.

(2) Stabilirea cuantumului acoperit de sistemul de garantare a depozitelor în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol respectă condițiile menționate la articolul 20.

(3) Înainte de a decide, în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol, cuantumul acoperit de sistemul de garantare a depozitelor comitetul consultă autoritatea desemnată vizată în sensul articolului 2 alineatul (1) punctul 18 din Directiva 2014/49/UE, ținând seama pe deplin de caracterul urgent al chestiunii.

(4) Atunci când depozitele eligibile dintr-o instituție aflată în rezoluție sunt transferate unei alte entități prin instrumentul de vânzare a activității sau prin instrumentul instituției-punte, depunătorii nu beneficiază, în temeiul Directivei 2014/49/UE, de nicio acoperire din partea sistemului de garantare a depozitelor în legătură cu orice parte a depozitelor acestora la instituția aflată în rezoluție care nu este transferată, cu condiția ca cuantumul fondurilor transferate să fie cel puțin egal cu nivelul de acoperire agregat prevăzut la articolul 6 din directiva respectivă.

(5) Fără a aduce atingere alineatelor (1)-(4), în cazul în care mijloacele financiare disponibile ale unui sistem de garantare a depozitelor sunt utilizate în conformitate cu alineatele respective și sunt reduse ulterior la mai puțin de două treimi din nivelul-țintă al sistemului de garantare a depozitelor, contribuția obișnuită la sistemul de garantare a depozitelor se stabilește la un nivel care să permită atingerea nivelului-țintă în termen de șase ani.

Suma ce trebuie acoperită de un sistem de garantare a depozitelor nu este mai mare decât cuantumul egal cu 50 % din nivelul-țintă în temeiul articolului 10 alineatul (2) din Directiva 2014/49/UE.

Indiferent de situație, participarea sistemului de garantare a depozitelor prevăzută în temeiul prezentului regulament nu depășește cuantumul pierderilor care ar fi fost suferite în cazul unei lichidări realizate prin procedura obișnuită de insolvență.

TITLUL VI

ALTE DISPOZIȚII

Articolul 80

Privilegii și imunități

Comitetului și personalului acestuia li se aplică Protocolul nr. 7 privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene, anexat la Tratatul UE și la TFUE.

Articolul 81

Regimul lingvistic

- (1) Comitetului i se aplică Regulamentul nr. 1 al Consiliului ⁽¹⁾.
- (2) Comitetul decide cu privire la regimul său lingvistic intern.
- (3) Comitetul poate decide ce limbă oficială utilizează atunci când transmite documente instituțiilor sau organismelor Uniunii.
- (4) Comitetul poate conveni cu fiecare autoritate națională de rezoluție în ce limbă sau limbi sunt redactate documentele care urmează să fie transmise către sau de către aceasta.
- (5) Serviciile de traducere necesare pentru funcționarea comitetului sunt furnizate de Centrul de Traduceri pentru Organismele Uniunii Europene.

Articolul 82

Personalul

- (1) Statutul funcționarilor, Regimul aplicabil celorlalți agenți și normele adoptate în comun de către instituțiile Uniunii în scopul aplicării acestora se aplică personalului comitetului.

Prin derogare de la primul paragraf, președintele, vicepreședintele și cei patru membri menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b) sunt asimilați unui vicepreședinte, unui judecător și, respectiv, unui grefier al Curții de Justiție în ceea ce privește remunerațiile și vârsta de pensionare, astfel cum sunt definiți prin Regulamentul nr. 422/67/CEE, nr. 5/67/Euratom al Consiliului ⁽²⁾. Aceștia nu fac obiectul unei vârste maxime de pensionare. În ceea ce privește aspectele care nu sunt vizate de prezentul regulament sau de Regulamentul nr. 422/67/CEE, nr. 5/67/Euratom, se aplică prin analogie Statutul funcționarilor și Regimul aplicabil celorlalți agenți.

- (2) Comitetul, de comun acord cu Comisia, adoptă măsurile de punere în aplicare necesare, în conformitate cu dispozițiile prevăzute la articolul 110 din Statutul funcționarilor.
- (3) În ceea ce privește personalul său, comitetul exercită atribuțiile conferite autorității împuternicite să facă numiri conform Statutului funcționarilor, precum și autorității împuternicite să încheie contracte conform Regimului aplicabil celorlalți agenți.

Articolul 83

Schimburi de personal

- (1) Comitetul poate utiliza experți naționali detașați sau alte categorii de personal care nu au statutul de angajați ai comitetului.
- (2) Comitetul adoptă în sesiune plenară decizii corespunzătoare de stabilire a normelor privind schimburile de personal cu autoritățile naționale de rezoluție și detașările de personal din cadrul acestor autorități.

⁽¹⁾ Regulamentul nr. 1 al Consiliului de stabilire a limbilor utilizate de Comunitatea Economică Europeană (JO L 17, 6.10.1958, p. 385).

⁽²⁾ Regulamentul nr. 422/67/CEE, nr. 5/67/Euratom al Consiliului din 25 iulie 1967 de stabilire a regimului financiar al președintelui și membrilor Comisiei, al președintelui, judecătorilor, avocaților generali și grefierului Curții de Justiție, al președintelui, membrilor și grefierului Tribunalului, precum și al președintelui, membrilor și grefierului Tribunalului Funcției Publice a Uniunii Europene (JO L 187, 8.8.1967, p. 1).

(3) Comitetul poate să înființeze echipe interne de rezoluție alcătuite din personalul propriu și din personalul autorităților naționale de rezoluție, precum și din observatori din partea autorităților de rezoluție ale statelor membre neparticipante, dacă este cazul.

(4) În cazul în care înființează echipe interne de rezoluție, astfel cum se prevede la alineatul (3) de la prezentul articol, comitetul numește din rândul membrilor propriului personal coordonatori ai acestor echipe. În conformitate cu articolul 51 alineatul (3), coordonatorii pot fi invitați să asiste în calitate de observatori la reuniunile sesiunilor executive ale Comitetului la care participă, în conformitate cu articolul 53 alineatele (3) și (4), membrii numiți de statele membre respective.

Articolul 84

Comitete interne

Comitetul poate înființa comitete interne care să îi ofere consiliere și îndrumare în ceea ce privește îndeplinirea funcțiilor care îi revin în temeiul prezentului regulament.

Articolul 85

Comisia de apel

(1) Comitetul înființează o comisie de apel care să decidă în legătură cu recursurile înaintate în conformitate cu alineatul (3).

(2) Comisia de apel este alcătuită din cinci persoane de înaltă reputație din statele membre, care au făcut dovada cunoștințelor și a experienței profesionale pertinente, inclusiv a experienței în materie de rezoluție la un nivel suficient de înalt în sectorul bancar sau al altor servicii financiare, excluzând personalul existent al comitetului, al autorităților de rezoluție sau al altor instituții naționale sau instituții, organe, oficii și agenții ale Uniunii implicat în exercitarea atribuțiilor conferite comitetului prin prezentul regulament. Comisia de apel dispune de resurse și expertiză suficiente pentru a furniza consiliere juridică de specialitate privind legalitatea exercitării competențelor de către comitet. Membrii comisiei de apel și doi membri supleanți sunt numiți de comitet pentru un mandat de cinci ani, care poate fi prelungit o singură dată, în urma unei cereri publice de exprimare a interesului publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. Aceștia nu sunt constrânși să respecte nicio instrucțiune.

(3) Orice persoană fizică sau juridică, inclusiv autoritățile de rezoluție, poate contesta o decizie a comitetului menționată la articolul 10 alineatul (10), articolul 11, articolul 12 alineatul (1), articolele 38-41, articolul 65 alineatul (3), articolul 71 și articolul 90 alineatul (3), care este adresată persoanei respective sau care privește direct și personal persoana în cauză.

Recursul, împreună cu motivarea acestuia, se depune în scris la Comisia de apel în termen de șase săptămâni de la data notificării deciziei către persoana vizată sau, în absența unei notificări, de la data la care decizia a fost adusă la cunoștința persoanei vizate.

(4) Comisia de apel ia o decizie cu privire la recurs în termen de o lună de la introducerea acestuia.

Comisia de apel decide cu o majoritate de cel puțin trei din cei cinci membri ai săi.

(5) Membrii comisiei de apel acționează independent și în interes public. În acest scop, aceștia prezintă o declarație publică a angajamentelor și o declarație publică de interese în care menționează orice interes direct sau indirect care ar putea fi considerat ca aducând atingere independenței lor sau inexistența oricărui astfel de interese.

(6) Un recurs introdus în temeiul alineatului (3) nu are efect suspensiv.

Cu toate acestea, comisia de apel poate, în cazul în care consideră că circumstanțele o cer, să suspende aplicarea deciziei contestate.

- (7) În cazul în care recursul este admisibil, comisia de apel verifică dacă acesta este întemeiat. Comisia de apel invită părțile implicate să își prezinte observațiile cu privire la notificările emise de ea însăși sau cu privire la comunicările altor părți la procedura de recurs, cu respectarea termenelor stabilite. Părțile la procedurile de recurs au dreptul să își prezinte oral argumentele.
- (8) Comisia de apel poate să confirme deciziile adoptate de comitet sau poate să retrimite cauza acestuia. Decizia comisiei de recurs este obligatorie pentru comitet, care adoptă o decizie modificată privind cauza respectivă.
- (9) Decizia comisiei de apel este motivată și se notifică părților.
- (10) Comisia de apel își adoptă propriul regulament de procedură și îl face public.

Articolul 86

Acțiuni în fața Curții de Justiție

- (1) O acțiune poate fi introdusă în fața Curții de Justiție, în conformitate cu articolul 263 din TFUE, în contestarea unei decizii luate de către comisia de recurs, sau, în cazul în care nu există dreptul la o cale de atac la comisia de apel, a unei decizii luate de comitet.
- (2) Statele membre și instituțiile Uniunii, precum și orice persoană fizică sau juridică, pot introduce o acțiune la Curtea de Justiție împotriva deciziilor comitetului, în conformitate cu articolul 263 din TFUE.
- (3) În cazul în care comitetul are obligația de a acționa și nu ia o decizie, se poate intenta o acțiune în constatarea abținerii de a acționa în fața Curții de Justiție în conformitate cu articolul 265 din TFUE.
- (4) Comitetul ia măsurile necesare pentru a se conforma cu hotărârea Curții de Justiție.

Articolul 87

Răspunderea comitetului

- (1) Răspunderea contractuală a comitetului este reglementată de dreptul aplicabil contractului respectiv.
- (2) Curtea de Justiție este competentă să se pronunțe în temeiul oricărei clauze compromisorii prevăzute într-un contract încheiat de comitet.
- (3) În cazul răspunderii necontractuale, în conformitate cu principiile generale comune prevăzute de legislația privind răspunderea autorităților publice din statele membre, comitetul repară orice prejudiciu pe care l-a cauzat sau care a fost cauzat de membrii personalului său în îndeplinirea îndatoririlor lor, în special a funcțiilor de rezoluție, inclusiv acte și omisiuni comise în cadrul sprijinirii unor proceduri de rezoluție din străinătate.
- (4) Comitetul despăgubește o autoritate națională de rezoluție pentru daunele pe care o instanță națională a obligat-o să le plătească sau pe care, de comun acord cu comitetul, s-a angajat să le plătească în temeiul unei soluționări pe cale amiabilă, și care sunt consecințele unui act sau ale unei omisiuni comise de autoritatea națională de rezoluție respectivă în cursul oricărei rezoluții în temeiul prezentului regulament a entităților și a grupurilor menționate la articolul 6a alineatul (2) și a entităților și a grupurilor menționate la articolul 7 alineatul (4) litera (b) și la articolul 7 alineatul (5), atunci când sunt îndeplinite condițiile pentru aplicarea alineatelor respective sau în temeiul articolului 7 alineatul (3) al doilea paragraf. Această obligație nu se aplică în cazul în care actul sau omisiunea în cauză a constituit o încălcare a prezentului regulament, a unei alte dispoziții din dreptul Uniunii, a unei decizii a comitetului, a Consiliului sau a Comisiei, săvârșită intenționat sau printr-o eroare vădită și gravă de apreciere.
- (5) Curtea de Justiție este competentă în orice litigiu referitor la alineatele (3) și (4). Acțiunile formulate în materie de răspundere extracontractuală se prescriu după cinci ani de la producerea faptului care a stat la baza lor.

(6) Răspunderea individuală a membrilor personalului său față de comitet este reglementată de dispozițiile stabilite în Statutul funcționarilor sau în Regimul aplicabil acestora.

Articolul 88

Secretul profesional și schimbul de informații

(1) Membrii comitetului, vicepreședintele, membrii comitetului menționați la articolul 43 alineatul (1) litera (b), personalul comitetului și membrii personalului care participă la schimburi cu statele membre participante sau sunt detașați de aceste state și îndeplinesc îndatoriri în materie de rezoluție au obligația de a respecta cerințele referitoare la secretul profesional, în temeiul articolului 339 din TFUE și al dispozițiilor relevante din legislația Uniunii, chiar și după încetarea atribuțiilor lor. Acestora le este interzis, în special, să divulge informații confidențiale, primite în cursul activităților lor profesionale sau din partea unei autorități competente sau a unei autorități de rezoluție în legătură cu atribuțiile pe care le exercită în temeiul prezentului regulament, oricărei persoane sau autorități, cu excepția cazului în care acest lucru face parte din atribuțiile lor în temeiul prezentului regulament sau într-o formă sintetizată sau colectivă, astfel încât entitățile menționate la articolul 2 să nu poată fi identificate, sau cu consimțământul expres și prealabil al autorității sau al entității care a furnizat informațiile.

Informațiile care fac obiectul cerințelor privind secretul profesional nu pot fi comunicate niciunei entități publice sau private, exceptând cazurile în care furnizarea informațiilor este necesară în proceduri judiciare.

Respectivele cerințe se aplică, de asemenea, potențialilor cumpărători contactați în vederea pregătirii rezoluției unei entități în temeiul articolului 13 alineatul (3)

(2) Comitetul se asigură că persoanele care furnizează orice tip de servicii, în mod direct sau indirect, permanent sau ocazional, în legătură cu îndeplinirea îndatoririlor care îi revin, inclusiv funcționarii și alte persoane autorizate de comitet sau numite de autoritățile naționale de rezoluție pentru a efectua inspecții la fața locului, se supun cerințelor privind secretul profesional echivalente celor menționate la alineatul (1).

(3) Cerințele privind secretul profesional menționate la alineatul (1) se aplică, de asemenea, observatorilor care participă la reuniunile comitetului, precum și observatorilor din partea statelor membre neparticipante care fac parte din echipe interne de rezoluție, în conformitate cu articolul 83 alineatul (3).

(4) Comitetul adoptă măsurile necesare pentru a asigura tratamentul și prelucrarea în siguranță a informațiilor confidențiale.

(5) Înainte ca informațiile să fie divulgate, comitetul se asigură că acestea nu cuprind informații confidențiale, evaluând, în special, efectele pe care le-ar putea avea divulgarea lor asupra interesului public în ceea ce privește politica financiară, monetară și economică, precum și asupra intereselor comerciale ale persoanelor fizice și juridice, asupra scopului inspecțiilor, asupra anchetelor și asupra auditurilor. Procedura de verificare a efectelor divulgării informațiilor include o evaluare specifică a efectelor oricărei divulgări a conținutului și detaliilor planurilor de rezoluție astfel cum sunt prevăzute la articolele 8 și 9, ale rezultatului evaluărilor realizate în conformitate cu articolul 10 sau ale schemei de rezoluție menționate la articolul 18.

(6) Prezentul articol nu împiedică comitetul, Consiliul, Comisia, BCE, autoritățile naționale de rezoluție sau autoritățile naționale competente, inclusiv angajații și experții acestora, să facă schimb reciproc de informații, precum și cu ministere competente, cu bănci centrale, cu sisteme de garantare a depozitelor, cu sisteme de compensare pentru investitori, cu autorități responsabile de procedura obișnuită de insolvență, cu autorități de rezoluție și cu autorități competente din state membre neparticipante, cu ABE sau, sub rezerva articolului 33, cu autorități din țări terțe care îndeplinesc funcții echivalente cu cele ale autorităților de rezoluție sau, în condiții de strictă confidențialitate, cu un potențial cumpărător, în scopul planificării sau al executării unei măsuri de rezoluție.

Articolul 89

Protecția datelor

Prezentul regulament nu aduce atingere obligațiilor statelor membre în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal în temeiul Directivei 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ sau obligațiilor comitetului, ale Consiliului și ale Comisiei în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal în temeiul Regulamentului (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾, în îndeplinirea atribuțiilor ce le revin.

⁽¹⁾ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

⁽²⁾ Regulamentului (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

Articolul 90

Accesul la documente

- (1) Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ se aplică documentelor deținute de comitet.
- (2) În termen de șase luni de la data primei sale reuniuni, comitetul adoptă măsurile practice de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1049/2001.
- (3) Deciziile adoptate de comitet în temeiul articolului 8 din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 pot face obiectul unei plângeri adresate Ombudsmanului European sau al unei proceduri în fața Curții de Justiție, în urma contestației înaintate comisiei de apel menționate la articolul 85 din prezentul regulament, după caz, în temeiul condițiilor prevăzute la articolele 228 și, respectiv, 263 din TFUE.
- (4) Persoanele care fac obiectul deciziilor comitetului au drept de acces la dosarul comitetului, sub rezerva interesului legitim al altor persoane în ceea ce privește protecția secretelor lor comerciale. Dreptul de acces la dosar nu este extins la informațiile confidențiale sau documentele pregătitoare interne ale comitetului.

Articolul 91

Norme de securitate privind asigurarea protecției informațiilor clasificate și a informațiilor sensibile neclasificate

Comitetul aplică principiile de securitate prevăzute în normele de securitate ale Comisiei privind asigurarea protecției informațiilor clasificate ale Uniunii Europene (IUEC) și a informațiilor sensibile neclasificate, conform anexei la Decizia 2001/844/CE, CECO, Euratom a Comisiei ⁽²⁾. Aplicarea principiilor de securitate include aplicarea dispozițiilor privind schimbul de astfel de informații, prelucrarea și stocarea acestora.

Articolul 92

Curtea de Conturi

- (1) Curtea de Conturi întocmește un raport special pentru fiecare perioadă de 12 luni, începând cu data de 1 aprilie a fiecărui an.
- (2) Fiecare raport examinează dacă:
- (a) s-a ținut cont în suficientă măsură de economia, eficiența și eficacitatea cu care a fost utilizat fondul, în special de necesitatea utilizării la minimum a fondului;
 - (b) evaluarea ajutorului din partea fondului a fost eficientă și riguroasă.
- (3) Fiecare raport în conformitate cu alineatul (1) se întocmește în termen de șase luni de la sfârșitul perioadei vizate de acesta.
- (4) În urma evaluării conturilor definitive pregătite de comitet în conformitate cu articolul 63, Curtea de Conturi pregătește un raport referitor la constatările sale până la data de 1 decembrie a anului următor fiecărui exercițiu financiar. Curtea de Conturi raportează, în special, cu privire la orice datorie contingentă (pentru comitet, Consiliu, Comisie sau pentru altă entitate) rezultată ca urmare a îndeplinirii de către comitet, Consiliu sau Comisie a sarcinilor care le revin în temeiul prezentului regulament.
- (5) Parlamentul European și Consiliul pot solicita Curții de Conturi să examineze orice alte chestiuni pertinente care țin de competența acestora stabilită la articolul 287 alineatul (4) din TFUE.
- (6) Rapoartele menționate la alineatele (1) și (4) se trimit comitetului, Parlamentului European, Consiliului și Comisiei și se publică fără întârziere.
- (7) În termen de două luni de la data publicării fiecărui raport prevăzut la alineatul (1), Comisia prezintă un răspuns scris detaliat, pe care îl publică la rândul său.

În termen de două luni de la data publicării fiecărui raport prevăzut la alineatul (4), comitetul, Consiliul și Comisia și prezintă fiecare câte un răspuns scris detaliat, pe care îl publică la rândul lor.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, 31.5.2001, p. 43).

⁽²⁾ Decizia 2001/844/CE, CECO, Euratom a Comisiei din 29 noiembrie 2001 de modificare a regulamentului său de procedură (JO L 317, 3.12.2001, p. 1).

(8) Curtea de Conturi are competența de a obține din partea comitetului, a Consiliului, și a Comisiei orice informație pertinentă pentru îndeplinirea sarcinilor sale atribuite în temeiul prezentului articol. Comitetul, Consiliul și Comisia furnizează orice informații pertinente solicitate în termenul pe care Curtea de Conturi poate eventual să îl specifice.

PARTEA A IV-A

COMPETENȚE DE EXECUTARE ȘI DISPOZIȚII FINALE

Articolul 93

Exercitarea delegării

- (1) Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate sub rezerva condițiilor prevăzute la prezentul articol.
- (2) Delegarea competențelor menționată la articolul 19 alineatul (8), articolul 65 alineatul (5), articolul 69 alineatul (5), articolul 71 alineatul (3) și articolul 75 alineatul (4), se conferă pentru o perioadă nedeterminată, începând cu datele relevante menționate la articolul 89.
- (3) Comisia asigură consecvența între actele delegate adoptate în temeiul prezentului regulament și actele delegate adoptate în temeiul Directivei 2014/59/UE.
- (4) Delegarea de competențe menționată la articolul 19 alineatul (8), articolul 65 alineatul (5), articolul 69 alineatul (5), articolul 71 alineatul (3) și articolul 75 alineatul (4) poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare duce la încetarea delegării competenței specificate în decizia respectivă. Decizia de revocare intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară indicată în textul său. Aceasta nu aduce atingere valabilității actelor delegate care sunt deja în vigoare.
- (5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
- (6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 19 alineatul (8), al articolului 65 alineatul (5), al articolului 69 alineatul (5), al articolului 71 alineatul (3) și al articolului 75 alineatul (4) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European, nici Consiliul nu ridică obiecții în termen de trei luni de la data la care le-a fost notificat actul în cauză sau dacă, înainte de expirarea termenului respectiv, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia că nu vor ridica obiecții. Termenul respectiv se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.
- (7) Comisia nu adoptă acte delegate dacă perioada alocată controlului de către Parlamentul European este redusă prin pauze la mai puțin de cinci luni, inclusiv orice prelungire.

Articolul 94

Evaluare

- (1) Până la 31 decembrie 2018, și ulterior la fiecare trei ani, Comisia publică un raport privind aplicarea prezentului regulament care acordă o atenție specială monitorizării impactului potențial asupra bunei funcționări a pieței interne. Raportul evaluează:
 - (a) funcționarea MUR, raportul său cost-eficacitate, precum și impactul activităților sale de rezoluție asupra intereselor Uniunii în ansamblul său și asupra coerenței și a integrității pieței interne a serviciilor financiare, inclusiv eventualul impact al acestora asupra structurilor sistemelor bancare naționale din Uniune, în comparație cu alte sisteme bancare, și în ceea ce privește eficacitatea acordurilor de cooperare și schimb de informații în cadrul MUR, între MUR și MUS și între MUR și autoritățile naționale de rezoluție, autoritățile competente și autoritățile de rezoluție din statele membre neparticipante, evaluând în special dacă:
 - (i) este necesar ca funcțiile atribuite prin prezentul regulament comitetului, Consiliului și Comisiei să fie exercitate exclusiv de o instituție a Uniunii și, dacă este cazul, dacă sunt necesare modificări ale dispozițiilor aplicabile, inclusiv la nivelul dreptului primar;
 - (ii) cooperarea dintre MUR, MUS, CERS, ABE, ESMA, EIOPA și celelalte autorități care fac parte din SESF este adecvată;

- (iii) portofoliul de investiții în conformitate cu articolul 75 este constituit din active solide și diversificate;
 - (iv) legătura dintre datoria suverană și riscul bancar a fost ruptă;
 - (v) acordurile de guvernare, inclusiv împărțirea sarcinilor în cadrul comitetului și alcătuirea mecanismelor de vot, atât în cadrul sesiunilor executive și plenary ale comitetului, cât și în relațiile acestuia cu Comisia și cu Consiliul, sunt adecvate;
 - (vi) punctul de referință pentru stabilirea nivelului-țintă pentru fond este adecvat și, în special, dacă depozitele garantate sau pasivele totale reprezintă o bază mai potrivită și dacă ar trebui introdusă un quantum minim absolut pentru fond pentru a se evita volatilitatea în fluxul mijloacelor financiare către fond și pentru a se asigura stabilitatea și finanțarea în timp a fondului;
 - (vii) este necesară modificarea nivelului-țintă stabilit pentru fond și a nivelului contribuțiilor pentru a se asigura condiții de concurență echitabile în cadrul Uniunii;
- (b) eficacitatea dispozițiilor în materie de independență și responsabilitate;
- (c) interacțiunea dintre comitet și ABE;
- (d) interacțiunea dintre comitet și autoritățile naționale de rezoluție ale statelor membre neparticipante și efectele MUR asupra acestor state membre și interacțiunea dintre comitet și autoritățile relevante ale țărilor terțe, potrivit definiției de la articolul 2 alineatul (1) punctul 90 din Directiva 2014/59/UE;
- (e) necesitatea luării unor măsuri pentru armonizarea procedurilor de insolvență pentru instituțiile care se confruntă cu dificultăți majore.
- (2) Raportul este transmis Parlamentului European și Consiliului. Dacă este cazul, Comisia prezintă propuneri care însoțesc raportul.
- (3) La revizuirea Directivei 2014/59/UE, Comisia este invitată să revizuiască, de asemenea, prezentul regulament, după caz.

Articolul 95

Modificarea Regulamentului (UE) nr. 1093/2010

Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 4, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) «autorități competente» înseamnă:

- (i) autoritățile competente astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, inclusiv ale Băncii Centrale Europene în ceea ce privește aspectele legate de sarcinile care îi revin în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1024/2013, și în Directiva 2007/64/CE și astfel cum sunt menționate în Directiva 2009/110/CE;
- (ii) în ceea ce privește Directivele 2002/65/CE și 2005/60/CE, autoritățile competente să asigure conformitatea instituțiilor financiare și de credit cu cerințele directivelor respective;
- (iii) în ceea ce privește sistemele de garantare a depozitelor, organismele care le administrează în temeiul Directivei 2014/49/UE al Parlamentului European și al Consiliului (*), sau, în cazul în care funcționarea acestor sisteme este administrată de o societate privată, autoritățile publice care supraveghează sistemele respective în temeiul directivei respective; și
- (iv) în ceea ce privește Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (**) și Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului (***), autoritățile de rezoluție, astfel cum sunt definite la articolul 3 din Directiva 2014/59/UE, Comitetul unic de rezoluție înființat prin Regulamentul (UE) nr. 806/2014, precum și Consiliul și Comisia, atunci când îndeplinesc funcțiile prevăzute la articolul 18 din Regulamentul (UE) nr. 806/2014, cu excepția cazurilor în care oricare dintre entitățile menționate anterior exercită puteri discreționare sau fac alegeri în materie de politici.

(*) Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor (JO L 173, 12.6.2014, p. 149).

(**) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

(***) Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 225, 30.7.2014, p. 1)."

(2) La articolul 25, se introduce următorul alineat:

„(1a) Autoritatea poate să organizeze și să efectueze evaluări *inter pares* referitoare la schimbul de informații și activitățile comune ale comitetului menționat în Regulamentul (UE) nr. 806/2014 și autoritățile naționale de rezoluție din statele membre care nu participă la mecanismul unic de rezoluție în ceea ce privește rezoluția grupurilor trans-frontaliere pentru a consolida eficacitatea și coerența rezultatelor. În acest scop, Autoritatea elaborează metode menite să permită evaluarea și compararea în mod obiectiv.”

(3) La articolul 40 alineatul (6) se adaugă următorul paragraf:

„Pentru a acționa conform domeniului de aplicare al Directivei 2014/59/UE, președintele Comitetului unic de rezoluție îndeplinește rolul de observator în cadrul Consiliului supraveghetorilor.”

Articolul 96

Înlocuirea mecanismelor naționale de finanțare a rezoluției

De la data aplicării menționată la articolul 99 alineatele (2) și (6) din prezentul regulament, se consideră că fondul este mecanismul de finanțare a rezoluției din statele membre participante în temeiul articolelor 99-109 din Directiva 2014/59/UE.

Articolul 97

Acordul privind sediul și condițiile de funcționare

(1) Dispozițiile necesare referitoare la găzduirea comitetului în statul membru în care își are sediul și facilitățile care urmează să fie puse la dispoziție de statul membru respectiv, precum și normele specifice aplicabile în statul membru respectiv președintelui, membrilor comitetului reunit în sesiune plenară, personalului comitetului și membrilor de familie ai acestora se prevăd într-un acord privind sediul încheiat între comitet și statul membru respectiv după obținerea aprobării comitetului în cadrul sesiunii sale plenare, cel târziu până la 20 august 2016.

(2) Statul membru unde se află sediul comitetului asigură cele mai bune condiții posibile pentru a garanta funcționarea corectă a acestuia, inclusiv condiții de școlarizare multilingvă și cu vocație europeană, precum și conexiuni de transport corespunzătoare.

Articolul 98

Începerea activităților comitetului

(1) Comitetul devine pe deplin operațional cel târziu la 1 ianuarie 2015.

(2) Comisia răspunde de instituirea și funcționarea inițială a comitetului, până în momentul în care aceasta dispune de capacitatea operațională necesară pentru executarea propriului buget. În acest scop:

(a) până la intrarea în funcție a președintelui, în urma numirii sale de către Consiliu în conformitate cu articolul 56, Comisia poate să desemneze pe unul dintre funcționarii săi pentru a exercita, în calitate de președinte interimar, îndatoririle care revin președintelui;

(b) prin derogare de la articolul 50 alineatul (1) litera (l) și până la adoptarea unei decizii menționate la articolul 50 alineatul (3), președintele interimar exercită competențele de autoritate împuternicită să facă numiri;

(c) Comisia poate să ofere asistență comitetului, în special prin detașarea unor funcționari ai săi care să efectueze activitățile agenției sub responsabilitatea președintelui interimar sau a președintelui.

(3) Președintele interimar poate să autorizeze toate plățile acoperite de creditele prevăzute în bugetul comitetului și să încheie contracte, inclusiv contracte de angajare.

Articolul 99

Intrare în vigoare

(1) Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(2) Cu respectarea excepțiilor de la alineatele (3)-(5), prezentul regulament se aplică începând din 1 ianuarie 2016.

(3) Prin derogare de la alineatul (2) din prezentul articol, dispozițiile privind competențele comitetului de a colecta informații și de a coopera cu autoritățile naționale de rezoluție la întocmirea planurilor de rezoluție, în temeiul articolelor 8 și 9 și al oricăror altor dispoziții aferente, se aplică de la 1 ianuarie 2015.

(4) Prin derogare de la alineatul (2) din prezentul articol, articolele 1-4, 6, 30, 42-48 și 49, articolul 50 alineatul (1) literele (a), (b), (g)-(p), articolul 50 alineatul (3), articolul 51, articolul 52 alineatele (1) și (4), articolul 53 alineatele (1) și (2), articolele 56-59, 61-66, 80-84, 87-95, și 97 și 98 se aplică de la 19 august 2014.

(5) Prin derogare de la alineatul (2) din prezentul articol, articolul 69 alineatul (5), articolul 70 alineatele (6) și (7) și articolul 71 alineatul (3), care oferă Consiliului competența de a adopta acte de punere în aplicare și Comisiei competența de a adopta acte delegate, se aplică de la 1 noiembrie 2014.

(6) Începând cu 1 ianuarie 2015, comitetul transmite Parlamentului European, Consiliului și Comisiei un raport lunar aprobat în sesiunea sa plenară referitor la îndeplinirea sau nu a condițiilor de transfer al contribuțiilor către fond.

Începând cu 1 decembrie 2015, în cazul în care aceste rapoarte evidențiază că nu au fost îndeplinite condițiile de transfer al contribuțiilor către fond, aplicarea dispozițiilor menționate la alineatul (2) se amână de fiecare dată cu o lună. Comitetul transmite un nou raport la sfârșitul fiecărei luni în cauză.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 15 iulie 2014.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

S. GOZI
